

# Người Yêu Tôi Đã Ra Đi Mãi Mãi

## Contents

|                                       |          |
|---------------------------------------|----------|
| <b>Người Yêu Tôi Đã Ra Đi Mãi Mãi</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .                 | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .                 | 5        |
| 3. Chương 3 . . . . .                 | 9        |
| 4. Chương 4 . . . . .                 | 13       |
| 5. Chương 5 . . . . .                 | 17       |
| 6. Chương 6: Hôn Em . . . . .         | 21       |
| 7. Chương 7 . . . . .                 | 24       |
| 8. Chương 8 . . . . .                 | 28       |
| 9. Chương 9 . . . . .                 | 31       |
| 10. Chương 10 . . . . .               | 34       |
| 11. Chương 11 . . . . .               | 38       |
| 12. Chương 12 . . . . .               | 41       |
| 13. Chương 13 . . . . .               | 46       |
| 14. Chương 14 . . . . .               | 48       |
| 15. Chương 15 . . . . .               | 51       |
| 16. Chương 16 . . . . .               | 55       |
| 17. Chương 17: Mất Em . . . . .       | 58       |
| 18. Chương 18: Kết . . . . .          | 63       |

## Người Yêu Tôi Đã Ra Đi Mãi Mãi

---

### Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, nhất thụ nhất công, ngược luyến, kinh điểnNgười dịch: Kem Một câu chuyện tình yêu dấu cả hai đã

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-toi-da-ra-di-mai-mai>*

## 1. Chương 1

Mười năm trước, khoảng thời gian cuối năm 1998, tôi thi vào đại học A, trong một phòng kí túc cũ kĩ, lần đầu tiên tôi gặp em, Tôn Dập.

Đó là một khuôn mặt đẹp nhất tôi từng thấy, mười năm trôi qua, hiện tại vẫn nhớ rõ khuôn mặt em. Nhắm mắt lại tôi cũng có thể dùng ngón tay vẽ nên những đường nét trên gương mặt ấy. Vầng trán đầy đặn, lông mi cong dài, làm nổi bật ánh nhìn thâm thúy. Mũi, tôi chỉ từng thấy chiếc mũi như vậy qua những bức tượng điêu khắc, tựa như thấy được sống mũi thẳng dài bên trong. Khuôn mặt em có vẻ gầy, đôi môi có độ

dày hoàn hảo, lại kiều diễm, đuôi lông mày hơi cong tạo một đường nét hoàn mỹ.

Ngày đó, tôi cùng ba mẹ xách theo túi lớn, nhỏ các loại chen vào phòng kí túc xá có bốn giường ngủ, tám chiếc bàn học và tám tủ quần áo... Không gian cũng không lớn, khẳng định cũng không thoải mái lắm. Bởi vì thời gian báo danh chỉ có hai ngày cho nên ba mẹ ngay ngày đầu tiên đã vội vàng đưa tôi đi. Khi bước vào căn phòng đó, bên trong cũng chỉ có duy nhất một người, chính là em. Em khi đó đang ngồi xổm xuống, đưa lưng về phía cửa mà chỉnh sửa gì đó, xem chừng cũng là giống tôi, vừa mới tới nơi này. Vì thế mà giường cũng chưa dọn qua, bên trên đặt túi hành lí nhỏ, nghe thấy âm thanh của chúng tôi cũng không quay lại nhìn...

Đắn đo một hồi, cuối cùng tôi chọn chiếc giường phía dưới cái em chọn, hai đầu kê sát góc tường, phía bên còn có ô cửa sổ. Từ trước tới giờ tôi ngủ đều là thoải mái mà lăn lộn trên giường, tuy rằng nằm giường phía trên cũng không có khả năng sẽ bị ngã xuống, nhưng là thanh chắn nho nhỏ phía ngoài không khiến cho tôi cảm thấy an toàn chút nào. Tôi ném chăn đệm lên chiếc giường trống trơn, hướng về phía em, lên tiếng “Xin chào!”.

Thế nhưng em không ngoảnh lại nhìn, thậm chí động tác trên tay cũng không ngừng lại một chút. Tôi thấy có chút xấu hổ, quay đi, lại thấy ba mẹ cũng đứng một chỗ nhìn nhau...

Lúc này em đột nhiên xoay người đứng dậy, thấy chúng tôi ba người nhìn em, có lẽ giật mình, sững sốt vài giây. Sau đó em tháo tai nghe ra, khoe miệng hơi cười, chào hỏi chúng tôi. Tôi vì thế mà ngây người, chắc ba mẹ cũng vậy, đoán chừng một lúc lâu mới khôi phục tinh thần, một lần nữa cùng em chào hỏi, trong lòng thầm khen ngợi em thật đẹp.

Tôi cùng ba mẹ dọn dẹp đến nửa ngày rồi cuộc cũng xong xuôi mọi thứ.

Cuối cùng, mẹ giúp tôi trải lại chăn đệm trên giường, vừa làm vừa trách, con nhìn Tô Dập mà xem, tự mình sắp xếp, lại có thể làm tốt như vậy, lớn lên cũng thật dễ coi... Đáng tiếc em đang ngồi trên giường đeo tai nghe và đọc sách, cho nên không hề hay biết những lời khen từ tận đáy lòng mẹ tôi.

Ba mẹ dự định ăn cơm trưa xong sẽ đi xe lửa về nhà, lúc chuẩn bị ra ngoài tôi có do dự không biết có nên mời em đi chung không vì em chỉ có một mình, đang muốn hỏi ba, ba lại lên tiếng trước, ông bảo tôi không mời em đi cùng thì còn gọi gì là bạn học nữa, để em một thân một mình ở lại kí túc xá cũng thật thương. Mẹ đứng bên cạnh cũng gật đầu tán thành, tôi liền vui vẻ chạy đến chỗ em. Ngày đó tôi đã cao 1m85, sau này cũng chẳng cao thêm được chút nào, giường của em cao đến khoảng ngực tôi, tôi đứng đó khều nhẹ. Lúc ấy em mới ngẩng mặt lên, đôi mắt dời khỏi trang sách đang đọc, sau đó tháo tai nghe ra.

“Tôn Dập, đi ăn cơm cùng nhà tôi đi.” Tôi nói.

Em cúi nhìn đồng hồ, lại nói đã mười hai giờ trưa rồi sao, sau đó lại ngẩng đầu, khách khí nhìn tôi nở một nụ cười. “Không sao, gia đình cậu cứ đi ăn đi, lát nữa tôi tới căn-tin là được rồi.”

Mẹ tôi lại cười rất nhu hòa, tiến lại gần nói giúp tôi một chút.

“Không phiền đâu, chúng ta sau khi dùng bữa là trở về nhà rồi, các con cũng nên làm quen với nhau, sau này còn phải giúp đỡ nhau nhiều, đi một chút đi...”

Nghe thấy lời mẹ tôi nói vậy, Tôn Dập bò xuống khỏi giường, có chút dè dặt mà theo chúng tôi ra ngoài. Bên ngoài vô cùng ồn ào, toàn bộ đều là sinh viên mang theo thật nhiều hành lý tới báo danh và sắp xếp chỗ ăn ngủ. Mặc dù đông đúc chật chội như vậy, chúng tôi vẫn thu hút thật nhiều ánh nhìn, đặc biệt là em, lúc này đang đứng cạnh tôi. Tôi khi đó mới để ý, em còn cao hơn tôi nữa. Mẹ tôi nhìn em và hỏi: “Tôn Dập, con cao bao nhiêu vậy?”

“Một mét tám tám.” Em nhìn mẹ tôi, lễ phép trả lời.

Mẹ hỏi xong lại đi qua bên kia cùng ba trò chuyện, tôi cảm thấy em sau đó cũng thu hồi nét cười, ánh mắt có chút lơ đãng. Lúc em không cười trông thực sự lạnh lùng, như là tạo ra một vỏ bọc chống đối với bên ngoài, không cho bất kì ai có cơ hội đến gần.

Dùng bữa xong, tôi cũng được một chút thông tin của Tôn Dập, em là người phương Bắc, sinh cùng năm với tôi... Dừng lại tại cổng, tôi và em tiễn ba mẹ tôi về, đột nhiên có cảm giác như thể chúng tôi đang nương tựa lẫn nhau vậy. Cảm thấy mình đang bị nhìn, quay đầu lại, trông thấy em đang nhìn tôi mà cười. Giữa buổi trưa tháng Chín, ánh nắng tỏa rực khắp nơi, tại nơi chan hòa ánh nắng và bắt gặp nụ cười của em, tôi chợt ngây ngẩn cả người. Buổi chiều hôm đó ở trong kí túc xá cùng nói chuyện, cùng nghe bản nhạc em hay nghe, em nói rằng chiếc máy nghe nhạc ấy là món quà ba mẹ tặng khi em thi đỗ đại học.

Tôi nói: “Phần thưởng của tôi là cùng bạn bè đi du lịch một chuyến. Cậu đã từng hay chưa?”

Em cười, lắc đầu. Phòng chúng tôi sau đó còn có một bạn học nữa, nhưng là sắp xếp xong ba mẹ liền đưa ra ngoài chơi, buổi tối có lẽ ngủ tại khách sạn, cho nên tối đó chỉ có hai đứa tôi trong căn phòng nhỏ ở kí túc xá.

Sau khi ăn cơm tối dưới căn-tin, chúng tôi chuẩn bị quần áo sau đó đi tìm phòng tắm của trường. Lúc đi tìm còn dừng lại hỏi mấy người, liền bị họ mắt to mắt nhỏ nhìn chúng tôi một lượt. Đến lúc tưởng chừng chân đi sắp gãy cả rồi, chúng tôi tìm được phòng tắm.

Bước vào bên trong, chúng tôi liền bị dọa cho giật mình. Ở đây chật ních những người, chẳng khác nào một cái nồi hầm thịt cỡ lớn. Sát dãy tường là mọi người đang tắm bằng vòi sen, đầu tóc rối tung. Càng ngày lại càng đông người hơn nữa, xếp thành hàng dài... Nhìn quanh một chút, cả hai quyết định nhảy vào trong bồn tắm, mặc kệ, cứ lo thân trước đã. Không gian trong bồn tắm không lớn, vì thế chúng tôi phải ngồi gần với nhau. Lúc này tôi mới phát hiện trên người em có rất nhiều sẹo, sẹo ở khắp nơi, như thể toàn thân em được chấp vá bởi những vết sẹo như thế. Những vết sẹo đều khá mờ, nhưng là rất dài, nhất là vết sẹo trên lưng, tôi có cảm tưởng nó còn xuyên qua cả cột sống. Hơn nữa, tôi cũng chưa từng để ý rằng em lại gầy như vậy, rất gầy, chỉ có da bọc xương mà thôi, xương sườn cũng không nhìn rõ.

Tôi đã rất kinh ngạc mà kêu lên: “Trời ơi! Cậu...cậu thế nào...thế nào lại...” Tôi thực sự không biết nói gì, sợ làm tổn thương cậu ấy.

Nhưng dường như em cũng không quan tâm điều đó, hời hợt đáp. “À, là vết mổ.”

Em bị bệnh gì mà phải phẫu thuật nhiều như thế, người khỏe mạnh có khi cũng đau mà chết, tôi âm thầm xót xa.

Lại vừa quan tâm, vừa hiếu kì mà mở miệng. “Cậu có nhiều vết mổ như vậy không? Thế bệnh đã khỏi hẳn chưa?”

“Rồi, hiện tại cũng đã tốt. Khoảng chừng mười vết.”

Trong phòng tắm ngọn đèn không sáng lắm, hơi nước lại bốc lên ngùn ngụt cho nên tôi không nhìn thấy đôi mắt của em rũ xuống. Nhưng vì sao thanh âm của em bình thản là vậy, tôi lại càng cảm thấy em nhất định đã chịu thực nhiều đau khổ? Thân thể em có lẽ không tốt, mặc dù không biết rõ em bị bệnh gì, nhưng khoảng thời gian sau đó khi phải tham gia huấn luyện quân sự, em thường một mình ở lại kí túc xá. Bởi vì vất vả tập luyện, sau hai tuần chúng tôi đều bị phơi nắng đến da đen xạm hết lại, chỉ có em là vẫn như thế. Hại tôi cứ hơi một tí là giục em đi ra ngoài, thực giống một con vịt xấu xí cố tình đàn áp một chú thiên nga.

Ngày huấn luyện cuối cùng, xảy ra chuyện. Chiều hôm đó là buổi duyệt binh, tôi cùng Lí Khiếu Hồ là người cầm cờ đi đầu, đằng sau là em và những sinh viên khác.

Tiểu Lí tuy rằng rất khỏe mạnh nhưng lại thường bị huấn luyện viên phê bình, cho nên càng ra sức tập luyện, cuối cùng đến thời khắc này lại bị cấm nắng. Tôi cùng người bạn học đứng gần đầu và cả huấn luyện viên cùng đưa cậu ấy về kí túc xá, có lẽ thực sự nghiêm trọng, bác sĩ từ phòng y tế của trường tới, nói rằng tình trạng này thì cậu ấy không thể hộ cờ được.

Huấn luyện viên đầu óc rối tinh rối mù, chỉ còn gần một giờ đồng hồ nữa là bắt đầu. Trang phục cũng đã mặc chỉnh tề trên người, bây giờ biết tìm đâu người cao như cậu ấy để thay? Huấn luyện viên tối đen cả mặt mũi, liếc mắt đến đám sinh viên đang đứng xem náo nhiệt, ánh mắt dừng lại phía Tôn Dập. Tôi vội vàng lên tiếng, “Không được không được, thân thể cậu ấy không tốt.”

Thế nhưng thực sự cấp bách, huấn luyện viên trở nên tức giận vô cùng, nhìn vào em và trút tất cả lên em.

“Ồm? Hay là trốn tập luyện? Có giấy nghỉ phép hay không, mau lấy ra!”

Em không hề động đậy, một lát sau do dự, cúi đầu đứng mực.

“Xin lỗi huấn luyện viên, em cảm thấy hơi mệt nên nghỉ, giờ đã thấy tốt hơn.” Nói xong liền ngẩng lên nhìn huấn luyện viên. Tôi thực sự đã muốn xông lên cho em một trận. Huấn luyện viên lúc này mới thở ra một hơi, quay lại bảo đám chúng tôi rằng: “Các cậu mau cởi đồ của Lí Khiếu Hồ!”

Chúng tôi ba chân bốn cẳng bắt đầu thay đồ cho cậu ấy, lại nghe huấn luyện viên quay sang chỗ em.

“Chỉ có một giờ đồng hồ, mau theo tôi đi luyện tập. Lần duyệt binh chính thức không thể vì thế mà đi tong được, hai người đó đã chuẩn bị rất tốt. Cậu chỉ có một giờ thay cho nửa tháng của bọn họ, cố gắng luyện tập cho tôi. Nếu không tôi sẽ truy cứu việc cậu trốn tập quân sự, biết chưa?”

Quân nhân quả đúng là quân nhân, mỗi câu nói đều phải rống lên thật to. Tôi đã nghe đến nửa tháng mà còn thấy hết hồn, xoay người đưa bộ đồ cho em, nhìn em không chút sợ hãi mà đáp “Đã biết.”

Thanh âm của em vẫn như ngày thường lúc cùng nhau trò chuyện, không giống như bọn tôi, mỗi khi nghe huấn luyện viên rống lên là cũng cố gắng rống lại thật lớn, đến đau rát cả cổ họng. Tôi thực sự lo lắng, liền hỏi em: “Được thật không? Đừng quá gắng gượng, bắt đắc dĩ vẫn có thể đổi người khác mà.”

Em nhìn tôi rồi cười thật to. “Không sao, trong mắt cậu tôi yếu đuối đến thế hả? Một mình tôi khiêng hành lí đi xe lửa tới đây, không phải rất khỏe hay sao?”

Nghe em nghịch ngợm đáp thế, tôi thiếu chút nữa cũng bật cười. Hành lí của em cũng tính được sao, nhìn còn không đến một phần ba của tôi...Khó có khi nào thấy em khôi hài như vậy.

Huấn luyện viên quả có mắt nhìn người, mặc kệ em đi đứng thế nào, nhưng khoác lên người bộ trang phục kia cũng khiến em có khí thế hơn người khác.

Chiếc quần Lí Khiếu Hồ mặc vốn dĩ quá dài, may cũng không cắt bớt đi mà đem xắn lên, bây giờ em mặc lại vô cùng vừa vặn. Tay chân thon gầy, thắt lưng tại hông đeo thành hình tam giác ngược, chiếc mũ tròn che đi một phần khuôn mặt khiến người ta không thể di chuyển ánh mắt. Hơn thế, em học hỏi rất nhanh, tóm lại buổi duyệt binh đã diễn ra suôn sẻ. Nghĩ lại nửa tháng phơi nắng đến nhìn không rõ mặt người, nay em chỉ cần có một tiếng đã có thể làm được, tôi thực cảm thấy bội phục.

Ngày đó chúng tôi mặc quân trang cùng nhau chụp ảnh kỉ niệm, ảnh vẫn còn đặt tại bàn làm việc của tôi hiện tại. Mười tám tuổi, độ tuổi đẹp nhất, hai người một ngăm đen- một trắng, nhìn lại bộ dáng tươi cười khi đó, cảm thấy có chút chói mắt.

Mỗi khi nhớ tới lần chụp ảnh đó, tôi thường nghĩ đến một câu nói: “Cuộc đời nếu như mãi như thuở đầu, thuở đầu mà chúng ta gặp gỡ, như vậy, kết thúc cũng không quá đau buồn, chỉ ít, sau này bị thương cũng vui đi đôi chút.” Nhưng tôi một chút cũng không hối hận vì đã yêu em, giống như bản nhạc tôi được nghe ngày hôm đó, được yêu em là vinh hạnh lớn nhất tôi có trong đời. Chỉ là, nghĩ tới em, lại cảm thấy vừa yêu thương, vừa đau đớn mà thôi.

## 2. Chương 2

Sau khóa huấn luyện quân sự, chúng tôi chính thức đi học, Thuộc ngành tin học đặc biệt ít nữ sinh, còn nhớ khóa tôi chỉ có ba người, ít đến đáng thương. Đã thế những khoa khác cũng không có nhiều nữ sinh, vì thế yêu cầu đối với bọn họ đương nhiên được hạ xuống, chỉ cần không quá nam tính, chỉ cần tính cách dịu dàng một chút liền có vô số người theo đuổi.

Với loại tình cảnh đó, Tôn Dập lại để chúng tôi biết thế nào là rượu thịt lâu son đem khoe kẻ đối. Cứ hai, ba ngày em lại nhận được những phong thư nhiều màu sắc đẹp mắt, mọi người không tranh nhau đọc thì cũng đem vứt vào thùng rác. Nhìn phong thư nắn nót ghi tên Tôn Dập bên ngoài bị ngâm nước đến nhòe chữ, tôi cũng thấy cảm thương cho những cô gái kia. Có lúc buồn chán không biết làm gì, mọi người lại đi lượm lại phong thư trong thùng rác và đọc. Đọc rồi mới kinh ngạc vô cùng, không nghĩ em được nhiều người theo đuổi như thế. Không bao giờ thấy em cùng nữ sinh thân cận, thế nhưng viết thư cho em còn có hoa khôi của trường, có cả Thu Hương- nữ sinh xinh đẹp nhất. Hơn nữa hầu hết nữ sinh viết thư cho em đều hẹn thế này: cuối tuần x, buổi tối tại x, khu x, đường x đợi cậu, mình sẽ đợi cho tới khi cậu tới thì thôi. Không biết những cô gái này sau đó thế nào, có lẽ vẫn là đứng đợi em cho đến lạnh cóng cũng mong gặp em. Bọn tôi ở kí túc xá hết lòng khuyên em nên thử đi xem sao, hiện tại em được ái mộ như vậy, sau này biết khi nào mới có người như thế theo đuổi em. Nhưng là, em mờ mịt nhìn chúng tôi, nói rằng khi đó thì em sẽ theo đuổi người ta, chúng tôi chẳng biết phải nói gì hơn.

Em từng nói với tôi rằng, yêu đương hiện tại không có nghĩa lí gì với em cả, cũng không muốn tìm nữ sinh chỉ để chơi đùa. Tôi cười, bao nhiêu nữ sinh vây quanh như vậy, em một chút cảm giác cũng không, chỉ có thể là Gay. Ngày đó chỉ là nói đùa một câu như vậy, hiện tại nghĩ cảm thấy như châm chọc, tôi đã không chỉ là nói miệng, mà còn là tự mình chơi với lửa.

Em chống cằm suy nghĩ, hỏi tôi: “Cậu nói xem vì sao nữ sinh lại thích tôi? Tôi một chút cũng không biết gì về họ.”

Tôi nói: “Cậu đẹp trai.”

Em vẫn như cũ không có câu trả lời cho mình, lại lẩm bẩm “Thế à? Sao tôi không biết?”

Tôi cũng trêu em, phụ họa theo. “Đúng vậy, tôi lớn lên cũng không thấy mình đẹp trai.”

Em liếc mắt nhìn tôi một cái, nhàn nhạt bảo: “Thì cũng đâu có ai khen cậu đẹp.”

Tôi sùng sốt một chút, em thì nhìn tôi cười thật tươi, thật vui vẻ.

Về chuyện tình cảm, mẹ tôi vẫn luôn khích lệ, tha thiết muốn tôi dẫn về một cô gái cho mẹ. Mẹ thật thích những cô gái trắng trẻo, thông minh, hiền lành. Còn tôi thì lại là đứa vô cùng nghịch ngợm, không ít lần chọc người khác tức điên lên. Sau khi kết thúc kì thi đại học, mẹ vẫn cứ nói mãi về vấn đề đó, ý muốn tôi mau tìm cho mẹ một cô con dâu xinh đẹp, nhu thuận, việc sinh hoạt, ăn ở mẹ sẽ lo cho tất, coi như là lệ phí tình yêu. Bởi thế mà khi học đại học, tôi cũng không thể coi là không chơi bởi một chút. Những nữ sinh gửi thư tình cho tôi, tuy rằng ít hơn của Tôn Dập, nhưng cũng là những cô gái rất được. Vậy nhưng không biết vì sao, bọn họ ưu tú như vậy cũng không một ai khiến tôi hạ quyết tâm theo đuổi. Tôi có cảm giác, có bọn họ cũng tốt, không có cũng không thành vấn đề. Cũng không có một ai làm tôi thấy không có họ thì sống không nổi.

Học kì đầu tiên cứ thế trôi qua, chúng tôi trong kí túc xá ở chung cũng rất tốt, nhưng tôi và em là thân thiết nhất, gần như luôn như hình với bóng, mỗi ngày cùng nhau ăn cơm, cùng nhau lên lớp rồi đến thư viện, khi lạnh thì cùng nhau đến phòng tắm nước nóng. Thi thoảng cũng có lúc rủ nhau trốn học, chỉ có khi học thể dục hay tham gia câu lạc bộ nào đó thì tôi và em mới tách nhau ra, những lúc đó em sẽ ở trong

thư viện đeo tai nghe và đọc sách.

Còn nhớ rõ có giờ thể dục, em ngồi xem chúng tôi chơi bóng, lúc cùng nhau ra về em đã hỏi: “Chơi bóng rổ vui vậy sao? Trông cậu rất vui vẻ.”

“Đương nhiên rất thích. Đừng bảo tôi cậu chưa động vào quả bóng bao giờ nha.”

“Ừ, chưa từng. Ngay cả giờ thể dục, cũng chưa học bao giờ.”

Tôi giật mình, quay sang nhìn em. Trên khuôn mặt ấy lại như cũ, không mang bất kì nét đau thương, khổ sở nào. Chỉ cảm thấy mờ mịt, chết lặng. Rồi tôi đột nhiên thấy xót thay cho em, chỉ biết rằng em bị bệnh, lại không nghĩ đến nghiêm trọng đến mức em không thể như những chàng trai khác, tận hưởng thú vui này.

Có một lần chúng tôi bị đi học muộn, tôi kéo tay em ba chân bốn cẳng mà chạy, em lại bỏ tay tôi ra.

“Cậu đi trước đi, tôi không chạy nổi.”

Vì thế, tôi cùng em rảo bước thật chậm đến lớp học. Mặc dù đi chậm như vậy, lúc đến lớp học, em vẫn là cảm thấy khó thở.

Tiếp xúc với em càng lâu tôi càng nhận ra thực chất em không lạnh lùng xa cách như vẻ bề ngoài. Chỉ ít thì đối với tôi, em để tôi thấy những biểu hiện khác trên gương mặt ấy. Như là sự hài hước, như là những lúc trầm lặng, ngồi đọc sách đến nửa ngày. Nhưng thực sự em không phải người dễ đến gần, dường như chỉ có tôi cùng mấy bạn học khác cùng kí túc xá mà thôi, những bạn học khác trong lớp cũng không thuộc diện thân thuộc với em. Em đối với người khác luôn có phép tắc, luôn như hòa, nhưng là vẫn có khoảng cách rất rõ ràng.

Ngược lại, tôi lại kết bạn với rất nhiều người. Đặc biệt có mấy người cực thân, thỉnh thoảng sẽ ghé qua rủ nhau đi ăn, tiền thì chia đều. Mỗi lần ấy tôi đều kêu Tôn Dập đi cùng, em đến đó cũng chỉ chăm chú mà ăn phần đồ của mình, em vốn đã nói rất ít. Em cũng rất kén ăn, thường chỉ ăn một vài món có thể, no rồi thì ngồi nhìn chúng tôi trò chuyện, em có lẽ nói chỉ bằng một phần mười chúng tôi.

Dần dần tôi cũng không tham gia nhiều vào các câu lạc bộ nữa, chủ yếu tập trung vào việc làm quen với vài cô gái. Nhiều lúc cảm thấy thật mất hứng, ở cùng em vẫn là tốt nhất. Ở cùng em, tôi cảm thấy thực thoải mái, tính cách trái ngược bù lại rất hòa hợp.

Thời gian cách học kì mới có hai tuần nghỉ đông, nhiệt độ giảm đột ngột, nhiệt độ ngoài trời còn có 0 độ, có khi sẽ xuống tới độ âm. Khí hậu vùng Hoa Đông so với phương Bắc rất khác nhau. Nhiệt độ có khi âm từ 3 đến 8 độ, nhưng lại không có hệ thống lò sưởi, nói cách khác ở ngoài trời lạnh lẽo đến chết, ở trong phòng cũng không khác là bao, nhiều lắm thì là ít gió hơn mà thôi. Hơn thế không khí còn ẩm ướt hơn phương Bắc, đủ hiểu thế nào là lạnh lẽo thấu xương.

Tôn Dập sợ lạnh, ngày hôm sau liền đi mua áo lông, lớp ngoài lớp trong nhìn em hết như một cục bông vậy. Chỉ là người em vốn gầy, mặc nhiều cũng không thấy mập ú, chỉ là đi lại có chút chậm. Ngày đó, cũng là ngày sau khi nhiệt độ giảm mạnh, em mua áo, rồi cả chăn nệm. Buổi tối trước lúc ngủ còn lấy cho tôi một túi chườm nóng, nước đã đun sôi, ủ trong tay. Hồi ấy trường không cho sinh viên sử dụng thiết bị dẫn điện, ấm điện cũng không luôn. Em đặt túi chườm vào trong chăn của tôi, lại trèo lên giường của mình, nói tôi không cần quá cảm kích, bữa trưa mai mời em là được rồi. Trông em mặc đồ dày cộp, leo lên leo xuống có chút dở khóc dở cười, liền giúp em leo lên. Không nghĩ em nhẹ quá như thế nên dùng lực hơi mạnh, cuối cùng lại hất em mạnh về giường, thật may phía kia là vách tường. Em thở hồng hộc, nói: “Mặc nhiều như vậy tại sao vẫn thấy lạnh a...”

Hình ảnh khi đó, tôi còn nhớ rõ như vậy, là vì bộ dáng em lúc đó thật sự rất buồn cười, thậm chí...đáng yêu, ừ, rất đáng yêu. Em bĩu môi oán giận, cúi đầu nhìn áo lông mình mặc, làn da trắng nõn cùng với màu ô-liu của áo lông phối lên nhìn rất đẹp, ít có ai mặc áo lông to xụ lại đẹp như thế. Thế nhưng em không biết thân nhiệt tôi cao, buổi đêm ngủ có khi còn đạp chăn ra, hướng chỉ mẹ chuẩn bị đủ chăn cho tôi, không cần đến túi chườm. Nhưng là em đã làm nóng rồi mới đưa tôi, tôi cũng không muốn cự tuyệt. Ôm túi chườm được em chuẩn bị, nó khiến tôi thực sự thoải mái, không bao lâu liền say ngủ.

Qua thật lâu, tôi vì thấy hơi lạnh mà tỉnh lại, hóa ra nửa đêm nóng quá lại đạp chăn ra, hiện tại chiếc chăn đang yên vị dưới sàn. Tôi lồm cồm bò xuống giường nhặt lại chăn, chuẩn bị lên giường ngủ tiếp. Vừa lúc đứng dậy, vô tình nhìn thấy đôi mắt em lộ ra đằng sau tấm chăn dày mà nhìn tôi. Trong phòng tối đen, nhìn thấy đôi mắt ấy làm tôi nhảy dựng lên. Sau lại cất tiếng hỏi.

“Đã khuya như vậy sao còn chưa ngủ đi?”

“Lạnh, không ngủ được.” Em nhỏ giọng đáp.

Tôi buồn bực, em đắp nhiều chăn như vậy, áo lông cũng phủ lên, như thế nào vẫn thấy lạnh. Vừa nghĩ thế liền luôn bàn tay vào trong chăn của em xem thử, lại sờ thấy đầu gối của em, tựa như một khối băng. Tôi mặc quần ngắn áo ngắn không nằm chăn lâu như vậy, cơ hồ vẫn ấm hơn em rất nhiều. Chúng tôi hít vào một hơi, cùng lúc mở miệng, tôi hỏi sao em lại lạnh như thế, có phải bị cảm rồi không? Em lại hỏi tôi vì sao nóng như thế, có phải bị sốt? Tôi nói em thật ngốc, là em lạnh như băng nên mới thấy vậy. Em ủy khuất nghe tôi nói, bảo rằng từ sau khi phẫu thuật, đại khái có nhiều chuyện biến đổi, hai năm gần đây lúc nào cũng lạnh như thế. Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ của em vùi trong chăn, thương đến lạ. Hình như có chút cảm, cái mũi cũng sục sục. Do dự một lát, tôi hỏi hay là để tôi ngủ cùng? Em có thể xuống giường tôi, dù sao tôi cũng nóng đến đạp cả chăn ra. Em nghĩ nghĩ một lát, lại bảo tôi leo lên giường em, vì trên đó có thanh chắn, nằm dưới chắc chắn sẽ có người bị té xuống đất, hơn nữa, em đã mất rất lâu mới ủ cho chăn ấm lên một chút như vậy... Tôi liền leo lên, chui vào ổ chăn của em, thật sự bên trong không có chút hơi ấm nào cả, chân em lạnh băng, tôi chẳng hiểu sao em có thể chịu đựng lâu như thế. Giường thì nhỏ, tuy rằng thân em gầy, tôi cũng không béo, nhưng hai tên con trai cao trên mét tám cùng nằm lên, không khỏi phải nằm gần lại nhau. Tôi vừa đặt mình nằm xuống đã thấy một trận nóng, chăn thì dày như vậy, thân thể em lạnh ngắt.

Dần dần trong chăn cũng có hơi ấm, cơ thể em mới thả lỏng hơn chút, cả người đều dựa vào tôi, không lâu sau tôi nghe được hơi thở đã trầm ổn của em. Tôi biết em ngủ rồi, khuôn mặt tựa lên vai tôi, sống mũi thẳng tắp, đôi môi có chút cong cong. Không nghĩ bộ dáng em khi ngủ trông trẻ con đến vậy, trong không gian nhẹ tiếng ngáy của những bạn học khác, tôi cũng từ từ chìm vào giấc ngủ...

Tiếp đó hai tuần, trước lúc ngủ tôi đều lên giường em, ủ ấm chăn cho em trước sau đó quay về giường của mình. Nếu như để em tự ủ chăn, có lẽ là không thể. Như vậy, vì có thân nhiệt của tôi lưu lại, cùng với túi chườm nóng, giấc ngủ của em trở nên dễ dàng hơn, chỉ ít cũng không vì quá lạnh mà thao thức cả đêm. Có một vài lần, vì buồn ngủ quá, lười đứng lên, thế là ngủ luôn cùng em. Em ngủ ngoan lắm, hơi thở nhẹ nhàng, lại cũng không nói mê. Chỉ là ôm chặt lấy tôi, dựa cả vào tôi, nên buổi sớm thức dậy, tôi cảm thấy thắt lưng có chút đau nhức

### 3. Chương 3

Kì nghỉ bắt đầu, sau khi trở về nhà, tôi lại cùng đám bạn hồi học cao trung tụ tập. Tôi có quan hệ khá tốt, hôm nay gặp người này cùng ăn một bữa, ngày mai lại cùng người kia chơi bởi, đến khi gặp mặt đủ bạn bè cũ xong xuôi, Tết cũng đến. Tôi cùng mẹ đi chợ Tết, chủ yếu là theo sau xách đồ linh kính thay mẹ. Ngày Tết, cô dì chú bác lần lượt đến chơi, thăm hỏi chúc Tết, đương nhiên rất bận...Cuối cùng sau khi cũng đi thăm hỏi nhà họ hàng xong xuôi, cũng gần đến ngày quay lại trường đại học. Ở nhà nhàn hạ, lúc ngồi sofa xem tv quả thực buồn chán, nhìn điện thoại chăm chăm một lúc, lại tự hỏi không biết em giờ này đang làm gì, lâu không gặp đã cảm thấy nhớ. Ngồi nhớ lại dãy số điện thoại của em, đánh liều mà gọi. Đợi lúc lâu khi tôi vừa định cúp máy, em lại nghe máy, thanh âm đầy sự lười biếng, như thể còn đang ngủ vậy.

“Tiểu tử cậu thế nào buổi trưa rồi còn chưa rời giường? Lâu như vậy mới nghe điện thoại, thật nhẫn tâm nha.”

Nghe thấy giọng tôi có lẽ em cũng thanh tỉnh vài phần.

“Hạo Nhiên sao? Tôi cứ chờ điện thoại của cậu mãi.”

Là vậy sao? Tôi méo miệng, hóa ra mình mới là kẻ nhẫn tâm, vội chuyển đề tài.

“Cậu thế nào? Sao không đi đâu chơi mà ở nhà ngủ vậy?”

“Đi chơi? Chơi với ai? Chơi gì?”

Tôi không biết nói gì, lại hỏi: “Ba mẹ cậu đâu?”

“Bọn họ đi du lịch rồi, tôi ở nhà một mình.”

“Trời, ba mẹ cậu thật nhẫn tâm nha. Như thế nào mới đầu năm đã để cậu ở nhà một mình, đi du lịch cũng không mang cậu theo.”

“Tôi không khỏe mà, đi lại không tiện.”

Ngẫm lại cũng đúng, thân thể em thật tệ quá, làm gì cũng phải đắn đo. Lại nói chuyện phiếm một hồi, tôi cúp máy.

Mẹ tôi ngồi một bên hỏi: “Tôn Dập? Nó ở nhà một mình sao?”

“Đúng vậy, cậu ấy sức khỏe rất kém, ba mẹ cậu ấy đi du lịch rồi, cậu ấy ở nhà một mình, còn đang ngủ.”

Mẹ lộ ra vẻ khó tin, lại hỏi: “Thật hả? Sao có thể như thế? Đứa nhỏ thật đáng thương, hay con đến nhà cậu ấy đi? Thân thể như vậy ở một mình đâu có ổn?”

“Tôn Dập cũng không phải ở sát vách nhà mình a, làm sao muốn ở cùng là ở cùng được ngay.” Tôi cười.

“Liên quan gì, hay bảo nó chuẩn bị hành lý rồi đi xe lửa tới đi, đến ngày quay lại trường thì hai đứa cùng đi luôn. Mà tới trường chẳng phải sẽ đi qua nhà mình sao?”

Tôi nghĩ như vậy cũng tốt, lại hai ngày nữa trôi qua, ở nhà một mình thật nhàm chán, tôi lại gọi điện thoại nói chuyện với em. Chuyện kia em có chút do dự, nói rằng tối nay khi ba mẹ về sẽ thử hỏi ý kiến.

Ba mẹ em cũng không phản đối, buổi chiều hai ngày sau đó tôi ra sân ga đón em. Đứng ở trạm chờ thật lâu đã nhìn thấy bóng dáng em từ phía xa, thân hình cao một mét tám tám ấy không khó nhận giữa náo nhiệt những người là người. Gần một tháng không gặp trông em không hề đổi khác, trên thân vẫn khoác một chiếc áo lông to xụ, nét mặt có chút tái nhợt, đại khái là vì đi xe đường dài cho nên không tránh khỏi mệt mỏi. Em đứng đó, hai mắt vô thần, tìm kiếm tôi. Tôi mỉm cười đi đến, vỗ vai em, đỡ dẫn nhìn tôi trong thoáng chốc, em nở nụ cười. Mặc dù trông em khi đó thực mệt mỏi mà mỉm cười nhìn tôi, nhưng là không khỏi cảm thấy ấm áp, nhất thời không biết nói gì...

Tối hôm đó nhà tôi ăn rất nhiều món, vốn dĩ trong nhà còn rất nhiều đồ ăn chuẩn bị cho Tết, Tết cũng không thể ăn hết nhiều vậy được. Qua kỹ thuật nấu nướng tuyệt vời của mẹ cùng với tay nghề làm mấy món ăn nhẹ của ba, một bàn ăn đầy màu sắc được dọn ra. Tiếc là tôi gần đây ăn quá nhiều đồ, bây giờ nhìn thấy cũng chẳng động tâm.

Tôn Dập kinh ngạc nhìn thức ăn bày biện trên bàn, lại tới giúp mẹ tôi chuẩn bị chén bát, nói bà thật khách khí.

Tôi khi ấy đang vắt vẻo nằm trên sofa, cười tươi bảo em, “Như này đã là gì, mấy ngày nay tôi mỗi ngày đều ăn nhiều những đồ ăn như thế, đến mức mập lên này.”

Em nhìn tôi một chút, sau đó bảo: “Ừ, mập lên thật.”

Mẹ tôi yêu mến em vô cùng, vì thế mà toàn khen ngợi em, lại dìm tôi xuống. Bà nói tôi thời gian này ở nhà hết ăn lại nằm, việc gì cũng không phải động tay động chân, cho nên mới mập ra như thế. Tôi đương nhiên không phục, lại gào lên, nói ai cả ngày dòng đi theo mẹ xách đồ, Tôn Dập mới giúp mẹ lấy chén bát

đã khen nhiều như thế, lòng tôi thực ủy khuất đi...

Mẹ lườm tôi một cái, bảo sắp đến bữa cơm, hay là còn phải đút cơm cho tôi nữa? Em nghe xong liền cười trộm. Trước lúc tôi vào, ba đã ngồi trước ở bàn ăn, đọc báo và nhấm nháp li rượu. Bốn người chúng tôi quây quần bên bàn ăn, ăn uống, nói chuyện rất vui vẻ.

Nhà tôi không giàu có gì, ba mẹ đều là công nhân viên chức, cuộc sống cũng đủ để cung cấp cho sinh viên ăn học như tôi. Ngôi nhà chúng tôi ở cũng không lớn, một phòng khách nhỏ, liền kề là một phòng ăn, có hai phòng ngủ và một phòng đọc. Không gian cũng không rộng nhưng được bố trí vẫn tốt. Buổi tối, dĩ nhiên em ngủ cùng tôi.

Trên bàn học vẫn còn bày mấy cuốn ảnh mà hai ngày trước đưa em họ tôi đến chơi và lấy ra xem, tôi lười cất đi, nên nó để đâu thì vẫn cứ ở nguyên đó. Tôn Dập sau khi tắm xong, vừa lau tóc vừa bước tới, tiện thể ngồi xem một chút. Mở ra, bên trong đa phần đều là ảnh tôi khi còn nhỏ, có một ít chụp cùng ba mẹ, lại một ít chụp cùng người thân khác. Em vừa xem vừa cười thật vui vẻ, cứ thấy tấm ảnh nào thú vị sẽ lại chỉ cho tôi, còn nói rằng “Nhà cậu thật tốt, ăn cơm chiều cũng vui như vậy, đúng là chụp ảnh gia đình a.”

“Gia đình nào mà chẳng có ảnh gia đình. Nhà cậu không sao?”

“Có lẽ cũng từng.” Em nói.

Giọng em thật nhỏ, tôi nghe cũng không rõ, mông lung nhìn em, sau đó em cũng quay qua nhìn tôi, do dự lấy trong ba lô ra chiếc ví, rồi lại từ trong ví lấy ra một ảnh chụp cũ kĩ. Trong ảnh là một phụ nữ xinh đẹp đang ôm một đứa bé, khung cảnh là ở một công viên nào đó, hai người đều cười rất xán lạn.

Tôn Dập cúi đầu chăm chú nhìn tấm ảnh, tóc mái vương trước trán che đi đôi mắt nên tôi chẳng thấy được đôi mắt ấy đang nghĩ gì.

“Tôi chụp ảnh không nhiều lắm. Đây là mẹ tôi.”

Quả thực em không nói thì tôi cũng biết, đôi mắt hai người trông rất giống nhau, còn có khóe miệng khi cười thì hơi nhếch lên, nhìn có chút nghịch ngợm, tạo thành một đường nét hoàn hảo... Mà tôi cũng chưa một lần nhìn thấy ảnh chụp của em bao giờ, nên không biết rằng em cũng có lúc cười rạng rỡ như thế. Nụ cười của em hiện tại không phải không vui, chỉ là trầm mặc hơn rất nhiều.

Nét mặt em tràn đầy sự thương yêu, nhìn tấm ảnh, nói.

“Mẹ tôi thực sự rất đẹp, đáng tiếc năm tôi lên tám thì bà qua đời. Mẹ trông đau đớn như thế nào, có lẽ đời này tôi sẽ không bao giờ quên được.”

Tôi giật mình, đây là lần đầu tiên nghe em kể về gia đình.

“Có chuyện gì sao? Chẳng phải ba mẹ cậu bây giờ...”

“Đó là mẹ kế. Sau khi mẹ mất được một năm, ba tôi đi bước nữa. Cũng đã có một đứa con trai.” Cát đi tẩm ảnh, em bình thản trả lời.

Tôi kinh ngạc không nói nên lời, em hóa ra còn có một đứa em trai. Em thật là thâm tàng bất lộ, vẫn nghĩ em luôn cất giấu điều gì đó trong lòng, cũng rất ít khi nhắc tới người nhà, càng ít khi gọi điện về nhà, thật không nghĩ tới gia cảnh em là như vậy.

Đờ đẫn ngồi ở mép giường, em thu thập các thứ xong xuôi liền trèo lên giường.

“Này, tắm điện đâu?”

Tôi cũng chui vào chăn theo. “Tôi không dùng.”

Em lại cười. “Ừ, cậu đúng là thanh niên khỏe mạnh, trong phòng tôi có bật lò sưởi nhưng cũng không ấm bằng chăn cậu ủ cho.”

“Sau trở lại trường tôi lại ủ chăn cho cậu là được chứ gì.”

Tôi đáp. Em lại cứ thế quần lấy người tôi, bướng bỉnh nói một câu. “Cùng lắm thì mùa hè tôi cho cậu ôm, thân nhiệt tôi luôn thấp.”

Có lẽ vì vừa tắm xong nên cơ thể em cũng không lạnh đến mức khiến tôi dựng tóc gáy, da thịt kề cận với nhau cảm giác thật thoải mái, dần dần em cũng đi vào giấc ngủ. Từng đợt hơi thở nhẹ nhàng phả vào cổ tôi, bao quanh là mùi hương dễ chịu từ cơ thể em. Chỉ là tâm tư tôi lúc đó không nhẹ nhàng như vậy. Đó là lần đầu tiên nghe em tâm sự, tuy là không nhiều, nhưng cũng đủ để giải thích vì sao trông em lại khác hẳn với những bạn học cùng trang lứa như thế. Về ngoài trầm mặc, thậm chí là lạnh lùng ấy chẳng phải vì em kiêu ngạo, chẳng phải em có bề ngoài đẹp đẽ, chẳng phải em có thông minh, có thành tích học tập xuất sắc. Tất cả, chỉ là em tự mình khép chặt bản thân mà thôi. Quen em lâu, đối với em hiểu càng nhiều, mới thấy được đằng sau vẻ ngoài anh tuấn mê hoặc không biết bao nhiêu người ấy, lại là một con người tịch mịch, cô đơn và thống khổ biết nhường nào.

Ngày hôm sau tôi đem Tôn Dập đi dạo, thành phố tôi sinh ra cũng ngày càng phát triển lớn mạnh hơn, nơi nào cũng được trùng tu, xây dựng, thực sự cũng chẳng có chỗ nào để chơi. Chỉ ít thì có hai người vẫn hơn một mình tôi buồn chán. Đối với chuyện của em, tôi vẫn rất hiếu kỳ, chỉ là không biết nên mở miệng thế nào cho phải, đành ghen lại nơi cổ họng.

Đến giờ đi ngủ mà tôi vẫn thấy đôi mắt em không có ý gì muốn ngủ, tôi chần chừ sau vẫn mở miệng hỏi: “Này...Tôn Dập...em trai cậu, bao nhiêu tuổi rồi.”

Em nhìn tôi, chớp nhẹ mắt. “Nó ra đời năm tôi mười tuổi. Bây giờ là chín.”

Tôi lại hỏi: “Vậy nó theo ba mẹ đi du lịch sao?”

Em vùi mình trong chăn rầu rĩ ừ một tiếng. Mỗi khi nhắc tới gia đình em lại như vậy, không mang theo chút tình cảm nào, nhìn cũng không ra sự lo lắng nào, thậm chí một chút bất mãn cũng không. Chỉ có khi đó, em lấy ra ảnh chụp của mẹ, tôi mới thấy tình cảm gia đình trong em. Thứ tình cảm phức tạp, hỗn độn, tiếc nuối có, quyến luyến có, hoài niệm cũng có, nhưng phần đa, là chết lặng. Một hồi lâu, tôi lại lên tiếng trước.

“Này, cậu đối với người mẹ bây giờ thế nào...?”

Em nhìn lung tung một lát, cuối cùng cũng bảo “Bình thường, chỉ ít cũng vẫn để ba cho tôi tiền tiêu.”

Tôi nói: “Trước đây không phải cả nhà vẫn sống với nhau sao?”

Em lắc đầu, “Tôi trước đây ở lại trường học, nếu không thì cũng là bệnh viện. Sau ra viện thì ba đưa đến viện điều dưỡng, đều phải chăm lo cho em nhỏ, không có thời gian cho tôi.”

“Là vậy à.” Tôi nói. “Vậy hẳn là ba cậu cũng có nhiều tiền đi? Tôi nghe nói ở trong viện điều dưỡng phải trả phí rất cao.”

“Cứ coi là vậy đi, ông ấy có công ti riêng, làm ăn cũng không tệ.”

Sau đó còn nói chuyện gì nữa tôi đều không nhớ, đêm đó chúng tôi nói chuyện rất khuya. Về phần mẹ kế của em, tuy rằng như em nói thì không phải người xấu, nhưng nghĩ lại thời điểm lúc mới gặp em, bên người chỉ có túi hành lí nhỏ đến đáng thương, khẳng định là tự mình chuẩn bị tất. Cũng vì thế mà cái gì cũng không đầy đủ, hơi một tí lại phải đi mua. Ở chung một mái nhà, với danh nghĩa là “mẹ”, không biết người đó có bao nhiêu yêu thương dành cho em? Em lại có thể thản nhiên mà nói, nếu không ở trường thì cũng là bệnh viện. Em lại từng phẫu thuật nhiều như vậy, ba em khẳng định là không có thời gian chăm lo cho em, cũng chưa từng nghe em nói về ông bà. Trong quãng thời gian em đau như vậy, ai là người ở bên em, bảo vệ cho em? Hay là tấm ảnh cũ của mẹ em? Càng nghĩ lại càng thấy thương em vô hạn, bên ngoài lạnh lùng đến thế, cởi bỏ đi lớp vỏ bọc bên ngoài, kì thực là những vết thương thấu tận tâm can.

## 4. Chương 4

Nửa học kì tiếp theo trôi qua, không thể không nói đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất. Tôi vẫn như cũ ở cùng Tôn Dập, chúng tôi cùng nhau đến lớp, đi thư viện, đến phòng tắm... Tình bạn thuần khiết như vậy từ khi nào thay đổi, nếu như không có Trương Đại Lâm giúp tôi nhận ra, chúng tôi vĩnh viễn chỉ là bạn bè. Qua nửa học kì này, khí trời cũng trở nên oi nóng hơn. Ngày đó khi tan học, bước đến góc cầu thang chúng tôi liền chạm mặt một nữ sinh có dáng người nhỏ nhắn, dễ thương. Người đó ôm một chồng sách lớn, đứng vịn tay ở cầu thang, thấy em đi qua, hai mắt sáng lên một chút, xấu hổ mở miệng: “Cậu ơi...có thể giúp mình một chút được không...?”

Tôn Dập do dự bước tới, định đưa tay ra giúp cô gái kia, chính là tôi đã ngăn cản. Sức khỏe em vốn chẳng bằng ai, hơn nữa chính em cũng từng nói không làm được việc gì dùng nhiều sức. Bởi vậy mà tôi nhanh chân bước lên trước, ôm lấy chồng sách từ tay nữ sinh kia, nói ‘Để tôi để tôi.’

Em vẫn luôn nói màu da khỏe mạnh của tôi cùng với hàm răng trắng bóng lúc cười có lực sát thương rất mạnh. Không biết Trương Đại Lâm là vì nụ cười của tôi, hay vì nghĩ rằng tôi thật nhiệt tình, mà khuôn mặt đỏ ửng lên, nói tiếng cảm ơn.

Gặp lại Trương Đại Lâm là vào tiết học chung, cô gái này là nhìn thấy tôi trước liền chạy đến bắt chuyện, trong khi ấy tôi lại đang cố nhớ xem đã từng gặp ở đâu. Vừa định đứng lên thì cô gái ngồi luôn xuống chỗ bên cạnh, tôi còn chưa kịp nói đó là chỗ của Tôn Dập, bảo rằng em chỉ đi vệ sinh. Thế nhưng cô gái ấy nói chuyện không ngừng lại, tôi cũng không thể ngắt lời. Ngẩng đầu nhìn xung quanh, vô tình thấy em đang đứng ở cửa tìm tôi, lại thấy bên cạnh tôi không còn chỗ trống, ngẩn người, sau đó bước đi tìm một chỗ trống. Buổi học hôm đó tôi nghe không vào tai chữ nào, bên tai là tiếng trò chuyện không dứt của Trương Đại Lâm, mỗi lần ngẩng đầu lên nhìn về phía bảng đen, đập vào mắt sẽ là bóng lưng của em. Giờ học chung chính là lúc mà mọi sinh viên đều muốn chui ra phía sau để nói chuyện thoải mái, ba hàng ghế đầu tiên dĩ nhiên chẳng có ai chịu ngồi, Tôn Dập ngồi tại nơi đó, bóng lưng em càng thêm trống trải, đơn độc. Nhìn em, lại cảm thấy như thể bản thân là kẻ phản bội, trong lòng cũng vô cùng bất an.

Thật vất vả đến khi hết tiết học, tôi vội vàng nói lời tạm biệt với cô gái kia liền lao ra khỏi phòng học. Sinh viên từ các phòng đổ xô ra ngoài thật đông, ngó nghiêng một hồi mới thấy Tôn Dập đang đứng lặng yên dựa lưng vào bức tường, đi ngang qua em dù trai hay gái cũng đều nhìn không được mà ngoái lại nhìn em một cái.

Lòng tôi chợt trống rỗng, bước tới, vỗ vai em. Em quay sang nhìn tôi và mỉm cười. “Còn tưởng cậu sẽ đi với nữ sinh đó chứ.”

Lòng tôi lại như có tảng đá nặng trĩu rơi trúng. “Cái kia...cô bạn đó là lần trước nhờ chúng ta ôm sách, nhớ không?”

Em mờ mịt lắc đầu: “Khi nào?”

Sau lần gặp lại đó, tôi và Trương Đại Lâm sau này cũng gọi là quen biết. Đó là một nữ sinh rất hoạt bát, có khi sẽ giúp tôi việc này việc nọ, như là đem chăn đi phơi nắng. Khi tan học cũng sẽ đợi tôi, cô gái này thích hát, có lần ngỏ ý muốn tôi cùng đi thu âm... Tôi không biết cự tuyệt thế nào, nhưng mỗi lần để Tôn Dập lại một mình để đi cùng người kia, tôi thực sự chột dạ.

Một hôm sau khi tan học, Trương Đại Lâm vẽ mặt mong chờ nhìn tôi, hỏi: “Hạo Nhiên, mình muốn đi xem phim, cậu buổi tối rảnh không, cùng nhau đi đi? Mấy đứa bạn bên kia tức xá mình không chịu đi.”

Tôi thật lòng là không muốn coi phim, nhưng nhìn nét mặt mong muốn như vậy lại không nỡ từ chối, vất vả lắm mới gạt đầu đồng ý. Về sau mới biết đó là phim kinh dị, mới xem được một lúc cô nàng đã hét âm lên, còn quay sang trốn vào ngực tôi. Tôi biết trong kiểu tình huống như vậy hẳn là nên thân thiết mà ôm cô vào lòng, hay ít nhất thì cũng giúp che tai lại, vân vân. Nhưng là ngửi thấy mùi nước hoa của cô xông thẳng vào mũi, tôi chợt nhớ đến lần trước sau khi trở về, em vẽ mặt chán ghét đứng tách tôi ra, nói “Trên

người cậu có mùi gì vậy? Khó ngủ muốn chết.”

Vì vậy tôi cũng hơi luống cuống, đẩy cô gái ra. “Này này này, không nên lại gần như thế, mùi hương trên người cậu dính sang tôi thì sao a? Người yêu tôi mà biết sẽ có chuyện đấy.” Nói xong, chính tôi cũng thấy chột dạ, trong lòng cứng đờ, lại có chút xấu hổ. “Chúng ta đi thôi, phim này cũng không nên xem.”

Ra khỏi rạp chiếu phim, một cơn gió cuối xuân thổi tới đem theo làn hương mát mẻ, cũng thoải mái. Một lúc thật lâu, Trương Đại Lâm nhỏ giọng bảo: “Thật xin lỗi, mình không biết cậu đã có người yêu, quấy rầy hai người rồi.”

“Không có gì, người đó cũng không nói gì cả.” Tôi cười nhẹ.

Cô lại cười gượng. “Người yêu cậu...đẹp lắm đúng không?”

Không đợi tôi đáp, cô lại nói. “Chắc chắn là rất đẹp rồi.”

“Ừ, đặc biệt đẹp, ai gặp qua cũng nói như vậy.”

Mồ hôi lạnh tự nhiên chảy ra, lúc nói về ‘người yêu’ này, tôi là nghĩ tới Tôn Dập. Nhưng nói cũng không bị lú lờ, đảm bảo cô gái này cũng không nghi ngờ gì. Đi tới ngã tư đường, Trương Đại Lâm nói: “Mình tự đi được rồi, cậu mau mau trở về chỗ người yêu đi.”

Tôi vẫn là cố nói “Không sao, tôi sẽ đưa cậu về kí túc xá.”

Cô gái lắc đầu, mỉm cười nói tạm biệt sau đó vội vàng quay đầu đi. Nhưng tôi đã kịp trông thấy nước mắt sắp trào ra từ đôi mắt ấy, tôi lại làm một người đau lòng. Mặc dù cảm thấy có lỗi, nhưng ngực cũng cảm thấy dễ thở hơn, tôi liền chạy thẳng về kí túc xá nhưng em lại không có trong phòng. Nghe lũ bạn nói em tới thư viện rồi, tôi mở ngăn kéo tủ tiện lấy cuốn sổ cùng cái bút liền chạy tới thư viện, rất nhanh tìm được chỗ chúng tôi thường ngồi.

Buổi tối ở thư viện thường rất đông người, đến muộn nhất định không tìm được chỗ mình thích. Nhìn thấy em ngồi đó, ghế bên cạnh vẫn trống, là vì em để túi xách của mình lên đó, trên mặt bàn đầy những sách dày cộp các loại. Tôi vui vẻ chạy đến, ghé vào tai em nói “Bạn tốt, cậu thật là tốt nha, giúp tôi giữ chỗ. Cảm ơn nhé, haha.”

Em quay đầu sang, mở lớn mắt nhìn tôi, mãi mới nói được một câu: “Cậu là người hay quỉ?”

Tôi vờ tức giận. “Tôi mặc kệ mi nhân, cố gắng tới đây với cậu. Câu hỏi này là sao a?”

Em lại cười, nhưng câu nói dường như có chút chua chát.

“Chớp nhoáng như vậy, cậu sẽ theo đuổi người ta thế nào đây.”

Tôi nói: “Cậu không nhìn ra là cô ấy theo đuổi tôi sao? Đối với tôi cô ấy chỉ là bạn bình thường thôi. Hôm nay cũng đã nói chuyện rõ ràng, có lẽ về sau cũng không còn gì nữa.”

Em khinh thường liếc tôi một cái, ý cười lại càng rõ hơn.

Cũng từ sau ngày đó, tôi ý thức được tình cảm mình dành cho em, tình cảm ấy không giống như bình thường, và lại càng không tách ra khỏi em. Thậm chí khi chơi bóng rổ tôi cũng kéo em đi cho bằng được, em chẳng thể làm gì khác là ngồi chờ người ra. Em nhìn tôi cười sẽ khiến tôi luống cuống. Em rất thích hoa quả ướp lạnh, tôi bình thường vẫn hay trêu em như thế nào lại giống một đứa trẻ đến vậy, nhất là khi nhìn em ăn. Nhưng hiện tại tôi hay lên mua về cho em, bất ngờ đưa ra trước mặt em, trông em cười thật tươi. Chỉ như vậy đã khiến tôi cảm thấy sung sướng, thỏa mãn rồi...

Mà khi đã làm cho tôi việc gì, cho dù là việc rất nhỏ, trong thâm tâm tôi không chỉ thấy biết ơn, thậm chí còn cảm động, đặc biệt là ngọt ngào. Tận hưởng những tia ngọt ngào ấy, học kì cũng dần dần kết thúc. Sau khi thi cuối kì, mọi người cũng lục tục đóng gói hành lí để ra về, tôi và Tôn Dập cũng mua vé xe cho hai ngày sau, tôi đi buổi sáng, còn em là trưa. Ngày hôm đó, thực nhớ không nổi vì lí do gì mà đùa giỡn, sau đó tôi chạy ra ngoài, em cũng đứng dậy đuổi theo. Khi sắp bước chân ra khỏi cổng khu kí túc, em lại bắt được tôi. Biết mình trốn không thoát, tôi cũng không chạy nữa. Em bởi vì cố đuổi theo mà thực sự mệt, hơi thở rối loạn, miệng thì mỉm cười thật tươi. Tôn Dập khi đó cũng không buông tôi ra, thậm chí dựa hẳn vào vì quá mệt, đầu óc tôi vì thế trống rỗng, trái tim cũng loạn nhịp, trong người như phát sinh một dòng nhiệt nóng. Không thể chịu được, tôi đẩy em ra, chạy đi và không quên nói lớn, rằng tôi phải đi wc.

Chạy đến chỗ bồn rửa mặt, mở vòi nước mạnh hết cỡ. Vì có dòng nước lạnh tấp lên mặt hồi lâu tôi mới bình tĩnh trở lại.

Tôi bắt đầu nhận thấy rõ, tôi thích em. Ý niệm này xuất hiện trong đầu khiến tôi trở tay không kịp, em là con trai, đúng vậy, là con trai. Làm sao có thể...

Kết quả, cứ nhìn thấy em là tôi lại né tránh, cố lực không chịu nhìn vào mắt em. Ngày về nhà, tôi dậy từ rất sớm, nhẹ nhàng đi vào phòng tắm rửa sang lại. Do dự thật lâu vẫn quyết định đến gọi em, em vẫn còn ngủ, ánh mắt朦朧 nhìn tôi.

“Phải đi rồi sao?”

Tôi lại hốt hoảng khi nhìn em như vậy, quay mặt sang chỗ khác, “ừ” một tiếng sau đó kéo hành lí đi thẳng

## 5. Chương 5

Có lẽ hồn phách tôi cũng đã thất lạc suốt mùa hè đó, chỉ cần có chút yên tĩnh là đầu óc tôi sẽ vô thức nghĩ về em, dù tôi có cố gắng xóa đi hình ảnh của em thế nào, em vẫn ở đó, đối tôi mỉm cười. Tôi rất muốn được gặp em, song cũng sợ phải nhìn thấy em. Ngay cả điện thoại cũng không dám gọi, dãy số của em vốn thuộc nằm lòng, cầm điện thoại lên cũng không dám nhấn số...

Tình cảm đó cứ dần lên men, hết như bánh bao lên men vậy, tràn ngập dư vị chua xót. Buổi tối đưa mẹ đi dạo ngoài phố, phụ nữ mỗi khi ra đường thật sự phiền phức, bà xem hết thứ này đến thứ khác, thứ gì cũng phải động đến mới được, nhưng cuối cùng không mua. Tôi lững thững đi theo phía sau, đầu óc rối bời, cũng không thèm nói chuyện với bà. Đột nhiên mẹ tôi dừng lại, nhìn tôi hỏi: “Tôn Dập gần đây thế nào? Sao không bảo thằng bé đến chơi vài hôm? Trông con cứ như mất hồn mất vía thế, liệu có phải yêu đương gì rồi không?”

Tôi ập a ập ứng trả lời cho xong, trong lòng lại suy nghĩ phải làm thế nào, nhưng ngàn lần không nên để bà biết nghi ngại trong lòng mình, không thể để bà biết tôi thích con trai, chết cũng không nên. Thế nhưng về đến nhà, tôi nhịn không được đã gọi điện cho em. Nghe mẹ nói thế, tôi lại càng nhớ em nhiều hơn, cuối cùng vẫn là nhấn dãy số quen thuộc đó. Những tiếng tút dài vang lên, tim đập rất nhanh, cuối cùng cũng có người nhấc máy, giọng nữ lạnh lạnh vang lên. Đoán đó là mẹ kế của em, tôi liền chào: “Dì, cháu là bạn học của Tôn Dập, cho cháu gặp cậu ấy được không ạ?”

Người đó có vẻ không kiên trì liền đáp “Nó đi phẫu thuật, có gì sau khi nó trở về thì gọi lại.”

Nói xong liền cúp máy. Tôi vẫn cầm điện thoại ngây ngốc nửa ngày, lúc phục hồi tinh thần thấy toàn thân nổi da gà. Em...lại phải phẫu thuật! Cảm thấy rất đau, lúc này không phải thương hại, mà là đau. Tôi nhận ra, tôi đối với em không chỉ đơn giản là thích nữa, dù tôi có lảng tránh như thế nào vẫn cứ lún thật sâu, càng không muốn nhìn thấy em chịu khổ, càng yêu thương em, càng vì em mà đau lòng...Thế này, có phải là yêu hay không?

Chờ một tháng, thời gian này hồn tôi thật đã bay đi đâu mất, làm việc gì cũng không xong. Đem theo thân xác này trở về trường, mong được gặp em, lại chỉ nghe được giáo sư nói em xin nghỉ học nửa tháng. Nghe xong cũng có cảm giác hơi an tâm một chút, em là xin nghỉ, cũng không phải tạm thôi học, càng không phải không đi học hẳn nữa. Chỉ cần chờ nửa tháng nữa thôi, tôi sẽ lại cùng em như trước vô tư vô ưu ở cùng nhau. Mà, có thể thực sự vô tư vô ưu như trước sao? Tôi cũng không xác định được nữa. Không có em ở đây, tôi vẫn lên lớp, vẫn đi ăn, đến phòng tắm chung, chỉ là không có em ở bên, làm chuyện gì cũng cảm thấy khác.

Bởi vì đã tập thành thói quen lúc nào cũng có em đi cùng bên phải, chỉ cần xoay mặt qua là đã có thể trông thấy đôi mắt dài đẹp, sống mũi cao cao. Em đeo kính cũng rất đẹp, gọng kính màu cà phê càng làm nổi bật nét đẹp trên khuôn mặt em... Lúc ăn cơm em không hay nói chuyện, chỉ chuyên tâm cúi đầu ăn phần cơm của mình, ăn cũng nhanh, cố gắng nhồi hết chỗ thức ăn vào bụng, cũng chẳng chịu chậm rãi thưởng thức hương vị của nó. Mà lúc nào cũng chỉ ăn một số món nhất định, em thực sự rất kén ăn. Khi ở phòng tắm rất thích ngâm mình trong nước, hai mắt nhắm nghiền, nếu như không nhìn chăm chăm xuống làn nước ấm, thì cũng là dừng lại tại khoảng không nào đó, nghĩ vẩn vơ. Hơi thở của em yếu đến thương, cứ một lúc lâu lại chỗi lên khỏi hơi nước bốc cao, hít một hơi, lại tiếp tục ngâm mình, tiếp tục ngán người.

Mỗi khi cùng người khác làm những việc này, tôi lại không tự chủ mà nghĩ đến em, thế nhưng lấy lại tinh

thần rồi sẽ vô cùng thất vọng, bên cạnh tôi thật nhiều người, nhưng không có em. Không có ai nhìn thẳng vào tôi lúc nói chuyện, cũng không có người nào xinh đẹp như em, lúc ăn cơm thì vừa nói vừa nhai, cơm đều bắn ra tung tóe, tôi đột nhiên chẳng muốn ăn nữa. Khi tắm cùng một lũ những người khác cũng cảm thấy chán ghét, bọn họ toàn là nói những chuyện không hay ho, lại còn so sánh, bình phẩm về cơ thể người này người kia...

Tôi nói chuyện càng ngày càng ít, dần dần cũng không gặp đám bạn chơi thân. Tôi là làm sao vậy? Vốn dĩ tôi không như thế này, lúc nào cũng ồn ào tranh cãi, lúc ăn cơm cũng không chịu ngồi yên, lúc đi tắm cũng đùa không biết mệt...Rốt cuộc là bị làm sao đây?

Khai giảng được vài ngày, có một số bài tập linh tinh phải làm, thế là tôi lại đến thư viện buổi tối. Như thường lệ, lại tìm đến chỗ quen ngồi xuống. Vừa gỡ được vài trang, có người đi tới đứng cạnh chỗ trống bên cạnh, tôi quay sang nhìn, tự động nói “Xin lỗi, chỗ này có người ngồi rồi.”

Người đó đi rồi, tôi vẫn nhìn đắm đắm vào phần ghế trống, không có ai, em không ở đây. Thế nhưng tôi không để cho người khác ngồi? Em cũng đã từng giữ chỗ cho tôi như vậy, tôi lại từng để cho nữ sinh khác ngồi vào chỗ của em... Khi đó, tâm tình em có giống tôi hiện tại không? Em...có thích tôi không? Tim lại đập loạn nhịp, em thích tôi? Nghĩ đến đó, trong lòng thấp thỏm đến không yên, đồng thời một cỗ vui sướng cũng lặng lẽ lan tỏa trong tim, cuộn cuộn không ngừng, mãnh liệt trào dâng.

Ngồi chờ đợi, biểu tình trên mặt thay tới thay lui, mãi cho đến khi lại có một nữ sinh đến hỏi: “Bạn ơi, chỗ này có ai ngồi chưa?”

Tôi mới nhanh chóng gạt đầu, hờn hờ đáp “Có! Có rồi.”

Tâm tình tôi thực sự phức tạp, mặc dù từ trước tới nay vốn chẳng có khái niệm gì về đồng tính luyến ái, ấn tượng của tôi về cái tên đó cũng không có gì đặc biệt. Chỉ là không nghĩ mình cũng sẽ trở thành một phần trong đó. Nhưng chỉ cần nghĩ đến em cũng thích tôi, tôi tuy rằng không thật rõ ràng, cũng không kiềm nổi vô cùng sung sướng. Chỉ nghĩ đến giả thiết “Cậu ấy cũng thích mình” thôi, tôi cũng đã không rõ mình mơ hay tỉnh, bất kì cô gái nào cũng không thể khiến tôi như vậy.

Buổi chiều cuối của tuần thứ ba, sau khi hết tiết học, đi ăn qua loa một chút, đầu còn suy nghĩ lung tung quanh trở về kí túc xá... Em đang ngồi bên bàn học của mình, lòng tôi chững lại, sau đó vô cùng vui sướng, còn chưa kịp biểu lộ ra ngoài, em đã quay sang và nhìn thấy tôi. Một lần nữa tôi lại ngây ngẩn cả người. Khôi phục tinh thần, bỗng nhiên không còn cảm thấy vui sướng, em có đúng là Tôn Dập không? Mê hoặc tỉ mỉ quan sát, vẫn là khuôn mặt anh tú khiến cho người khác không thể dời mắt, vẫn là vẻ ngoài lạnh lùng, thế nhưng em vì sao lại gầy đến vậy? Lúc trước em đã thật gầy, mơ hồ có thể nhìn thấy cẳng chân khẳng khiu bên trong chiếc quần ôm sát. Tôi hoài nghi không biết có phải bản thân mình nhìn lầm hay không, nhưng là khuôn mặt em quá đối hốc hác, thậm chí chẳng có chút thịt nào cả, ánh mắt càng thêm trũng sâu, đường nét trên khuôn mặt lộ ra rõ ràng, khớp xương cũng trông thấy... Em đúng là da bọc xương, nước da trắng trẻo ngày thường cũng không còn chút máu nào, nhợt nhạt như thể trong suốt. Tôi bất giác chạm tay lên mái tóc em, lại quan sát em lần nữa. Em cũng nhìn tôi, nét mặt không lộ tia cảm xúc nào, đôi mắt qua lớp kính tựa hồ lạnh băng, đột nhiên khiến cho tôi thấy sợ. Đột nhiên cảm giác em thật xa lạ, em lạnh lùng đến thế, thật không giống em thường ngày đối tôi mỉm cười. Xảy ra chuyện gì sao? Nghĩ đến đó tôi không thể thờ nổi, gọi em: “Tôn Dập...”

Em vẫn nhìn tôi chăm chăm, nhưng tôi lại không thấy rõ ánh mắt bên trong. Tôi thật sự khản trương mà lại gần em hơn, cuối cùng, nghe được tiếng em nói “Hạo Nhiên à...”, khóe miệng cong lên mỉm cười.

Nhìn thấy nét cười quen thuộc, tôi thở hắt ra một cái. Tôn Dập quay về thật rồi, em lại như trước đi bên cạnh tôi, chính là không hiểu vì sao tôi có cảm giác không thật giống như trước kia. Em không vui sao? Em không cười nhiều như trước, thi thoảng cũng có cười, nhưng thường hay ngồi ngây ngốc đến vài tiếng đồng hồ, đêm đi ngủ cũng khó khăn hơn, xoay qua xoay lại, tôi ngủ rồi mà em vẫn thức. Lúc ở trong phòng tắm, tôi nhìn thấy vết sẹo mới trên ngực em, nơi đó vốn đã có đến vài vết sẹo, hiện giờ lại có thêm một vết nữa. Nhưng vết sẹo lần này lớn hơn, lại đậm màu hơn so với những vết trước, khảm thật sâu lên da thịt em, mới nhìn tới sẽ giật mình.

Tôi hỏi em: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Em đáp: “Buồng phổi bị vỡ, trước đây cũng đã vỡ hai lần, mỗi bên một lần. Lần này là vết thương cũ bên trái tái phát.”

Tôi lại hỏi “Mỗi lần vỡ là lại mổ sao?”

“Cũng không hẳn, chỉ là sức khỏe tôi không tốt, tình hình chuyển biến xấu đi.”

“Vậy cẩn thận một chút, sau này có gì thì nhờ tôi giúp, đừng...để xảy ra chuyện.” Tôi lo lắng nói.

Em chỉ gật mà không nói gì, tôi cũng không hỏi thêm nữa. Loại phiền muộn này cứ thế giăng co đến tận cuối tuần. Ngày hôm đó sau khi ăn cơm chiều xong, chúng tôi đến thư viện. Em có lẽ phiền muộn trong lòng, ngồi được một lúc liền đứng dậy. “Làm sao vậy? Cơ thể khó chịu chỗ nào sao?”

Em lắc đầu, được một lúc lại bảo: “Hạo Nhiên, ra ngoài uống đi?”

Nhìn mặt em có vẻ không tốt, tôi cũng không hỏi lý do, liền đứng dậy thu dọn sách vở rồi cùng em ra ngoài.

Chúng tôi đến một quán bar ngay gần trường học có tên Bạch Dương Lâm, nơi này khá nhỏ, bên trong bày trí cũng đơn giản. Đó là lần đầu tiên tôi đi bar, nói ra có chút mất mặt, nhưng tôi không uống được rượu, uống một chút là cả mặt cả tai đã đỏ hết lên. Tôi gọi cà phê, còn em là rượu vodka. Em chẳng nói một lời, cứ thế một li lại một li nữa, tôi có điểm không chịu được, nhẹ nhàng nói: “Tôn Dập, có chuyện gì không vui sao? Nói tôi nghe chút đi, nói ra sẽ tốt hơn.”

Em lại uống cạn thêm một li nữa, không biết đã là li thứ mấy rồi, phải chăng rượu ở đây pha thêm nước, em uống mãi vẫn thấy tốt lắm. Như thế định nói rồi lại thôi, mi mắt em rũ xuống. Tôi khuấy thìa cà phê của mình, lại lên tiếng. “Việc cơ thể cậu sao? Hình như lần này phục hồi rất chậm.”

Em gật đầu, cười khổ. “Đúng vậy, phẫu thuật đã sáu lần rồi.”

Em lại chuẩn bị uống, tôi ngăn lại. “Đừng uống nữa, sẽ say.”

Em lại làm ngơ, lại uống cạn một hơi, sau đó lẩm bẩm: “Say cũng được, cậu không say, nhớ phải công tôi về nhà.”

Tôi chưa từng thấy qua em như vậy, khuôn mặt tràn ngập nỗi thống khổ không lời nào nói ra được.

Tôi uống cà phê, em cứ thế uống rượu, hai người cũng không nói chuyện nữa. Một lúc sau có lẽ em hơi say thật, chống tay nhìn tôi mà cười, ánh mắt nhàn nhạt nhưng làm say lòng người, tim tôi lại hẫng một nhịp, khuôn mặt cũng nóng lên. Nhờ có ánh đèn mờ mờ trong bar, tôi vẫn vờ như không thấy ánh mắt của em.

Em thế nhưng lại lên tiếng trước, mắt nhìn tôi nhưng lại không giống kể chuyện cho tôi.

“Cậu biết không, gần nhà tôi cũng có một quán bar thế này, tôi vẫn thường đến đó. Tôi uống thử nhiều loại, nhưng lại không thể say, cuối cùng cũng tìm ra vodka, uống cái này là say được.”

Nói xong, lại mỉm cười. Nhìn theo khuôn mặt vì ngà say mà quấy rầy như vậy, tôi đột nhiên muốn chạy trốn khỏi nơi đó.

Em lại định uống tiếp, tôi bảo “Đừng uống nữa, say rồi.” lại tiếp tục “Có chuyện gì khổ tâm thì nói ra đi, hay tôi làm chuyện gì khiến cậu buồn sao? Cậu gần đây cũng không nói chuyện nhiều với tôi.”

Em ngừng động tác, đôi mắt vô tội quay sang nhìn tôi. “Như thế nào chứ?” Càng ngày em càng say rồi. “Cậu đối với tôi tốt như vậy, còn ỷ chần giúp tôi. Chưa có một ai đối xử tốt với tôi như thế, mẹ cũng đối xử tốt với tôi, nhưng chỉ khi tôi nằm viện thôi. Chỉ có cậu vẫn ở bên tôi, đối với tôi tốt như thế.”

Em nói rất chân thành, nét mặt như một đứa trẻ, nhưng tôi lại cảm thấy thật đau xót, hơn thế còn muốn bật khóc. Thế rồi em lại uống, tôi cũng không cản em. Nhìn em lúc tỉnh thống khổ như vậy, chẳng thà cứ để em say một lát, ít ra tôi vẫn ở đây. Li cà phê trở nên lạnh lẽo, cũng sắp đến giờ phải quay lại trường. Trường học quản rất nghiêm, ban đêm kí túc xá bị cấm cửa, về trễ sẽ không thể vào, đã thế còn có người đi kiểm tra. Tôi giành lấy cái li trong tay em, em ngẩng đầu lên, đột nhiên nói: “Hạo Nhiên, tôi coi cậu là anh em tốt!”

Tôi thấy hoảng sợ, lui tay về, lời em nói khi say vô tình chạm phải nỗi lòng được tôi giữ kín, tôi khẩn trương nhìn em, đèn trong bar thật tối, nhìn không ra nét mặt em. Em vẫn nhìn tôi chằm chằm, dần dần ánh mắt ôn nhu trở lại, vì rượu mà có phần đỏ một mảng. “Thế nhưng vì sao mấy tháng nay, lại nghĩ đến cậu nhiều như vậy?”

Đầu óc ta nổ tung một tiếng, khó tin nhìn em, em lại tiếp tục thì thào: “Cả ngày nghĩ đến cậu, ăn nghĩ đến cậu, lúc hôn mê nghĩ đến cậu, sau đó ở bệnh viện cũng nghĩ tới cậu. Tôi đã nghĩ, nếu như có cậu ở bên thì tốt rồi...”

Tôi không nghe được chút nào nữa, xông cửa lao ra. Em say, hay là tôi? Ý em, là thích tôi sao? Em đối với tôi có cảm giác, tôi lại càng muốn em. Vui đến phát điên, song cũng lo đến phát điên. Hai thằng con trai yêu nhau, tôi không thể thừa nhận, càng tiếp thu không nổi. Vậy...phải làm sao mới tốt?

## 6. Chương 6: Hôn Em

Trong bóng tối liều mạng chạy trốn, đầu óc hỗn loạn từng mảng, không biết như thế nào đã về đến cổng kí túc xá, tôi dừng lại thở hồng hộc, mới nhận ra khi đó mình chạy có bao nhiêu vội vã. Chỉ là, dù có chạy nhanh đến đâu, tôi biết mình không thể thoát khỏi nữa. Thoáng bình tĩnh lại một chút, cũng sắp đến giờ cấm cổng, em vẫn chưa trở về. Em không phải đã gục luôn ở bar rồi chứ? Nhớ lại cái cách mà em uống rượu... Không do dự, tôi quay lại quán bar đó, quả nhiên, em nằm gục hẳn xuống quầy rượu, đầu gối lên tay. Tôi bước tới nắm lấy cánh tay em, gọi: “Tôn Dập, tỉnh lại đi, cần phải trở về rồi.”

Cả người em mềm nhũn, bị tôi lay lay như thế mới ậm ừ lên tiếng, sau đó lại như cũ bất động. Không biết làm sao, tôi lại choàng lấy vai em, nhẹ nhàng nói. “Tôn Dập, Tôn Dập, tỉnh đi.”

Em mở ra mí mắt đã nặng trĩu, híp mắt nhìn tôi một lúc, lại nở một nụ cười.

‘Hạo Nhiên à...’

Tôi nói: “Đi nhanh thôi, kí túc xá sẽ đóng cổng đó.” Em vẫn như thế cười thật quyến rũ, lại vui đầu vào cánh tay. “Một lát thôi, để tôi ngủ một lát...”

Em đã nói như thế, tôi dĩ nhiên không thể tiếp tục mà làm phiền em, đứng dậy đi thanh toán tiền.

Phiếu thanh toán khiến tôi giật mình, em uống thật sự nhiều, tiền tôi mang trên người cũng không đủ trả. Không thể làm gì khác ngoài lục tìm trên người em, cùng với số tiền của tôi cũng thanh toán xong, cuối cùng chỉ còn lại vài đồng trong ví. Lúc công em trở về cũng đã là nửa đêm, không thể vào kí túc xá được. Gần đó có một đôi nam nữ đang ôm nhau bước vào quán trọ cách đó không xa, tôi do dự, nhưng rồi lại nghĩ ra không còn đủ tiền, lại thở dài công em đi tiếp. Cũng may em tuy rằng cao nhưng cũng không nặng. Còn nhớ trong lần kiểm tra sức khỏe trong khóa huấn luyện, em đứng ngay phía trước tôi, tôi khi ấy nhìn theo kim đồng hồ trên cái cân, nó lắc lắc vài cái cuối cùng dừng tại vạch 65. Em hiện tại mới phẫu thuật xong, có lẽ còn nhẹ hơn nữa.

Trên đường lớn đèn bật sáng trưng, vườn trường cũng thật yên tĩnh. Bên đường là một hàng cây thật lớn, đang là đầu mùa thu cho nên lá cây có màu sắc rất đẹp, cành lá còn xum xuê, rậm rạp tỏa ra xung quanh. Tất cả đều rất yên ả và vắng lặng, như thể đã chìm sâu vào giấc ngủ vậy.

Tôn Dập cũng như thế, em vui vào cổ tôi, hơi thở đều đặn. Cả hai tay tôi nâng lấy chân em, đôi chân mảnh khảnh đó, yếu gầy đó, cơ thể cũng rất mềm mại. Chỉ cách một lớp áo cho nên tôi nghe thật rõ tiếng tim đập trong ngực em. Mặc dù không đập mạnh, lại cũng không trầm ổn, còn có phần hơi nhanh, nhưng đột nhiên tôi lại cảm thấy thật an tâm. Ánh sáng vàng nhạt của đèn cao áp hắt xuống làm sáng hẳn con đường,

một làn gió lạnh khẽ cuốn qua khiến cho mái tóc em bay bay, chạm vào cằm tôi. Tôi thích em, giờ này phút này em lại đang nằm trên lưng tôi như vậy, vô luận tôi bước tới đâu cũng là có em chung bước, điều đó thật tốt biết bao. Cứ đi mãi cuối cùng cũng tới cổng kí túc xá, bên trong một mảng tối đen, đứng đó một lúc, tôi lại tiếp tục công em bước đi. Buông em ra, thực sự là hối tiếc. Dù sao cũng đã chậm rồi, có thêm chút nữa cũng không sao, chỉ cần tôi có thể ở bên em lâu hơn một chút...

Cách đó không xa là một hồ nước nhỏ, tôi công em tới đó. Đi hết một vòng quanh hồ rồi lại một vòng nữa. Cố gắng ngẩng đầu để ngắm bầu trời trong đêm, những ngôi sao thật cao, và xa. Thế rồi, tôi khóc. Phát hiện trên mặt một mảng ướt đầm tôi đã rất kinh ngạc, trước kia dù có chuyện gì xảy ra tôi cũng chưa từng khóc. Rồi lại phát hiện ra, hóa ra tôi đã thương em nhiều đến thế này, lần đầu tiên vì một người mà nóng ruột nóng gan, hồn cũng lạc mất. Nhưng mà chúng tôi không có khả năng yêu nhau. Nghĩ như vậy, nước mắt lại không kiềm chế nổi mà rơi xuống. Em vẫn đang say ngủ, nghe tiếng hô hấp đều đều của em, cảm nhận được mùi hương của em thoang thoảng trong không khí... Hạnh phúc, có lẽ chỉ là như vậy đi...

Nước mắt tuôn nhưng miệng lại cười, cười thật hạnh phúc. Tôi chẳng hề thấy mệt mỏi, lại đưa em trên lưng đi về phía trước. Không muốn dừng lại, nhưng trời cũng hừng sáng, tôi đành phải đưa em trở về. Ngày đó công em trên lưng trở lại kí túc xá, cảm giác trong lòng đau nhức ra sao, có lẽ cả đời tôi cũng không quên được.

Thật không may ngày hôm đó là phiên trực của người bảo vệ cực kì khó tính, vừa tờ mờ sáng đã ra đứng ở cổng. Người này phát hiện ra mùi rượu trên người em liền nhủ mày, trời sáng hẵn liền đi báo cáo, thế là bị xử phạt cảnh cáo.

Tôi kì thực không làm sao cả, nhưng Tôn Dập lại liên tục nói xin lỗi, còn mời tôi ăn. Những lời em nói lúc say ấy có lẽ sau khi tỉnh cũng đã quên, tôi cũng tận lực mà đối em như chưa hề có gì xảy ra. Làm như thế cũng chỉ vì những ngày sống chung sau này sẽ không có cảm giác kiểu như xấu hổ, ngượng ngùng. Tuy rằng ngày đó cội lòng đầy đau xót công em trên lưng quay lại, cũng đã quyết tâm sẽ buông bỏ đoạn tình cảm này, để nó tự sinh tự diệt. Nhưng trong lòng vẫn thật khó chịu, dù sao những lời kia cũng là tự em nói ra, tôi dù muốn buông bỏ, cũng không biết em thế nào.

Cuối tuần đó khi mà em vẫn đang chịu phạt, nhà trường có tổ chức dã ngoại, bởi vì hoạt động chính là leo núi cho nên em không tham gia, tôi đương nhiên cũng ở lại với em. Em vốn vẫn nghĩ tôi là do em làm liên lụy, cảm thấy rất áy náy. Tiếp đó tôi lại vì em mà không tham gia buổi dã ngoại kia, em lại càng áy náy hơn nữa. Lúc ăn cơm xong chúng tôi nhàn nhã ở kí túc đọc sách, nói vài chuyện linh tinh. Mấy ngày nắng cuối cùng nhiệt độ tăng hẳn hơn trước, em mang tới rất nhiều hoa quả đông lạnh, bảo tôi “Hạo Nhiên, ăn đi.”

Tôi dở khóc dở cười: “Mấy thứ con nít này cậu một mình ăn đi, anh trai đây cũng sẽ không tranh với cậu.”

Em xoay người nhìn tôi mà giận dữ. “Đây là thứ tôi thích nhất. Người khác tôi cũng không cho.”

Tôi lắc đầu cười cười, đứng dậy tiện tay cầm lên cái quạt trên bàn học.

Em lại hỏi: “Hạo Nhiên, cậu nóng sao? Tôi đi mua kem cho cậu nhé.”

Tôi chưa kịp nói gì em đã đi ra khỏi cửa, mỉm cười, tôi quay lại tiếp tục đọc sách, vô tình nhìn thấy trong đồng sách của em một cuốn sổ nhỏ.

Tôi biết đó là nhật kí của em. Em có thói quen viết nhật kí, nhưng không phải mỗi ngày đều viết, đại khái một tháng sẽ viết đôi ba lần. Chỉ là một cuốn sổ thông thường, cũng không có khóa, cứ nằm yên như vậy. Do dự một chút, em mua kem sẽ phải đi xa phía tiệm bên ngoài căn-tin, chỉ nhìn qua vài dòng gần đây khẳng định không bị bắt gặp. Chỉ là xem trộm nhật kí cũng không đạo đức cho lắm...Cuối cùng thì tôi vẫn cầm cuốn sổ trên tay, xung quanh chẳng có ai nhưng hành động vẫn thật lén lút, rất buồn cười. Cuốn sổ không mới, đã viết hơn phân nửa, mặc dù nét chữ rất thân thuộc, tôi vẫn nhin không được cảm thán, chữ cũng đẹp hết như người vậy! Mặc dù định giở tới những trang cuối, nhưng vừa lật được vài trang liền dừng lại...

“Ngày hôm nay ánh mặt trời thật rực rỡ, hiện tại những tia nắng ngoài kia cũng hắt cả vào trong phòng, mà tôi cũng khôi phục rất nhanh, bây giờ cũng ngồi đây viết nhật kí. Ngày hôm trước, ông cụ nằm giường bên cạnh đã qua đời. Ban đêm một trận ồn ào, đến sáng tỉnh lại thì giường bên đã không còn người. Y tá đã sớm thay chăn đệm, tất cả một màu trắng toát khiến tôi nghĩ tới mấy ngày trước, và cả ngày hôm qua, ông cụ ấy còn nói chuyện, cười đùa với mình. Hôm qua còn đó, nay đã không thể gặp nữa rồi. Cuối cùng cũng chỉ còn một mình, một ngày nào đó tôi cũng sẽ ra đi như thế, lặng lẽ, nhanh chóng. Tôi không thấy đau, bởi vì chết đi rồi, nghĩa là được giải thoát...sẽ không còn đau đớn nữa, cũng không phải phẫu thuật nữa. Thế giới này tôi chẳng còn gì lưu luyến, ba cũng đã có gia đình mới, một vợ một con hạnh phúc vô cùng. Tôi có lẽ là dư thừa, huống chi ông ấy cũng không yêu mến gì tôi, ít nhất thế giới bên kia còn có mẹ, mẹ đối xử với tôi thật tốt, còn gọt hoa quả cho tôi ăn...”

Hít sâu một hơi, lại lật sang trang khác. Viết gần nhất là hai ngày trước đây. “Tôi đã nói những lời không nên nói, mặc dù là mượn rượu để nói ra nhưng vẫn dọa Hạo Nhiên bỏ chạy. Thật tốt, cậu ấy nhất định nghĩ tôi say nên mới vậy, một mực để trong lòng, bị trách phạt cũng không trách tôi. Tôi thật sự ngu ngốc, lại không phân biệt được tình yêu và tình bạn. Nhưng là Hạo Nhiên đối với tôi rất tốt, chưa từng có ai đối tôi tốt như cậu ấy, lần đầu tiên tôi cảm thấy mình không cô đơn trong cuộc đời này. Ngày đó phỉ bị vỡ, lúc đi cấp cứu tôi thực sự sợ, cứ nghĩ đã thành thói quen, thế nhưng...Lúc ấy đã nghĩ đến Hạo Nhiên, nghĩ nếu như chết sẽ không thể thấy cậu ấy. Lại nghĩ nếu không gặp tôi, cậu ấy có đau lòng hay không? Có lẽ. Nếu cậu ấy là một cô gái thì thật tốt, tôi sẽ nắm tay cậu ấy mà đi trên đường. Gần đây lại càng muốn như vậy, rất muốn nắm tay cậu ấy. Cậu ấy không biết vì sao tôi thích ăn hoa quả lạnh, đều cười tôi bảo giống một đứa nhỏ. Nhưng tôi cũng chưa từng nói, hạnh phúc có lẽ cũng như khi ăn hoa quả lạnh, trong miệng lan tỏa những hương vị tươi mát. Nhưng hạnh phúc thì không thể mua, vì vậy tôi ăn thật nhiều hoa quả lạnh, mong muốn được cảm nhận hạnh phúc gần hơn...”

Phía sau em viết gì tôi cũng không nhìn thấy nữa, nước mắt ứa thành vòng trong mắt, rơi xuống trang giấy của em.

Mỗi ngày đều ngủ ở giường phía trên tôi, mỗi ngày đi bên tôi, em vẫn thấy cô đơn sao? Lại dùng đến hoa quả ướp lạnh để kiếm tìm hạnh phúc.

Em thực sự cô đơn đến thế ư? Nằm viện chỉ có một cụ già làm bạn. Còn không biết lúc nào thì sinh mệnh chấm dứt?

Tôi quả thật ngu ngốc, vẫn tin em chỉ bị bệnh thông thường, em nói “Đã thành quen rồi.”

Em sống ra sao tôi vì sao hoàn toàn không biết gì hết? Khi em cố gắng nói vài lời thật tâm, thế nhưng tôi không chịu nghe lại quay đầu bỏ chạy...

Không, không thể tiếp tục như vậy, tôi phải khiến em hạnh phúc! Không quan trọng em là nam hay nữ, chỉ cần tôi thương em, mà em cũng yêu tôi, là quá đủ rồi.

Một người con trai lại nói muốn đem lại hạnh phúc cho một người con trai khác, nghe có vẻ nực cười, nhưng tôi là thật tâm, là thực lòng.

Hốc mắt cay xè, tôi đứng dậy toan đến phòng vệ sinh rửa mặt. Còn chưa kịp đi thì em đã về, trong miệng ngậm một que kem.

“Hạo Nhiên, kem Diêm Thủy đó.”

Nhìn thấy tôi em lại sững sốt một chút, nuốt xuống miếng kem trong miệng, ngơ ngác hỏi: “...Cậu làm sao vậy? Không làm sao chứ?”

Tôi chẳng biết phải mở lời thế nào, nghĩ muốn nói với em thật nhiều, vẫn là ghen đáng cổ hủ. Hôm nay mọi khúc mắc đã được lí giải, không biết nên nói gì. Lệ trong mắt cố gắng để không rơi xuống, bóng hình em trong mắt tôi lại nhòa đi đôi chút. Nghĩ thế, rất sợ em tan biến, liều lĩnh tiến tới hôn em. Chạm vào đôi môi em rồi, đích xác đã chạm tới rồi.

Em không hề phòng bị, bị tôi hôn liền lùi hai bước, lưng chạm vào cửa. Có lẽ bởi dùng nhiều lực, miệng chúng tôi bị va mạnh vào nhau, đôi môi cảm thấy đau nhức, hồi lâu vẫn thấy tê rần. Đó là lần đầu tiên tôi hôn người khác, nói cách khác chính là nụ hôn đầu, chẳng có kinh nghiệm, môi chạm môi vẫn không nhúc nhích, cũng không biết tiếp theo phải làm gì. Tôn Dập sợ đến mức làm rơi kem xuống nền, trừng mắt lớn nhìn tôi. Qua một lúc lâu, em chủ động ôm tôi, vòng tay ra sau gáy tôi. Đôi môi em lạnh lạnh, khoang miệng là hương vị của kem Diêm Thủy, có lẽ đúng là tôi dùng nhiều sức thật, cho nên trong miệng em còn có vị máu.

Hôn môi khiến cho tôi mất đi ý thức, chuyện gì cũng không còn rõ ràng, lí trí càng không còn sót lại chút nào. Cơ kích động qua đi, chỉ còn cảm nhận được hương vị của que kem khi trước... Đây là nụ hôn đầu tiên của tôi, trong quãng đời dài đằng đẵng đến bị thương này, đó là khoảnh khắc đáng trân quý nhất.

## 7. Chương 7

Như là đã tìm thấy lối ra vậy. Ẩn nhẫn suốt một thời gian dài, vừa áp lực vừa bất an, chúng tôi cuối cùng cũng đến với nhau, tình yêu đến vô cùng ngọt ngào, thực sự thật hạnh phúc. Cảm giác tuyệt vời ấy tôi không thể mô tả được, chỉ có thể nói rằng, đó là khoảng thời gian hạnh phúc không gì sánh bằng. Nụ cười của Tôn Dập trở nên vui vẻ hơn, tâm tư cũng chậm dần mở rộng, nhưng em vẫn ăn hoa quả ướp lạnh. Việc lên đọc nhật kí kia tôi không nói cho em, nhưng nhìn thấy em ăn thứ đó tôi lại bóng gió mà hỏi.

“Sao lại thích hoa quả lạnh như vậy, rất ngon sao?”

Em cười cười, đáp: “Cũng không hẳn, mỗi lần đi siêu thị thấy liền mua, bây giờ đã quen. Hương vị cũng rất ngon mà.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, em ăn hoa quả ướp lạnh là vì thói quen, cũng không phải vì nguyên nhân ngu ngốc kia nữa. Hiện tại tôi và em cùng nhau, em sẽ hạnh phúc hơn đúng không?

Quãng thời gian ấm áp kéo dài không lâu, tiết trời bắt đầu trở lạnh. Một buổi sáng xuống khỏi giường, lại theo thói quen tới nhìn em, em vẫn còn đang ngủ, ban đêm xoay qua xoay lại không ngủ được, đến sáng lại không tài nào dậy sớm. Lấy tay xoa xoa mái tóc mềm ấy, lại làm em tỉnh, mở mắt ra nhìn tôi. Tôi cười thầm, vô tình phát hiện ổ chăn của em căng phồng, chỗ bụng còn phình lên một bọc lớn, liền đùa em: “Này, em mang thai con chúng ta từ bao giờ thế? Đã lớn thành như vậy rồi.”

Em trừng mắt nhìn tôi, bật cười, từ trong chăn lấy ra một cái gối ôm.

“Em có thói quen, đi ngủ thì phải ôm thứ gì đó, nếu không sẽ không ngủ được.”

Thế nào trước đây lúc tôi nằm cùng, em cả đêm đều ôm lấy tôi, không nghĩ rằng đây là do thói quen, tự nhiên cảm thấy hụt hẫng. Thật lâu về sau tôi mới biết rằng khi ngủ nếu cần ôm vật gì đó, đó là do cảm giác thiếu an toàn, làm như thế sẽ giúp thoải mái hơn và đi vào giấc ngủ dễ dàng hơn.

Màn đêm bình thản buông xuống, chúng tôi ngồi xe tới khu phố trung tâm dành cho người đi bộ, ở đây có rất nhiều người nước ngoài, vốn cũng đã vô cùng huyền ảo, khắp nơi là những cửa hàng lưu niệm, quà tặng được gói bọc đẹp đẽ.

Ở quảng trường còn có một sân khấu lớn, người biểu diễn đang ra sức thu hút những ánh nhìn của người qua lại, vừa có thể chơi lại có phần quà, cho nên mọi người tụ tập lại rất đông. Rất tự nhiên mà quay qua nhìn em, em đang rướn lên để nhìn qua lớp người chật chội, hai tay đút trong túi áo. Tôi cũng mặc áo dài tay, vì thế liền dùng ngón trỏ tiến vào trong túi áo em, tìm nắm lấy bàn tay ấy.

Cảm giác được người em thoáng run lên, đôi mắt vẫn nhìn về đám đông phía trước nhưng chắc chắn không quan tâm đến màn biểu diễn nơi đó. Sững sốt vài giây, em cúi đầu, khóe miệng chậm chậm vẽ lên một nụ cười. Nụ cười ngọt ngào rung động lòng người, em cũng không biết, tôi đã ngây ngốc nhìn mãi nụ cười ấy.

Chúng tôi cứ như vậy dùng tay áo mà che, lại lợi dụng trời tối mà nắm tay nhau đi dạo thật lâu. Tối đó chơi trò gì tôi cũng không nhớ rõ, chỉ có nụ cười trên khuôn mặt em là không thể nào quên, tựa như một đứa nhỏ vui vẻ nắm lấy bàn tay tôi, bước qua dòng người ngang dọc trên phố.

Khoảng mười giờ tối, trời lấm tấm mưa phùn, những người dạo chơi ở đây cũng vì thế mà bị ảnh hưởng, chúng tôi cũng định quay về, vì trời mưa sẽ khiến em rất khó chịu. Tuy rằng em nói bệnh cũng đã qua, chỉ là đi mưa có chút không thoải mái, nhưng tôi sao lại không biết mọi chuyện không phải đơn giản như thế. Mỗi lần mưa là mỗi lần em đau nhức, ngay cả ngồi còn khó, trông rất thống khổ.

Ngồi trên chuyến xe buýt số 3 trở về trường, chiếc xe cũ kĩ vắng vẻ, trên xe chỉ có vài ba hành khách mệt mỏi ngủ gật, chúng tôi ngồi ở hàng ghế cuối cùng. Vì chiếc xe đã cũ, những âm thanh cũ mòn ấy cũng vang theo khắp đường đi, gặp đoạn đường xóc nảy thì từ từ mà đi. Người tài xế bật đài lên, vô tình là một ca khúc Giáng Sinh, nhẹ nhàng đến nao nề. Tôn Dập đưa mắt nhìn những hạt mưa lất phất bên ngoài cửa kính, trong màn đêm thì thoảng sáng lên một tia chớp. Biểu tình vui vẻ của em chẳng còn sót lại chút nào, khuôn mặt lại trở nên trầm mặc như ngày thường, chỉ là so với bình thường càng thêm lạnh đậm, càng thêm buồn bã đơn độc... Em như vậy là sao? Có phải thân thể bắt đầu khó chịu hay không? Tôi thấp thỏm không yên, lại thấy thương em quá, chạm vào đôi bàn tay trong túi áo, lại thấy nó đã lạnh đến thấu xương. Tôi đem bàn tay em xiết chặt, em cũng không hề động, chỉ là cũng áp chặt vào lòng bàn tay tôi. Ngay khoảnh khắc đó tôi nhận ra rằng bản thân sẽ không thể sống thiếu em, nếu như ai đó muốn mang em đi khỏi tôi, chỉ bằng để tôi chết sẽ đỡ đau khổ hơn ngàn vạn lần.

Đường về trường rất xa, tay chúng tôi nắm chặt, ở hàng ghế sau cùng hôn môi. Xin lỗi em, tôi chỉ biết làm cách này để giữ em lại bên mình, sợ rằng tương lai em kì vọng vĩnh viễn cũng không có được, dưới ánh mặt trời rực rỡ tôi sẽ không thể nắm tay em bước đi. Mặc dù cái nhìn đã thoảng hơn nhưng xã hội này vẫn cổ hủ như cũ, tôi sợ chúng tôi sẽ không chống đỡ nổi những định kiến tai ác, mặc dù chúng tôi ở bên nhau là vì tình yêu, nhưng tình yêu trong xã hội này có nghĩa lí gì chẳng? Đối với nhiều người mà nói, yêu, chỉ là làm cho cuộc sống đỡ tẻ nhạt mà thôi, khi có tuổi sẽ tìm một người để chung sống. Đồng tính luyến ái có lẽ chỉ là trò cười của bọn họ trong những cuộc nhậu, những gì chúng tôi coi là cả sinh mệnh đó, đối với bọn họ chẳng đáng một xu. Bởi vậy, xin để chúng tôi cứ thế mà yêu nhau, không cần được đưa ra ánh sáng, chỉ cần, đừng để tôi mất em.

Trời trở lạnh, tôi cũng bắt đầu công việc ủ chăn cho em, chỉ là sau đó không về giường của mình nữa, trước đây cảm thấy giường hơi nhỏ, giờ chỉ mong nó nhỏ thêm một chút. Mỗi tối ôm em đi vào giấc ngủ, sáng vừa mở mắt ra cũng nhìn thấy em đầu tiên, đó là điều khiến tôi thấy hạnh phúc.

Thi thoảng cũng có khi em thức dậy trước tôi, lúc tôi vừa mở mắt sẽ thấy đôi mắt em đang nhìn mình, “Facing the morning eye to eye”, thực sự rất ngọt ngào, tôi lại nhớ đến câu nói đó. Chỉ là, kì nghỉ đông rất nhanh cũng tới, chúng tôi đều buồn rầu không thôi, nhưng không có cách nào khác, chuyện gì tới rồi cũng phải tới.

Chúng tôi tại nhà vệ sinh của trạm xe lửa gắt gao ôm lấy nhau, cố sức cảm nhận hơi ấm đối phương, ai cũng luyến tiếc không buông.

Sau cùng, em nặng nề hôn lên trán tôi, nhẹ giọng nói: “Gọi điện thoại cho em.” sau đó kéo hành lí đi không ngoảnh lại. Nhìn em đi thật lâu, tôi vội vàng nắm chặt tấm vé trong tay, chạy về hướng chuyến xe của mình.

Tôi đã mua một phiếu gọi điện đường dài, mỗi ngày đều chạy sang khu bên cạnh để gọi điện cho em, thường nói vài giờ liền. Mỗi lần đều rét run quay về nhà, còn phải nghĩ lí do nói dối mẹ, thật sự là mệt mỏi vô cùng.

“Anh gọi suốt như thế, cuối tháng nhìn hóa đơn thể nào mẹ cũng làm thịt anh, lần sau để em gọi.”

“Không sao không sao, anh là ở bên ngoài gọi điện cho em, ở nhà mà ngày nào cũng gọi điện cho em mẹ không nghi mới lạ. Gia đình em không nghi gì sao?”

“Bọn họ đâu quản em, em ở lâu trên còn bọn họ lâu dưới. Hơn nữa bọn họ về quê người kia đã hai ngày rồi.”

Tôi đương nhiên biết “người kia” là ai, nhưng vẫn là bị giật mình. Năm ấy là năm cuối của thế kỉ 20, khắp thế giới vô cùng náo nhiệt, phấn khích đón chờ thế kỉ mới, em thế nhưng lại cô độc trong căn nhà đó.

Tôi hỏi: “Sao em không đi cùng? Bọn họ không đưa em đi sao?”

“Em trước kia từng tới một lần rồi, người nhà bên đó có vẻ không thích, một mình vẫn tốt hơn.”

Giọng nói em vang lên không chút cảm xúc nào.

Ngẫm lại cũng đúng, tính cách em như vậy, đến nhà những người kia sẽ không biết a dua nịnh hót, cũng không lấy lòng ai, em ít nói như vậy, có lẽ bọn họ cũng không vui vẻ gì. Em thật là một đứa nhỏ quá ngốc, nhưng vẫn khiến người khác thương. Chỉ là, tôi không đành lòng khi biết em một mình đơn độc trong khi xung quanh là sự huyên náo, vồn vã như thế. Tôi quyết định thương lượng với mẹ.

Mẹ tôi thật sự là mến em nhiều, nghe tôi kể về hoàn cảnh gia đình em, mẹ lại càng thương em hơn. Cùng trò chuyện một lúc lâu, mẹ hỏi: “Sao không bảo Tôn Dập đến nhà mình mà con phải đến nhà thằng bé?”

Tôi nói: “Thân thể cậu ấy không tốt, ba cậu ấy không cho đi lại nhiều, kì nghỉ hè vừa rồi cũng mới mổ lại.”

Cuối cùng mẹ cũng đồng ý để ngày mừng ba tôi qua bên ấy. Kì thực để em sang đây cũng không khó khăn gì, ba em ngoài cho em tiền cũng chẳng đòi hỏi gì đến em, nhưng là, tôi không muốn để em một mình kéo hành lí ngồi trên xe lửa đón giao thừa. Thoạt nhìn giống như cần nơi nương tựa, rất đáng thương. Hơn nữa cũng là vì muốn cho em bất ngờ, lại cũng muốn nhìn nơi em đã sống bao nhiêu năm qua như thế nào. Trong lòng thấp thỏm thế rồi năm mới cũng đến, như lệ cũ, mừng một sẽ đi thăm ông bà nội, mừng hai là ông bà ngoại, mừng ba ăn tiệc ở nhà cậu...Sau khi ăn ở nhà cậu xong, tôi liền vội vã xách theo hành lí bước lên chuyến xe lửa, tới gặp người tôi yêu.

Nói về địa chỉ nhà em, có một sự việc nhỏ liên quan đến nó. Một ngày liền tôi đau đầu vô cùng, không biết làm thế nào lấy được địa chỉ nhà em. Mở miệng hỏi, em nhất định sẽ đoán được ý định này, thật may ngày đó, em gửi đến cho tôi một phong thư. Phải nói, thông minh đúng chỗ rất có ích. Nhìn dòng chữ nắn nót trên lá thư, tôi mừng rỡ đến phát điên, lăn lộn trên giường mà cười. Mở phong thư ra là một tấm thiệp rất đơn giản với lời chúc như thế này: “Hạo Nhiên, thế kỉ này may mắn nhất là gặp được anh. Sang thế kỉ sau, chúng ta vẫn sẽ cùng một chỗ. Dập.” Lúc đó cầm tấm thiệp trên tay mà tôi thấy ngọt ngào không thôi, đứa ngốc, nhất định sẽ cùng một chỗ, vĩnh viễn cùng một chỗ.

Mà hiện giờ xem ra, tình yêu của chúng tôi lúc ấy chẳng mang chút khiếm khuyết, nhưng “vĩnh viễn cùng một chỗ” hiển nhiên từ đầu tới cuối cũng là tôi tự huyễn hoặc mình mà thôi. Chuyến đi dài cũng không khiến tôi cảm thấy mệt mỏi, trên đường đi cứ nghĩ mãi đến việc em trông sẽ thế nào khi nhìn thấy tôi, em có vui đến mức chạy ngay lại mà ôm tôi không? Bất quá, nhà em cũng không khó tìm, xuống xe lửa đi thêm không lâu là tới.

Đó là một khu căn hộ cao cấp, xung quanh rất đẹp, khắp nơi đều được bao phủ trong lớp tuyết trắng. Mặc kệ phong cảnh xung quanh, rất dễ dàng tìm thấy nhà em, ấn chuông cửa...Hình như đi vắng cả, không có ai ra mở cửa. Nghĩ lại mới thấy trước đó nên báo cho em biết, nhờ như em không có ở nhà. Nhưng hiện tại đã muộn rồi, không lẽ tôi đi ngủ trọ một đêm, sáng hôm sau đi xe lửa trở về nhà? Tôi đây cũng giỏi hành hạ mình quá. Huống hồ sau khi về không biết phải ăn nói thế nào với mẹ. Lúc trước tôi có bảo “Tôn Dập khóc lóc đòi con sang với cậu ấy”, hiện tại phải giải thích làm sao. Tôi thở dài thườn thượt ngồi trên túi hành lý, chẳng biết phải làm sao, phương Bắc lạnh đến nỗi thân nhiệt tôi như thế cũng không là gì, đang định đứng dậy bỏ đi lại nghe thấy tiếng bước chân tới gần mình...Tiếng bước chân ấy quen thuộc quá, là Tôn Dập.

## 8. Chương 8

Tôi đứng hần dẩy, từng bước chân của em tới gần hơn, tim tôi đập thành thịch.

Càng ngày càng gần, em bắt đầu tìm chìa khóa...Lúc bước qua ngã rẽ ở cầu thang, em ngẩng đầu nhìn, biểu tình hết sức kì quái, em đứng đó ngơ ngác, nhìn tôi một lúc thật lâu, đột nhiên cười cười rồi lắc đầu, sau đó mở cửa. Tôi hết sức ngạc nhiên, đây là chuyện gì? Trên đường đi là không nghĩ đến em sẽ như thế này, không vui vẻ mà ôm lấy tôi, không có cảm động đến rơi nước mắt, thậm chí nhìn thấy tôi còn kì quái như vậy...Tự nhiên lòng thấy lạnh. Một lần nữa em lại nhìn về phía tôi, khuôn mặt vẫn như khi nãy, khóe miệng không được tự nhiên chần chờ lên tiếng: “Hạo Nhiên?”

“Ừ.” Tôi bất mãn đứng lăm bằm.

“Hạo Nhiên!” Em gọi lớn, ngay tức khắc chạy đến trước mặt tôi cười vui vẻ. “Hạo Nhiên!” Chìa khóa cũng bị em văng dưới đất. “Thật là anh sao. Anh là người đúng không? Anh thật sự là Hạo Nhiên?”

Em nói năng lộn xộn, tay xiết chặt lấy bàn tay tôi. Thế này còn giống trong tưởng tượng một chút. Nhưng mà em cứ túm lấy tôi, vừa hỏi vừa lay khiến tôi choáng váng một hồi. Thật vất vả bình tĩnh trở lại, lúc này em đang ôm tôi, vùi cả khuôn mặt vào đó, mới nhẹ nhàng nói “Khi nãy, lúc vừa nhìn thấy anh, còn tưởng chính mình ảo giác, tự cười chính mình, không nghĩ đúng là anh thật, anh đã tới, đứng trước mặt em. Đều không phải mơ đúng không?”

Mặc dù lồng ngực phập phồng thở vì kích động, thế nhưng giọng nói của em vẫn hết sức nhẹ nhàng, trầm đều, tôi bị loạn một hồi cái gì cũng không tiếp thu nổi. Thế rồi gọi tên em, giục em mau mở cửa vào nhà, ở ngoài lâu sẽ lạnh cóng mất. Vừa vào đến cửa, thay giày, đi được hai ba bước nhìn ngó một lượt căn phòng trong tầm mắt đã bị em từ phía sau ôm chặt lấy, cả người đều áp lên lưng tôi.

“Này.” Tôi nhún nhún vai, em lại vẫn tựa đầu lên, hơn nữa còn say sưa. “Mệt sắp chết rồi, còn không để anh nghỉ ngơi một chút, nhà có gì liền mang hết ra đi a, khách đã đến đây rồi.”

“Kệ anh!” Em như một đứa nhỏ làm nũng, tôi thiếu chút nữa sặc nước bọt. Nhưng là trông em như vậy thực đáng yêu, cho nên mặc kệ em làm gì thỏa thích. Cả hai cứ thế đứng trước cửa không nhúc nhích, tựa như hai đứa trẻ sinh đôi dính nhau không rời. Một lúc lâu sau, tôi hỏi: “Vừa rồi em đi đâu thế, anh còn tưởng em luôn ở trong nhà.”

“Em đi bar.” Em vẫn ôm tôi thật chặt, nhẹ giọng nói.

“Đi bar?” Tôi cố gắng giãy ra, quay lại quan sát em. Lại không phát hiện thấy hơi men, có phải tửu lượng của em tốt hơn rồi không, uống vodka cũng đã không say?

“Nhưng em chỉ đến hát.” Em nói. “Ở đó có rất nhiều phòng cho nên kinh doanh cả loại dịch vụ này.”

“Sao lại muốn đi hát? Có phải có chuyện gì không vui không?”

Xem ra lần trước ở Bạch Dương Lâm, em khổ sở vô cùng. Tôi cuối cùng cũng biết khi buồn khổ em sẽ tìm tới bar, mượn rượu giải sầu.

“Không có.” Em phủ nhận. “Cả ngày ngồi một chỗ, rất buồn chán. Ngay cả một người nói chuyện cũng không có, anh hai ngày nay cũng không nói chuyện với em...”

Vừa thấy chua xót lại yêu thương, ôm lấy em, cả hai đều không nói gì nữa. Sau đó thế nào cũng không nhớ, bởi vì tôi đã mỗi như cả người, đi rửa mặt xong liền đi ngủ. Em cũng đã ngủ, có lẽ còn mơ rất đẹp nữa. Đêm đó tôi cũng có một giấc mộng thật đẹp, đó là về cuộc sống sinh hoạt hạnh phúc của hai đứa tôi.

Ngày hôm sau tỉnh dậy đã hơn chín giờ sáng, ra khỏi phòng em, gọi cũng không thấy em lên tiếng. Đi xuống lầu, thấy trên bàn có một tờ giấy ghi “Vợ này, chồng ra ngoài mua bữa sáng, tỉnh lại nhớ chờ. Chồng yêu.”

Tôi dở khóc dở cười, sau đó bước vào phòng vệ sinh. Lúc đang đánh răng, đầy một miệng bọt, Tôn Dập đã trở lại, tôi nhanh chóng đi ra. Em mua về ai phần bánh rán, nhìn thấy tôi đi ra liền mỉm cười.

“Chồng về rồi đây, vợ mau ăn sáng.” Tôi bị câu nói của em làm cho dựng ngược tóc gáy, nhìn mặt mũi em hơn hử như vậy, cũng là nên để cho em vui một chút. Vấn đề ai là vợ, ai là chồng, nhất định sẽ tính sổ với em sau! Sau khi ăn xong thì cùng đi thăm quan nhà em một lượt. Lầu dưới có không gian rất rộng, còn có nhiều phòng nữa. Nào là phòng ngủ, phòng vệ sinh, phòng bếp, phòng đọc. Hơn thế các thiết bị được lắp đặt nhìn qua cũng biết toàn đồ đắt đỏ, ở bàn trà còn đặt một khung ảnh bắt mắt. Em và ba em không giống nhau cho lắm. Tôi từng nghĩ dáng người em như vậy chắc hẳn là do ba em là một người cao ráo lắm. Nhưng nhìn ảnh chụp rồi mới thấy, ông ấy cao chưa tới một mét tám, chỉ cao hơn so với người phụ nữ bên cạnh nửa cái đầu. Ngũ quan cũng chỉ ưa nhìn, dáng người có chút cường tráng. Thật khó để tưởng tượng Tôn Dập lại có một người ba với vẻ ngoài bình thường như thế. Xem ra em là di truyền của mẹ nên mới đẹp đến vậy, mẹ em trong tấm ảnh kia tôi không còn nhớ rõ, chỉ là khuôn mặt ấy thực sự xinh đẹp. Lầu trên thuộc về em hiển nhiên có giản dị hơn nhiều so với lầu dưới, cả tường lẫn trần nhà đều sơn một màu trắng, không gian cũng không lớn lắm, so với lầu dưới thì đây có lẽ chỉ là một gác xép. Phòng ngủ của em lại càng trống trải, nhìn qua nhìn lại cũng chỉ có một chiếc giường, một ngăn tủ nhỏ cạnh giường với một tủ quần áo, ngoài ra cũng không có thứ gì khác, vật trang trí cũng không. Gian phòng kế bên là phòng đọc nho nhỏ, ngoài ban công còn có một chiếc bàn, chỗ này là em thường ngồi, mãi mới nhận thức được, đây giống như phòng khác ở những căn nhà khác, sau đó có ăn uống gì chúng tôi đều ngồi ở đó.

Tôi nói: “Ba em cũng thật bất công, sao lại để em ở một nơi nhỏ nhỏ thế này.”

“Là em yêu cầu thôi. Chỉ cần giản đơn như vậy, nhiều thứ lờ loẹt em cảm thấy rất phiền. Được rồi, dẫn anh đi một chỗ.”

Nói xong liền đẩy cửa bước ra, hai chúng tôi cùng lên lầu cao nhất của ngôi nhà. Bên ngoài là một khoảng sân thật rộng, lúc này phủ kín bởi tuyết, tôi lạnh run cả người, thật sự lạnh. Em đi đến một góc của cái sân ấy, thành tường không cao được lát gạch men sứ, đại khái là cũng rộng đủ để ngồi lên. Em vỗ vỗ vào đó, nhìn tôi mà bảo: “Thời gian mùa hè hay bị mất ngủ, đặc biệt là khi còn học cao trung, mỗi lần đó em đều lên đây ngồi chờ trời sáng.”

Em kể thật nhiều điều...Tôi cũng nghĩ ngợi nhiều bấy nhiêu, cảm thấy lạnh lẽo biết bao. Không biết vì sao, tôi không muốn ở đó thêm nữa, cuối cùng mau chóng bảo em đi vào.

Sau này mỗi lần nhớ lại những gì em nói ngày hôm đó, trong mắt tôi lại hiện lên hình ảnh như thể chính mình được chứng kiến...Khi màn đêm còn chưa biết mất hẳn, bình minh vừa bắt đầu lộ dạng, em nhợt nhạt, mỏng manh, ngồi bó gối trên lan can sân thượng và nhìn về phía chân trời, đợi ánh sáng bao trùm tất cả. Đáng người bé nhỏ ấy, có bao nhiêu khổ đau?

Buổi trưa, em đưa tôi ra ngoài ăn, trong lúc ăn tôi có hỏi em có biết nấu ăn không, em lắc đầu, nói rằng bình thường đều ra ngoài ăn, hoặc là không ăn.

“Buổi tối chúng ta tự nấu ăn nhé?”

“Anh biết nấu ăn à?”

Tôi xấu hổ nói: “Cũng không, nhưng có thể học trong sách dạy nấu ăn mà.”

Em gật đầu đồng ý. Chúng tôi đến hiệu sách mua sách dạy nấu ăn, bao nhiêu hình ảnh miêu tả các món ăn khiến chúng ta thích thú vô cùng, xem đi xem lại, món này cũng muốn làm, món kia cũng muốn nấu, sau đó thì mua vài cuốn liền. Sau khi trở về thì nhận thấy hai vấn đề lớn, một là cả hai đều không biết nấu, hai là có quá nhiều thứ nên không biết phải nấu cái gì..

Ngồi nửa ngày cuối cùng cũng phân công công việc, tôi thì làm mấy việc đơn giản thôi, còn em phụ trách thịt cá các loại.

Lật giở cuốn sách hồi lâu, tôi chọn được món cá xào nấm hương, thực ra đây là món rất bình thường, chủ yếu là tôi biết em thích ăn rau. Tôn Dập còn bảo tôi thật xấu tính, bắt em phải làm món khó hơn. Em lật cuốn sách từ đầu tới cuối, sau cùng kêu ầm lên rằng vì sao không có gì liên quan đến trứng gà...Sau đó, bắt đầu chọn nấu súp gà.

Theo những gì cần để nấu bữa tối, chúng tôi đi siêu thị mua thực phẩm, xung quanh là những bà nội trợ cũng mua đồ cho gia đình, chúng tôi cũng tựa như một gia đình với cuộc sống hai người vậy.

Khi về đến nhà thì trời cũng đã tối, vì mùa Đông nên ở phương Bắc trời tối rất nhanh, hai chúng tôi ở trong bếp vừa nấu ăn vừa đùa giỡn. Đứng bên bồn rửa cạnh cửa sổ, ngẩng đầu lên là nhìn thấy những ánh đèn sáng trưng của các nhà qua ô cửa mờ hơi nước. Quay sang nhìn em bên cạnh, em còn đang loay hoay với con gà đã mổ sẵn, gương mặt chăm chú quan sát như thể chuẩn bị vật lộn với nó vậy. Đáy lòng bất chợt cảm thấy ấm áp lắm, hạnh phúc đến rơi lệ.

Bữa tối ngày hôm đó cũng khiến tôi muốn khóc, trong sách nấu ăn có nói đến cách nêm nếm gia vị, chỗ này phải bao nhiêu, chỗ kia phải bao nhiêu, khi nào thì được cho gia vị vào...Không lẽ lúc nêm gia vị tôi phải lấy cân ra đong sao? Như này là bao nhiêu, thế kia là bao nhiêu, thực đau đầu. Vì vậy, lúc nêm gia vị tôi cứ thế mạnh tay mà nêm, lúc ăn thử mới cảm thấy vị không đúng lắm, nhưng vẫn mặc kệ. Đến khi Tôn Dập ăn, vì quá mặn nên em phun ra ngay lập tức, còn trừng mắt bảo tôi mưu sát chồng.

Chẳng còn cách nào khác chúng tôi đành ăn nước canh tôi nấu, muốn dùng nó lấn át vị mặn chát trong món xào kia. Nhưng khi uống một ngụm...cũng không khác nhau là mấy...

Món gà của em làm không tệ, phải thừa nhận em so với tôi thông minh hơn, chỉ đọc sách nấu ăn cũng biết nên làm thế nào, giềng co mãi cũng làm được món ăn hoàn chỉnh, lại rất đẹp mắt. Món tôi nấu căn bản là phải đổ đi, vì vậy hai chúng tôi tập trung vào món gà em nấu, thiếu chút nữa ăn đến xương cũng không còn.

## 9. Chương 9

Mấy ngày sau đó chúng tôi vẫn cùng nhau như vậy, mỗi ngày ăn ba bữa, lúc rảnh rỗi sẽ nằm đọc sách, nghe nhạc. Thích nhất là buổi ban trưa ngồi ôm em ở bên khung cửa sổ, ánh mặt trời của mùa đông tuy yếu ớt nhưng vẫn ấm áp, lười biếng trải lên người.

Thỉnh thoảng em còn hát cho tôi nghe. Ở em ngoại trừ sức khỏe không tốt, thứ gì tôi cũng thấy tuyệt. Lúc em cất giọng hát, chất giọng hơi khàn mang theo tia trầm ấm, có thể sánh với bất kì một ca sĩ nào.

Qua mấy ngày, tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện, liền hỏi: “Ba em khi nào về?”

“Yên tâm, bọn họ còn muốn tới Mã Thái, chúng ta lúc đó quay lại trường rồi, cũng sẽ không chạm mặt.”

Tôi gật đầu, lại hỏi: “Em có nơi nào thường hay đến không? Dẫn anh đi xem một chút đi.”

Em suy nghĩ một chút, bảo “Nơi thường đến cũng chỉ có bar, ngày trước nhà em ở khu khác, nhưng mà cũng chẳng có gì thú vị.”

“Sao cơ?” Đột nhiên thấy hứng thú. “Là nơi em ở ngày còn bé sao?”

Em gật đầu. “Ừ, em từ nhỏ lớn lên ở đó, lên trung học mới chuyển tới đây. Khi còn bé thường một mình

chạy đến công viên trong khu chơi, nhưng bây giờ không biết có còn công viên ấy hay không, em chưa quay lại lần nào.”

Biết Tôn Dập sợ lạnh nên tôi chẳng bao giờ chủ động bảo em ra ngoài cả, nhưng vì đó là nơi em lớn lên, cho nên thực sự muốn nhìn thấy một lần. Thế rồi cứ năn nỉ em mãi, hai chúng tôi lên xe buýt tìm về nơi đó.

Ngồi xe chừng nửa tiếng đồng hồ, chúng tôi đến một thị trấn nhỏ. Nhà cửa, phố xá, khoảng trời, tất cả đều mang một màu xám nhạt, cũng không có gì đặc biệt. Tôn Dập nhìn nhìn xung quanh, buồn buồn nói: “Nhìn xem, thực sự không có gì thú vị mà.”

Lại tiếp tục lầm bầm “Cũng đã nhiều năm như vậy, vẫn là như cũ, một chút tân tiến cũng không có...”

Trên đường rất ít người, có chút hoang vắng, tôi đi theo em một hồi là đến. Như lời em nói, thị trấn này thật sự nhỏ, cho nên công viên kia lại càng nhỏ hơn.

Ngoài cổng là một con hươu bằng đá đã bị bể gãy mất sừng. Ở giữa công viên có một mái vòm để ngồi chơi, lúc này dĩ nhiên không có người. Dọc theo lối đi rải đá cuội đi về phía trước, tới một góc nhỏ trong công viên, nơi đó có một hồ nước mà bây giờ cũng đã đóng băng toàn bộ bề mặt. Chúng tôi đi vòng qua đó, tới bên kia hồ. Dừng lại dưới một góc cây khô lớn, em gạt lớp tuyết bám trên băng ghế dài, kéo tôi ngồi xuống.

“Đây là chỗ ngày bé em hay tới,” Em nhìn chằm chằm hồ nước trước mặt. “Em không thích cùng người khác chơi đùa, người khác cũng nhân lúc không có mẹ em ở đây mà bắt nạt em. Em hay ngồi ở đây lắm, mặc dù mùa đông không có tới bởi vì quá lạnh.”

Tôi thở dài, trong lòng có chút đau nhói khó hình dung. Quay đầu sang nhìn đôi gò má em, vì ở ngoài trời lạnh mà đã tái nhợt một màu, một chút hồng hào cũng không có. Trên môi em dường như còn đọng lại sương tuyết, tiêu tụy.

Lại trầm mặc hồi lâu, em lên tiếng, thanh âm so với bình thường còn thấp hơn. “Hạo Nhiên, anh biết không, em bị bệnh rất hiếm thấy, mẹ...cũng như vậy mà mất...”

Trong lòng cả kinh, nhìn em không rời, em vẫn như cũ nhìn về phía trước, nét mặt không thay đổi, nói tiếp: “Mắc phải loại bệnh này, người sẽ rất cao mà còn gầy, hơn nữa, xương cũng khác người thường. Sau khi mẹ mất, xương em bắt đầu biến dạng, ba đưa đi Mỹ giải phẫu hai lần, dùng kim loại cố định mới không phát triển thành hình thù quái dị. Bình thường cũng không dễ nhận thấy, nhưng là bị chèn ép bên trong, cho nên rất dễ gãy rã rời, mô bị rách là rất nguy hiểm, khiến cho em hơi một chút lại phải đi phẫu thuật. Mà điểm chí mạng chính là, buồng tim rất yếu, dễ bị ngạt chết.”

Em nói rất chậm, giọng nói thông thả, tựa như đang kể một câu chuyện nào đó không liên quan đến mình. Tôi chết sống nghe từng lời em nói, nhìn em không chớp mắt, không chịu tin...

“Anh biết không, em trước kia một chút cũng không sợ, còn hi vọng mình mau chết một chút. Sống, sẽ phải phẫu thuật suốt, thực sự rất đau.” Đôi mi em chớp động, đôi mắt rũ xuống. “Nhưng là...phát hiện mình

thích anh, rồi cực kì sợ, không muốn chết, không muốn ông trời đột nhiên mang em đi, chúng ta chỉ vừa mới theo kịp hạnh phúc, muốn cùng anh ở một chỗ...”

Giọng nói của em có chút nghẹn ngào, mà tôi, thực sự run rẩy...

“Hạo Nhiên.” Em quay sang nhìn tôi. “Em bây giờ đã cảm thấy buồn tim không tốt, hàng năm vẫn kiểm tra đều đặn, bác sĩ nói nó đang từ từ yếu đi.”

“Sẽ chữa được đúng không?” Tôi nghe không vào tai nữa, ngắt lời em. “Bây giờ y học phát triển như vậy, chúng ta tìm chuyên gia giỏi, nhất định không để em giống mẹ em, không giống...”...chết đi. Lời ấy tôi không thể nào nói ra được, ngay cả nghĩ đến cũng thấy sợ.

Em sẽ chết? Đừng đùa như thế. Em đi rồi, tôi sẽ thế nào?

Ngày đó, chúng tôi ngồi thật lâu, ở cái nơi em một mình trải qua tuổi thơ đầy đơn độc...

Cuối cùng mắt tôi đỏ hoe, bảo em rằng “Sẽ ổn thôi!”

Em nhìn tôi thật lâu, nhẹ nhàng gật đầu nói: “Ừ, em sẽ ổn.”

Chúng tôi cứ như vậy ngây ngốc nhìn nhau, an ủi nhau, lừa dối nhau, lại lừa dối cả chính mình.

Sau khi quay lại trường học, tôi từng bảo em cho tôi xem giấy khám bệnh, khi đó đơn giấy xét nghiệm không chi tiết, rõ ràng như bây giờ, tôi thật vất vả mới tìm được chút thông tin, nói cho em biết, đó là bệnh di truyền.

Tôi nhớ mình từng xem trên mạng thông tin về nó, thực sự đây liên quan đến một bệnh ít gặp cho nên thông tin cũng chỉ có rất ít. “Căn bệnh phụ thuộc nhiều vào tác nhân bên ngoài, người bệnh di truyền từ người thân trong gia đình, có buồng tim khác thường, huyết quản khác thường. Theo góc độ y khoa mà nói là phát sinh ngay từ khi còn trong bụng mẹ. Từng có minh \*\*\* nổi tiếng người Mỹ, nữ tuyển thủ trượt băng nghệ thuật người Nga mắc phải căn bệnh này và được phát hiện sau khi giải phẫu tử thi. Hai người họ đều mất vì căn bệnh quái ác này, cũng có rất nhiều người khác kể cả nam giới cũng ra đi vì nó. Theo một tài liệu nghiên cứu của Anh, căn bệnh có tên là Marfan’s syndrome, có tính di truyền trong gia đình. Biểu hiện chính của bệnh là các vấn đề về xương cốt và huyết quản. Tâm huyết quản rất yếu, không có tính đàn hồi khiến cho động mạch chủ khuếch trương và tới một giới hạn nhất định sẽ vỡ, gây tử vong.”

Đọc những thông tin ấy, tôi run rẩy đi tìm phương pháp chữa trị, chuyên gia giỏi,..v.v..nhưng cuối cùng chỉ nhận được bốn chữ “Bệnh không thể chữa.”

Tôi đi từng bệnh viện lớn nhỏ ở Thượng Hải, mỗi lần đi vào đều mang theo một niềm hi vọng, cuối cùng luôn là thất vọng ra về. Không ai cứu được em, thậm chí có nhiều người còn chưa nghe qua căn bệnh ấy...

Có một bác sĩ nói cho tôi biết, có một người nghiên cứu loại bệnh này đã mấy chục năm, tôi dùng mọi cách có thể xin được địa chỉ của người đó, gửi thư cho người đó.

Vị bác sĩ kia hồi thư cho tôi rất nhanh, nét chữ rất đẹp, nhưng là nội dung khiến tôi vô cùng tuyệt vọng. Còn nhớ có vài câu thế này...“Vào nghề được 3 năm tôi liền gặp một người mắc bệnh này, đáng về đau đớn của người đó khiến tôi quyết tâm nghiên cứu. Nhưng thật xấu hổ, nhiều năm như vậy không hề có tiến triển, biện pháp duy nhất để người bệnh kéo dài sự sống chính là phẫu thuật. Tôi chỉ hi vọng người cậu yêu thực sự không phải mắc căn bệnh này...”

Lén lút đứng một góc đọc hết thư, tôi tức giận đến mức xé nát.

Mỗi lần nhìn thấy em tôi lại không kiềm được thấy lòng đau xót. Tôi từng rất thích nghịch những ngón tay của em, vừa thon dài vừa trắng mềm, giống như nhân vật trong manga vậy. Sau này tôi mới biết đó là do bệnh. Tôi thường cùng em tới bệnh viện, Tôn Dập cao gầy, chân rất dài, bắp thịt vô lực, em còn bị cận, đều là bởi căn bệnh tai ác này mà ra...

Mà tôi, chỉ có thể trơ mắt nhìn em bị bệnh hành hạ, không biết nên làm gì.

## 10. Chương 10

Thời gian sau của năm thứ hai đại học, trước kia chúng tôi còn có thể nhẵn nại giống như bạn bè bình thường trước mặt người khác, nhưng càng ngày càng có cảm giác giấy không thể nào bọc được lửa. Đôi lúc em sẽ thần nhiên dựa người vào tôi, lúc tản bộ cũng vươn bàn tay ra nắm lấy tay tôi... Nhiều lần thiếu chút nữa bị người khác phát hiện, cũng may cuối cùng đều ổn cả.

Chúng tôi bắt đầu nói chuyện xem có nên nói cho bạn bè thân thiết biết hay không, bởi vì thực sự cảm thấy cũng không có gì nghiêm trọng, nói không chừng người khác cũng sẽ tiếp nhận thôi. Đang lúc muốn thử, trong trường lại xảy ra một chuyện động trời khiến chúng tôi không thể nói bất cứ điều gì, từ đó về sau lại càng cẩn thận hơn...

Năm hai chúng tôi có hai nữ sinh ở kí túc xá lén hôn nhau và bị một bạn học bắt gặp, vì vậy viết đơn gửi lên Ban Giám hiệu, kiên quyết không muốn chung phòng với người biến thái như vậy.

Vốn là trường học thu xếp chuyện này bằng cách để hai cô gái đó lên tiếng xin lỗi, sau đó mọi chuyện nhà trường sẽ không để cho lan rộng nữa, về sau sẽ êm đẹp cả. Thế nhưng hai người họ không nguyện, còn viết một tờ đơn rằng:“Chúng tôi yêu nhau. Hơn thế sẽ ở chung một chỗ. Không một ai có thể xen vào.” Nhà trường khi biết chuyện đã xé nát tờ giấy, về sau cũng không cho phép họ theo học nữa.

Buổi tối đám bạn cùng phòng sôi nổi thảo luận về chuyện nọ, tôi cùng Tôn Dập hai mặt nhìn nhau. Buổi sáng chính mắt tôi thấy một trong hai cô gái ấy bị mẹ quát mắng ngay trước cửa phòng, lúc ấy thẳng như trong người đổ mồ hôi lạnh, nhìn người phụ nữ kia tôi chợt nghĩ đến mẹ của mình, còn nữ sinh đang đứng cảm chịu đựng kia chính là tôi...

Từ đó về sau tôi và em cố tình tạo ra chút khoảng cách, không hề như hình với bóng dính chặt lấy nhau nữa. Thi thoảng khi mọi người không để ý, chúng tôi sẽ lại nhìn nhau, mỉm cười. Tuy rằng chỉ là một cái cười rất nhẹ, tôi vẫn cảm thấy ấm áp vô cùng. Vụng trộm như vậy cũng là một loại hạnh phúc nho nhỏ, cả hai đều thấy thỏa mãn, bởi vì chúng tôi biết như vậy là đủ...

Tôn Dập rất thông minh, em lại cố gắng rất nhiều so với những người khác, thành tích không đứng nhất thì cũng là nhì. Tôi dĩ nhiên cũng không thể để mình kém em xa quá, vì vậy tích cực học tập, cùng chung tiến bộ, cả ngày ngâm mình trong đồng sách. Khi kết thúc năm học thứ hai, hai chúng tôi có thành tích vượt xa các sinh viên cùng khóa, giáo sư vì thế để chúng tôi từ năm thứ ba trở đi sẽ cùng theo trợ giảng.

Tiền nhận được khi làm trợ giảng cũng không tính là nhiều, nhưng hai chúng tôi gộp lại cũng được một khoản kha khá, liền ra ngoài thuê phòng trọ. Nơi chúng tôi thuê không lớn, chỉ có một phòng ngủ, một phòng ăn, một phòng vệ sinh, ngay cả phòng khách cũng không có nhưng cũng không cần thiết. Nơi đó cách trường học bốn trạm đường, giao thông cũng coi là thuận lợi. Kể từ ngày hôm đó, tôi và em lại như thể quay trở lại khoảng thời gian ngắn ngủi khi tôi lần đầu tiên tới nhà của em.

Bình thường là tôi nấu cơm, bởi vì vấn đề ăn uống thực rất đơn giản, mỗi bữa đều là một vài món bình dị, mặc dù không nấu tốt lắm, nhưng vẫn có thể ăn mỗi ngày. Nhưng là như thế cũng tốt, em đã rất mất sức khi phải làm những việc khác, vì thế việc nhà tôi nên làm, nhiều lắm là để cho em lau cái bát cái đĩa mà thôi.

Mặc dù bệnh của em vẫn không tìm được cách chữa, nhưng dường như đã có chuyển biến tốt hơn. Đi khám định kì tại bệnh viện và biết được tình hình so với lúc trước không còn nguy hiểm như thế, vết thương trong cơ thể cũng không phát triển lớn hơn, từ tận đáy lòng chúng tôi cảm thấy cực kì vui sướng. Có lẽ đó là do tình yêu bảo hộ, khiến cho ông Trời cũng phải động lòng, không để cho chúng tôi phải xa nhau...

Ngày trước em sống không hạnh phúc, tôi cứ ngỡ là do bệnh tật hành hạ, lại phải phẫu thuật nhiều như thế, không biết lúc nào thì ra đi. Tôi biết chỉ ngần ấy thôi cũng khiến cho cuộc sống của em thêm mệt mỏi, lại không nghĩ rằng trong lòng em còn có một nỗi khổ khác.

Ngày đó tôi lục tung đồ đạc để tìm thứ mình cần, vô tình thấy được cuốn sổ tiết kiệm của em, mở ra nhìn, những con số trong đó khiến tôi hít vào một hơi, run run đếm dãy số, đếm nhiều lần mới xác định được không phải hơn một vạn mà là hơn mười vạn. Không suy nghĩ nhiều, tôi liền hỏi chuyện em. Em nhàn nhạt bảo rằng đó là tiền tiêu vặt ba em cho, không dùng hết nên dồn lại thành nhiều như vậy. Tôi không tin, nói: “Sao có thể nhiều như vậy...”

“Từ trung học liền bắt đầu cho em tiền, mỗi tháng so với người khác cũng nhiều hơn một phần. Lên đại học thì nhiều gấp đôi, em cũng không dùng đến nhiều. Mọi người dùng hết bốn trăm thì em cũng chỉ bốn trăm. Đây đều là tiền của ông ấy, em sẽ gửi lại.”

Nghe em lạnh nhạt nói về ba, lòng tôi có điểm lạnh nên khuyên em một chút. “Thật ra thì ba em đối với em thật tốt, em nghĩ một chút là thấy, ông ấy còn đưa em sang Mỹ chữa bệnh cơ mà, lại cho em nhiều tiền trang trải cuộc sống như vậy, chắc cũng làm việc cực nhọc...”

Tôi vẫn nghĩ mối quan hệ giữa em và ba em trở nên như vậy là vì sau khi mẹ em mất, ba lại đi bước nữa,

hơn nữa cuộc sống trong quá khứ của em lại chẳng có gì là hạnh phúc. Thấy em cúi đầu không nói gì, tôi tiếp tục: “Ông ấy đi bước nữa cũng là chuyện của ông ấy, em cũng đừng để trong lòng. Dù sao bây giờ ba em sống tốt, mẹ em cũng sẽ thanh thản. Em cũng nên khiến ba em vui...”

“Không.” Em lạnh lùng cắt lời. “Ông ấy tái hôn cũng không có gì, em một chút cũng không quan tâm. Dù sao mẹ mất được một năm ông ấy mới làm thế, cũng coi như hợp tình hợp lý. Em chưa từng nghĩ việc này có gì không ổn.”

“Thế vì sao...”

Lần này tôi thực sự không hiểu, vô duyên vô cớ lãnh đạm với ba như thế, nhất định không phải tính cách của em. Nhất định là có chuyện gì đó.

Tôi kéo em ngồi xuống giường, còn mình thì đứng trước mặt em, nâng mặt em lên để nhìn sâu vào đôi mắt ấy, hỏi: “Nói cho anh biết, có chuyện gì xảy ra? Nói một chút thôi, có lẽ anh có thể giúp em.”

Em dùng sức quay mặt đi, lắc đầu. “Anh không hiểu, ba mẹ anh đối với anh tốt như vậy, em nói gì anh cũng sẽ không tin đâu.”

Tôi lại đặt tay lên cằm em, buộc em đối mặt với mình, nghiêm túc nói: “Em nói ra đi, để trong lòng sẽ không thoải mái. Anh đảm bảo em nói gì anh cũng sẽ tin em.”

Em mê man nhìn tôi, trong mắt hiện lên những tia đau xót, cúi đầu.

“Anh biết không, từ khi em lên bốn, năm tuổi, mẹ thường phải nằm viện. Khi đó vì chữa bệnh cho mẹ, ông ấy tốn rất nhiều tiền. Nhưng mẹ vẫn rất yếu, sau đó ngay cả nhà cũng không được về, liên tục làm phẫu thuật. Tâm tình ông ấy rất xấu, ở bên ngoài uống say, quay về nhà sẽ lôi em ra đánh...”

Ban đầu giọng nói của em vẫn bình thường, nhưng khi nói đến bị đánh liền lộ rõ sự nghèn nghẹn. Hít sau mấy cái, lại hạ thấp âm thanh, em tiếp tục nói. “Bốn năm năm như thế, em vẫn thường bị đánh, ông ấy...”

Nâng khuôn mặt em lên, lại phát hiện trong đôi mắt toàn là những lệ, một người lạnh lùng kiêu hãnh như vậy, cư nhiên khóc. Tôi chưa một lần trông thấy em như thế, ngay cả khi nói về căn bệnh của mình, em cũng như nói về chuyện không liên quan đến mình. Nhưng vấn đề này, mới nói được đôi câu cũng đã thực sự khó khăn, vì thế tôi hiểu ra chuyện này thực nghiêm trọng. Khẽ vuốt ve mái tóc em, nhẹ nhàng nói. “Nói cho anh biết, ông ấy đánh em thế nào...”

Kể tiếp đó tôi hoàn toàn không dám tin vào mắt mình. Toàn thân em run lẩy bẩy, nước mắt cuối cùng cũng rơi ra, nức nở không nói nên lời. Ánh mắt ấy chứa chan nỗi sợ hãi, thống khổ, và cả tuyệt vọng... “Ông ấy đánh...sau đó đem em... nhốt trong phòng vệ sinh. Ở trong đó, rất tối, thực sự rất sợ. Em quỳ rạp trong đó, không thể thoát ra...Khóc, ông ấy lại đánh, đau...nhưng không được phép khóc, sau đó lại bị nhốt lại...”

Em còn chưa nói xong, tôi không để em nói tiếp, dùng sức ôm lấy em. Em khi ấy thực sự run nhiều lắm, tôi cũng không kiềm được nước mắt.

Bốn, mà cũng có lẽ là năm năm, tuổi thơ của em trôi qua như vậy. Bị đánh mà không có ai cứu, không có ai ngăn lại người ba mất kiểm soát. Nhất định em đã rất tuyệt vọng, rất sợ, phải không?

Dĩ nhiên là sợ chứ, nhìn bộ dạng của em bây giờ cũng hiểu. Một đứa nhỏ có khi bị người khác lớn giọng mấy câu thôi đã òa khóc, huống chi là...như vậy...

Tôi rất cuộc cũng biết vì sao em không dám nhìn những thứ hơi kinh dị một chút, trước đây tôi cứ cười em nhất gan. Đối với bóng tối em cũng cực kì nhạy cảm, buổi tối lúc đi trên những đoạn đường không đèn sẽ khấn trương đi sát vào tôi. Khi trời nhá nhem tối, đèn trong phòng sẽ bật hết lên. Lúc ngủ cũng không tắt hết đèn, tay em ôm chặt cái gối, trần trọc hồi lâu mới có thể ngủ...

Tôn Dập của tôi, chuyện của em khiến người ta đau lòng như vậy. Người con trai có vẻ ngoài anh tuấn lạnh lùng như thế, nào ai biết ẩn sau trong tâm hồn em là vết thương đã không thể xóa nhòa. Trong trí nhớ của em, liệu có hai chữ “vui vẻ” hay không?

Thật thương em rất nhiều, hết thấy trong mắt tôi đều vô cùng đáng sợ, đáng sợ đến khó tin, khó có thể tưởng tượng được. Em đã chịu đựng nhiều đến thế, mang trên người bao vết thương đau, đến tôi bên, và cho tôi hạnh phúc.

Tôi cũng cảm thấy rất tức giận, mặc dù ba em đúng là có điểm tội nghiệp, nhưng em nào có lỗi gì đâu? Tại sao lại nhốt em lại mà đánh đập? Em đã mang trong mình căn bệnh đó, từ khi chào đời liền gánh theo sự đớn đau, bất hạnh, ngay cả lựa chọn em cũng không thể, vậy tại sao, đối xử với em như thế...Tại sao...làm tổn thương người tôi yêu nhiều đến vậy...

Nén lại những giọt nước mắt, tôi biết mình không được khóc. Tôn Dập cần an ủi, cần có người cho em cảm giác an toàn, tôi không thể để cho em cảm thấy đơn độc. Lúc này, tôi là người duy nhất em có thể dựa vào...

Trong mắt tôi, em từ lâu đã không còn khoác trên người dáng vẻ lãnh đạm như ngày mới quen, ở bên nhau dài lâu, em càng đem hết thấy những bi thương lẫn khuất trong tâm cho tôi nhìn, tất cả, chỉ có bi thương mà thôi...

Đêm hôm đó, tôi ôm em trong lòng như bảo bối, thật lâu mới giúp em ngừng khóc và ngủ thiếp đi. Cả đêm em lại gặp ác mộng không ngừng, nhiều lần tỉnh, thấy đôi mày em nhíu lại, thân thể rúc vào tôi, khuôn mặt tràn ngập sự sợ hãi. Tôi thật lâu cũng không quên được nét mặt em ngày đó.

## 11. Chương 11

Thời gian càng gần ngày tốt nghiệp thì mọi người càng đôn đáo đi tìm công việc cho mình. Từ khi theo giáo sư làm trợ giảng, chúng tôi cũng được giới thiệu đến làm thực tập ở một công ty và cũng đã ký hợp đồng, cho nên có thể nói là ổn định hơn mọi người một chút...

Nhưng Tôn Dập dường như không thực sự vui vẻ, suốt một thời gian dài trông em luôn buồn buồn, nhiều lần gặng hỏi, mới ấp úng nói, ba em muốn em sang Mỹ du học. Tôi trầm mặc hỏi: “Em có muốn không?”

Em cúi đầu không nói, một lúc lâu mới mở miệng.

“Hạo Nhiên, em dĩ nhiên không muốn cùng anh tách ra. Nhưng mà, bệnh của em khi tới đó có hi vọng chữa được hơn, nếu như tốt hơn, em có thể tự mình làm ra tiền, mời bác sĩ, đi khám bệnh. Dù sao dựa vào ông ấy không phải chuyện lâu dài. Và phải tiêu tiền ông ấy đưa, em cảm thấy căm ghét chính mình.”

Những điều em nói rất có lí, thế nhưng tôi ngoài mặt lại không chấp nhận, nhiều ngày liền không thèm để ý đến em. Em cả ngày đáng thương đi sau lưng tôi, làm những món tôi thích, chọc cho tôi vui cười, ngay cả nói chuyện cũng chú ý đến nét mặt của tôi...Mặc dù cuối cùng chúng tôi cũng làm hòa, nhưng bây giờ nghĩ lại, thái độ dành cho em thời gian đó thật khiến tôi hối hận.

Bình an tốt nghiệp, thuận lợi có được một công việc tốt trong thành phố, Tôn Dập thì bắt đầu nghiên cứu về việc ra nước ngoài. Chúng tôi vẫn ở tại phòng trọ thuê khi trước, trừ thỉnh thoảng nghĩ đến việc phải tách nhau ra cảm thấy thật khổ sở, còn lại mọi thứ không có gì thay đổi.

Nhưng là khi đó tôi hạnh phúc, công việc thuận lợi, tình yêu ngọt ngào. Nếu như mỗi ngày đều trải qua bình bình đạm đạm như vậy tôi cũng không mong muốn gì hơn.

Một thời gian sau đó, ba gọi điện tới nói mẹ tôi ở nhà bị bệnh, mau về nhà một chuyến... Tôi đi chuyến đêm về nhà, nhìn thấy người mẹ yêu dấu của mình đang ngồi trên xe lăn. Sau khi tốt nghiệp tôi đã quay trở về thăm nhà, khi ấy mẹ vẫn còn tốt lắm, hai mẹ con còn cùng nhau đi dạo... Ba nói cho tôi biết, đó là ung thư xương giai đoạn cuối...

Đêm đó lần đầu tiên tôi thức trọn, sáng hôm sau kiên định nói cho ba: “Đưa mẹ tới Thượng Hải đi, chúng ta chữa bệnh cho mẹ.”

Ba cười rất vui mừng, gật đầu liên tục. Tôi biết ông ấy cũng muốn thế, chỉ là không nói ra, sợ làm tôi thêm mệt nhọc.

Mẹ là một người phụ nữ rất kiên cường, bất luận có thống khổ đến thế nào cũng nói với ba không sao hết, không đau, không khó chịu. Bà cất lực phối hợp trị liệu, chúng tôi biết, mẹ so với bất kể ai khác còn muốn tiếp tục sống...

Từ ngày mẹ nằm viện, bố tôi một bước cũng không rời đi, thậm chí lúc tôi đến trông mẹ ông ấy cũng không

rời đi. Tôi bảo nhiều lần, nói ba nên chăm sóc bản thân nữa, ban đêm tôi sẽ ở lại với mẹ. Nhưng ông ấy kiên quyết không đi, nói gì cũng không chịu đi. Mặc dù ngoài miệng mẹ tôi bảo đi đi, nhưng tôi cũng nhìn ra được mẹ cũng mong ba ở lại. Hai người gắn bó với nhau nhiều năm như thế, ai cũng biết thời gian không có nhiều nữa, mỗi phút bên nhau đều đáng trân trọng...

Ba mẹ tôi đều làm nghề giáo, ba dạy Vật lý, mẹ dạy Toán. Cả hai cũng thông thạo tiếng Nga và tiếng Anh cho nên việc làm thu nhập không tệ. Nhưng để chi trả cho mỗi tiền thuốc thang khổng lồ, đến tiền tiết kiệm trong ngân hàng cũng đã dùng đến.

Có một hôm tôi cùng ba nói chuyện qua điện thoại về vấn đề này, có thể chúng tôi nên hỏi vay họ hàng thân thích. Vừa mới cúp máy, Tôn Dập đã mang cuốn sổ tiết kiệm kia đưa cho tôi.

Tôi thực sự không biết phải nói gì lúc đó. Em lại ôn hòa nhìn tôi mà cười.

“Cầm đi, cùng lắm em không trả lại cho ông ấy, coi như cho bao nhiêu em đã tiêu hết bấy nhiêu. Mẹ anh đối với em tốt như vậy, em vẫn luôn coi bà là mẹ ruột của mình. Tiền là để tiêu, nên dùng để chữa bệnh cho mẹ. Sau này mẹ nấu đồ ăn ngon cho em là được.”

Em nhét cuốn sổ vào lòng bàn tay tôi, rồi lại nắm tay tôi thật chặt. Tôi lại tiếp tục không biết nói gì.

Tiền đó có thể giúp mẹ tôi chữa bệnh, thế nhưng tôi biết số tiền đó với em có ý nghĩa lắm. Em có thể cùng tôi chen lên chuyến xe buýt chật chội, ăn những món ăn vỉa hè đạm bạc, lại mua đồ giảm giá...Em chi tiêu rất tiết kiệm, không động đến số tiền ba em gửi. Em luôn muốn đem số tiền ấy trả lại, đó là trừng phạt lớn nhất cho những tổn thương ông ấy gây ra, cũng là sự cự tuyệt của em. Số tiền này, là tôn nghiêm em có. Vậy mà em dễ dàng bỏ qua.

Tôi biết mẹ không thể qua khỏi, tiêu tiền nhiều hơn nữa cũng không thể khỏi. Chỉ là tôi muốn gánh vác, bảo tôi mặc kệ mẹ nằm đó, bị bệnh tật hành hạ, tôi không làm được. Dùng tất cả những gì có thể để chữa bệnh cho mẹ, chống chọi đến tận giây phút cuối cùng, chỉ cần bà không ra đi, tôi là có một tia hi vọng, không phải sao?

Vậy mà, tiền chưa dùng, mẹ đã ra đi...Hai tháng ngắn ngủi, tôi cố giữ cho tinh thần lạc quan, mẹ thì bị những cơn đau hành hạ sống không bằng chết, khuôn mặt không còn nét hồng hào ngày trước, cả tấm thân chỉ còn là da bọc xương... Ba luôn ở cạnh mẹ, chính ông là người để tôi thấy thế nào gọi là bất kể chuyện gì xảy ra cũng không tách rời.

Nguyện vọng cuối cùng của mẹ là trở về nhà, mẹ rõ tình trạng của mình, bởi thế mong rằng, nhà là nơi cuối cùng linh hồn mẹ an nghỉ.

Xe của bệnh viện đưa mẹ tôi về nhà, cùng chúng tôi trở về còn có Tôn Dập.

Khi đó em đã nhận được thông báo trúng tuyển của hai trường đại học, đang bẽ bộn lo làm các giấy tờ thủ tục, bổ túc tiếng Anh. Bận rộn nhiều việc nhưng em kiên quyết ở cạnh tôi không đi...

Sau khi trở về, những người đến thăm bệnh mẹ rất đông, mỗi ngày đều có mấy nhóm. Cũng bắt đầu phải lo hậu sự, tôi là con một, vì thế mọi nhiệm vụ đều gánh hết trên vai. Ba ngày ngày đều ngồi bên mẹ, đáng về vô cùng tiêu tụy, ông ấy cũng khiến tôi thực lo lắng.

Một buổi trưa ba ngày sau đó, mẹ qua đời.

Linh cữu của mẹ đặt ngoài phòng khách, người những người nối tiếp nhau vào viếng mẹ, họ hàng có, đồng nghiệp có, học sinh có...Ba tự nhốt mình trong phòng, ngay cả tiếp khách cũng không. Tôi dĩ nhiên hiểu cho ba, thay ông lo liệu mọi chuyện, lại khuyên ông ấy nên ăn chút gì đó. Công việc phải lo thật nhiều, đến mức tôi không có một khắc ngơi tay mà đau buồn. Mỗi tối đều quỳ bên di ảnh của mẹ, ngủ luôn trên sàn, em cũng ở bên tôi...

Ngày mẹ mất mọi người đều có mặt đông đủ, trong nhà chật chội những người. Buổi sáng ngày đưa mẹ đi hỏa táng, trước khi đi tôi đến trước cửa phòng ba, nói: “Ba, chúng ta nên đi thôi. Ba không nhìn mẹ lần cuối sao?”

Trong phòng yên tĩnh, một lát sau cửa mở ra, trông ba phờ phạc đi rất nhiều, đôi mắt hằn những tia máu. Ông đi tới trước quan tài, ý bảo tôi mở nắp ra.

Mẹ đã nằm nơi đó ba ngày, mặc thọ y, an tĩnh. Ba đứng đó, run run vuốt ve gò má hao gầy của mẹ...

Nhiều năm như vậy, ba vẫn luôn chở che, yêu thương mẹ, chưa từng tức giận, thậm chí nặng lời cũng không có. Mẹ tuy 50 tuổi lại vẫn như một thiếu nữ một dạng làm nũng với ba. Bây giờ, người ba yêu thương nhất đang nằm nơi đó, trước mắt ba, chuẩn bị hóa thành tro bụi... Ba không khóc cũng không nói lời nào, chỉ là lặng yên ngắm nhìn mẹ tôi. Nhiều người có mặt ở đó, trông thấy vậy và khóc. Cho đến tận khi đó tôi mới ý thức được rằng, tôi đã không còn mẹ...nước mắt nhanh chóng trào ra, cả người bắt đầu run rẩy. Tôn Dập kéo tôi vào phòng ngủ, đóng cửa lại, ôm tôi. Dựa vào tấm thân gầy nhỏ của em, tôi khóc gào lên như một đứa nhỏ, tôi biết em cũng khóc, nhưng em không lên tiếng, chỉ ôm tôi thật chặt.

Mọi việc sắp xếp ổn thỏa, tôi nhanh chóng phải trở lại với công việc của mình. Tôi khuyên ba đến ở cùng nhưng ba nhất định chỉ muốn ở nhà của mình, thế nên tôi và em lên đường trở về căn phòng cũ, để ba một mình trong căn nhà đã từng có mẹ.

Cũng không lâu sau đó tôi đã trở lại nhà, ba bị bệnh, hơn nữa thái độ rất tiêu cực, không chịu phối hợp điều trị. Tôi cũng không thể cứ thế rời đi, vì thế đưa ba tới Thượng Hải nằm viện.

Cuộc sống của tôi khi ấy rất mệt mỏi. Không ở công ty thì là đến bệnh viện, sau đó lại quay về chỗ trọ. Tôn Dập giúp tôi chăm sóc ba nhiều, nhưng tâm trạng của ba vẫn như cũ, cho nên khôi phục rất chậm. Thẳng cho đến khi em phải ra nước ngoài thực sự, bệnh tình của ba vẫn không có biến chuyển tích cực.

Tôi chỉ có thể dùng “sứt đầu bể trán” để hình dung về cuộc sống trong những ngày tháng đó. Trong lúc khó khăn, thật may có bác của tôi giúp đỡ, tôi không biết lấy gì báo đáp ơn huệ đối với những gì bác ấy làm...

Từ ngày còn trẻ bác đã ra nước ngoài du học, sau đó làm ăn phát tài rồi cùng bác gái an dưỡng về hưu. Bác trai có xây dựng một viện dưỡng lão, trong lần về thăm gia đình tôi, nhìn thấy ba tôi một dạng như vậy, thương lượng rất lâu liền quyết định đưa ba tôi tới nơi của bác.

Chúng tôi hoàn tất các thủ tục tại bệnh viện, lo liệu mọi thứ chu toàn...Trong mấy tháng, tôi một mình tiễn mẹ, Tôn Dập và ba. Cả người giống như bị hút sạch năng lượng, thực không biết đang sống hay đã chết.

## 12. Chương 12

Những năm gần đây ba vẫn luôn ở chỗ của bác. Năm đó bệnh tật như vậy, tâm đau lại là nguyên nhân chính. Sang bên kia, hoàn cảnh sống đổi thay, lại có bác trai tôi bầu bạn cho nên rất nhanh liền khôi phục.

Khỏi bệnh rồi ba vẫn ở lại đó, hai năm rồi, mỗi năm tôi đều đi một chuyến đến thăm ông ấy. Cuộc sống của ba cũng không tệ, mỗi ngày đều dành thời gian nghỉ ngơi trên những cánh đồng cỏ bạt ngàn, có lúc sẽ cùng bác trai học trồng thứ này thứ kia. Đặc biệt là con gái của bác trai, con bé rất quý mến ba tôi, mỗi khi không phải đi học liền dính lấy ba tôi như cái đuôi vậy, nỗi đau mất vợ của ba tôi cuối cùng cũng vơi dần. Nhắc tới mẹ, ba sẽ mỉm cười thật tươi.

Tôi biết để quên cần phải có thời gian, tôi đợi...

Tôn Dập đi Mỹ rồi, ngày đó tôi bị biến cố trong nhà làm cho mệt mỏi vô cùng, một mình em lo liệu chu toàn việc của mình, lại mỗi ngày nấu cơm, để tôi mang những đồ ăn đầy đủ dinh dưỡng đó vào viện cho ba... Quảng thời gian ấy quả là em đã giúp tôi nhiều lắm, chỉ là tôi quá bận rộn mà bỏ quên em, giờ này nghĩ lại mới phát hiện, ngày đó nếu không có em yên lặng ở bên, có lẽ tôi đã ngã gục không chừng...

Đêm trước khi em đi, tôi ở bệnh viện đến khuya mới trở về nhà, em đã chuẩn bị đồ đạc xong cả, hai va li đầy đồ. Nhìn thấy đồng hành lí tôi mới ý thức được em sắp rời đi rồi, vì thế càng thêm buồn khổ, nằm xuống cạnh em cũng không nói chuyện, càng không ngủ được.

Em đưa cánh tay vòng qua cổ tôi, cả hai trầm mặc thật lâu, cuối cùng em lên tiếng trước. “Hạo Nhiên, ngày mai em đi rồi.”

Tôi nói: “Ừ, anh biết.” Thế rồi cả hai lại rơi vào yên lặng...

Thật ra tôi rất quan tâm đến chuyện em đi, nhưng là giai đoạn đó thực sự quá gian nan khiến tôi có phần không chống đỡ được, cho nên nói ra lại là lời như thể không quan tâm em. Em mặc dù chưa từng trách, nhưng tôi biết trong lòng em, khẳng định là thấy mất mát. Nhất thời không biết trong lòng cảm thấy thế nào, tôi cố gắng khắc sâu thật kĩ bộ dáng của em, không biết bao lâu nữa mới có thể gặp lại...

“Dập, anh muốn nghe em hát.” Đột nhiên rất muốn nghe em hát, thật lâu rồi không có khi nào rảnh rỗi mà nghe em hát, có chút nhớ. Ánh mắt em sáng ngời, nhìn tôi một lúc sau đó mới chậm rãi hát.

“Tại sao đối một người rơi nước mắt, anh chẳng lẽ không hiểu đó là tình yêu? Chỉ có những giọt nước mắt rơi vì người mình yêu, mới là những gì đáng trân quý nhất. Một giọt cũng là yêu, tất cả đều là yêu... Tại sao đối một người rơi nước mắt, anh chẳng lẽ không hiểu đó là tình yêu? Nếu như không phải chia xa, có lẽ nước mắt đã không rơi nhiều đến vậy. Nước mắt, sẽ không rơi xuống...”

Tôi không nghĩ em sẽ hát một bài buồn như vậy, ca khúc này tôi từng nghe một nữ ca sĩ hát. Em dùng chất giọng hơi khàn của mình mà hát, từng lời lẽ như chạm đến phần sâu nhất trong lòng tôi, khóe mắt cay cay, nước mắt...

Sáng hôm sau tôi cùng em kéo hành lí tới trạm xe, tôi còn bận rộn cho nên chỉ tiễn em đến đó được thôi. Xa xa nhìn thấy chiếc xe buýt đang tới, chậm rãi dừng lại, em bất chợt đem chiếc khăn quàng vào cổ tôi.

Tôi đã nóng nảy: “Em làm gì hả, mau quàng đi, anh không lạnh!”

Đám người đông đúc chen lên phía trước, em cũng bị cuốn theo dòng người ấy, xa tôi. Em có quay đầu lại nhìn tôi...tôi vẫn ngơ ngác đứng một chỗ, nhìn chiếc xe đi xa cho đến khi khuất hẳn. Thế rồi mới phát hiện ra, còn chưa kịp nói lời hẹn gặp lại.

Chiếc khăn đó tôi vẫn dùng, đó là một chiếc khăn lông cho nên thật ấm áp. Mùi hương của em lưu trên đó cũng không thể giữ lại được lâu, mỗi lần vùi mặt vào tấm khăn choàng đó, tôi cố sức hít hà một chút hương vị của em còn lưu lại. Nhưng, như thế thì có ích gì đâu, người đã không còn bên cạnh tôi. Chiếc khăn, cũng chỉ là đồ vật mà thôi.

Chúng tôi ở hai phía của địa cầu, chỉ có thể liên lạc với nhau qua điện thoại và mạng internet. Nhưng chỉ nghe được tiếng mà không gặp được em, tâm tình tôi cực kì thống khổ. Mỗi lần nghe giọng em khàn khàn trong điện thoại, nói “Em vẫn khỏe.” khiến tôi phát điên muốn ôm em thật chặt, không để em đi nữa. Tôi rõ ràng là yêu em, nhưng em lại không ở bên cạnh tôi được, nhớ tới những ngày tháng ở bên nhau liền cảm thấy đó như thể mộng, hiện tại đã quá xa vời...

Những tháng ngày cô độc ấy, tôi quẳng mình vào công việc, mà thật ra hiện tại vẫn thế, hết giờ hành chính sẽ tiếp tục làm thêm giờ, chẳng còn thiết về nhà. Mà nói là “nhà” cũng không hẳn, không có ai ở đó đợi tôi trở về, không có tiếng nói cũng chẳng có hơi ấm, đối với tôi mà nói, “nhà” đó là nơi che mưa che gió, không có tình cảm...

Một năm rưỡi sau đó, bởi vì công việc làm tốt cho nên tôi thăng chức.

Một buổi trưa, tôi đột ngột nhận được điện thoại từ một số máy lạ, nhưng trong điện thoại là chất giọng thân thuộc của em, nhưng nghe rất vô lực. “Hạo Nhiên, em về rồi.”

Tôi nhất thời không kịp phản ứng, hồi lâu mới vội vã hỏi: “Em đang ở đâu?”

“Bệnh viện.”

Tôi xin nghỉ, tức tức tới bệnh viện mà em bảo...

Em đang nằm trên giường bệnh truyền nước biển, ánh mắt đang nhìn ra cửa. Trông thấy tôi, đôi mắt thoáng chốc hồng lên, không lên tiếng, chỉ nhìn tôi thật lâu, khóe miệng nhếch lên một chút, coi như là mỉm cười...

Cổ họng tôi khô khốc một trận, đi tới giường nhìn em thật kỹ. Em gầy đi nhiều, hơi thở khó nhọc, cánh mũi từng đợt từng đợt hít thở khó khăn, tựa như sinh mệnh của em cũng yếu ớt là thế. Cách tay em để dưới lớp chăn mỏng màu trắng, lúc này khẳng khiu chỉ còn lại da bọc xương.

Đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại thành như vậy? Trước khi đi rõ ràng em còn tốt lắm...

Chúng tôi cứ yên lặng nhìn nhau như vậy, ánh mắt phức tạp, hỗn độn. Lúc này một người đàn ông trung niên đi vào, em mới nói. “Ba em.”

Tôi quay lại nhìn, cúi chào, sau đó ba em đưa tôi ra ban công phòng bệnh nói chuyện.

“Cậu là Hạo Nhiên? Trước tôi có nghe nó nói về cậu, một người bạn.”

Đứng đối diện với người đàn ông cao chừng vai mình, trong lòng tôi chợt cảm thấy khó tả. Đây là ba em, người giúp em chữa bệnh, cũng là người gây cho em bao sợ hãi. Tôi hận ông ấy vì khiến em tổn thương, thế nhưng nhìn thấy dáng vẻ vì em mà nghiêm túc tìm bác sĩ giỏi lại không khỏi mềm lòng. Dù sao Tôn Dập cũng là con của ông, có lẽ, ông ấy cũng đã cảm thấy hối hận...

“Tôn Dập...xảy ra chuyện gì vậy ạ? Tại sao đột nhiên lại bị như vậy?” Tôi vội vàng vàng hỏi chuyện quan trọng nhất.

“Nó ở bên Mỹ đột nhiên ngất xỉu, được bạn học đưa đi bệnh viện, bác sĩ bên đó nói tình hình khá nghiêm trọng, cần phải làm phẫu thuật.” Ba em từ từ nói, đôi mắt hướng về phía đâu đó, thờ dãi. “Ở bên kia nó có một mình cũng không tiện, tôi đã hỏi xem làm phẫu thuật trong nước có được không, kết quả được, hơn nữa tỉ lệ thành công cũng rất cao. Bệnh viện Bắc Kinh, Thượng Hải đều không tồi.” Ông ấy dừng lại, nhìn tôi. “Nhưng là, Tôn Dập nhất quyết muốn làm bên đó.”

Qua bả vai của người đàn ông này, tôi nhìn vào phía trong phòng qua lớp cửa kính, Tôn Dập cũng đang nhìn tôi, ánh mắt vô cùng mềm mại. Tôi nhìn không được cảm thấy đau đớn, Tôn Dập của tôi, em lại một lần nữa trải qua cơn sinh tử, lại một lần nữa chịu đựng đau đớn kịch liệt. Tôi không chịu thay cho em được, thậm chí ngay cả chia sẻ cũng không được, chỉ nhìn em cô độc đối diện...

Ba em lại nói: “Mau vào xem tình hình nó một chút đi, dường như không ổn lắm. Hết như mẹ nó ngày trước, ngày mai còn phải làm kiểm tra.”

Tôi đã đi gặp giám đốc xin nghỉ phép, mỗi năm ở công ty, tôi có một tháng nghỉ phép, nhưng từ trước tới

nay chưa lần nào dùng đến. Thế nên khi xin nghỉ, rất nhanh liền được phê chuẩn.

Sáng ngày hôm sau, tôi mang thật nhiều đồ ăn mà em thích đến bệnh viện. Trước tiên phải bồi bổ cho em đã...

Vừa tới cửa, tôi thoáng nghe thấy em và ba đang to tiếng trong phòng bệnh. Tiếng của em không lớn, lại ngắt quãng, nhưng hết sức kiên định. “Con đã quyết định rồi, ba cũng không thể cản!”

“Không được!” Ba em gần như gầm lên. “Hiền tặng thân thể? Con nghĩ lại xem, con có thể sống! Mà không sống cũng không tặng cái gì hết, phải được chôn vào phần mộ của dòng họ!”

Từng từ ba em nói, tôi nghe không thiếu một chữ, em muốn hiến tặng...em,...muốn...di thể...

Tôi chỉ biết em phải chịu đựng thống khổ, chưa từng nghĩ đến ngày em sẽ ra đi mãi mãi, chưa từng ý thức rằng em sẽ chết, đúng hơn là không dám nghĩ. Thời gian xa em, cuộc sống không có em đã đủ khổ, đều lấy đi của tôi mọi nhẫn nại, càng không tưởng tượng nếu em chết, tôi sẽ như thế nào. Thế giới này không có em, tôi sống vì lẽ gì đây?

Tôi không bước vào phòng bệnh mà chạy vào phòng vệ sinh kế đó, đem mọi đau khổ trở thành nước mắt chảy ra ngoài. Thật lâu sau đó, rửa mặt thật kỹ, đôi mắt đã không còn đỏ, mới lấy dũng khí đi gặp em...

Em đang ngồi dựa trên giường, đôi mắt nhắm nghiền, bộ dáng dịu dàng ấy càng khiến tâm tôi đau nhức. Cố nặn ra một nụ cười, dùng chất giọng bình thường nhất có thể, tôi bảo em: “Chào buổi sáng, Tôn Dập, em đã ăn sáng chưa? Xem anh mang gì đến cho em này.”

Em mở mắt, mê man nhìn tôi, không biết em suy nghĩ gì, ánh mắt hơi hồng hồng, sưng sốt mấy giây, đưa ống tay áo lên xoa xoa khóe mắt, vội vàng mỉm cười. “Hạo Nhiên, anh đến sớm vậy, em phải kiểm tra máu rồi mới ăn.”

Tôi gật đầu một cái, giả bộ không trông thấy sự lúng túng của em, đem đồ ăn để trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường bệnh.

“Oa, nhiều đồ quá. Anh cũng biết em rất thích mà.”

“Ba em đâu?” Tôi nhìn quanh phòng, đây là phòng cấp cứu riêng, cũng là phòng bệnh luôn. Có lẽ ba em đã tốn không ít tiền để cho em chữa trị trong một môi trường như vậy.

“Ông ấy đi lấy sổ khám bệnh, rất nhanh quay lại thôi.”

Vừa dứt lời cửa liền đẩy ra, nhưng người tới là y tá chứ không phải ba em.

“Giường số 39, Tôn Dập.”

“Vâng.” Em mau chóng đáp lời nữ y tá.

“Phải lấy máu. Vẫn chưa ăn gì chứ?”

“Vẫn chưa.”

Y tá nhanh nhẹn mở túi y tế ra, em vén tay áo lên, để lộ ra cánh tay gầy gò. Y tá dùng một sợi dây mềm buộc trên cánh tay em, tôi đứng một bên mờ mịt nhìn. Cô y tá cầm lên một cái kim tiêm, mau chóng lấy máu em, từng giọt máu đỏ thẫm được lấy ra. Tôn Dập chăm chú nhìn vào cánh tay mình, an tĩnh...

Chỉ chốc lát là lấy máu hoàn tất, y tá rút mũi kim tiêm ra khỏi em, tôi thở phào nhẹ nhõm, bàn tay vô thức nắm chặt đã toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

Thế nhưng vừa rút ra, y tá lại một lần nữa cắm cây kim tiêm vào da em, trong lòng tôi cả kinh, lên tiếng: “Những thứ này, phải làm nhiều vậy sao?”

Y tá chăm chú với công việc của mình, chỉ ừ một tiếng.

Tôi nhìn em, cả người tôi đã cứng đờ rồi, vẫn cố mỉm cười một chút. Trời mới biết trông tôi khó coi thế nào.

Những lần sau tương đối khó khăn, em mỗi lần đều hít vào một hơi thật mạnh, y tá vẫn bình tĩnh điều chỉnh mũi kim, một hồi rút ra lại đẩy tới một chút. Tôi gắt gao nhìn chỗ da thịt em bị hành, cảm thấy thực khủng khiếp. Kim kia là đâm vào da thịt người, như thế nào có thể động nhiều vậy...

Tôn Dập từ từ rũ mi mắt xuống, từ đầu tới cuối nhàu mảy một cái cũng không.

Lần thứ ba lấy máu còn phiền toái hơn, vô luận y tá có điều chỉnh thế nào thì máu vẫn chảy ra rất ít, cánh tay trắng nõn của em giờ chuyển sang một màu tím tái, tôi biết nó cũng mất đi cảm giác rồi. Cánh tay yếu gầy như thế, có bao nhiêu máu để lấy đây...

Y tá lau mồ hôi, không thể làm gì khác đành rút cây kim ra, côi lòng tôi cũng rơi bộp xuống đất. Y tá đi vòng sang bên kia giường, dùng bông khử trùng cánh tay bên kia...

“Này này, vẫn phải lấy tiếp sao?” Tôi vội vàng hô lên.

### 13. Chương 13

Y tá liếc tôi một cái. “Cánh tay bên kia không lấy nổi, dĩ nhiên phải lấy bên này rồi.” Nói xong, lại đâm cây kim vào cánh tay em.

Hôm đó tổng cộng rút máu sáu lần, tôi tưởng như là mình thì sẽ ngất mất. Lúc y tá rời khỏi, chân tôi đã mềm nhũn, vô lực dựa vào tường không động đậy được.

Suốt một ngày tôi và ba của em ở trong bệnh viện, đẩy em trên chiếc xe lăn làm kiểm tra tới kiểm tra lui. Vì đã quen cho nên Tôn Dập nhớ hết phòng khám nào thì ở chỗ nào, chẳng bù cho tôi, vào bệnh viện mà cứ ngơ ra, cái gì cũng không biết, toàn phải chạy loạn khắp nơi.

Bận rộn suốt cả ngày, khi trời tối cũng là lúc em hoàn thành việc kiểm tra, tôi giúp ba em tắm cho em.

Ở trong phòng tắm nhỏ hẹp, tôi cầm vòi hoa sen gội đầu cho em, em vẫn ngoan ngoãn ngồi một chỗ để cho ba kì lưng giúp. Nước làm cho tóc em mềm xuống, dòng chảy theo đó chảy xuống da em, có lẽ là vì nước nóng cho nên làn da vốn tái nhợt bỗng ửng hồng một mảng. Tôn Dập hít vào một hơi, lồng ngực phập phồng. Việc tắm đối với em là khá nguy hiểm, em không được ở trong không gian có hơi nóng lâu. Bởi thế chúng tôi rất nhanh liền tắm sạch sẽ cho em.

Em mới uống thuốc y tá đưa đến, tình trạng của em thực sự không tốt, đến thở cũng rất khó sở, cả người mềm oặt chống tay lên thành dựa. Tôi cũng không quản tóc em còn chưa khô hết, kéo em tựa vào người mình. Em ngẩng mặt lên nhìn tôi, đôi môi kiêu diễm, ánh mắt mang chút hốt hoảng...Tôi cúi đầu thật nhanh hôn lên đôi môi ấy, ghé vào tai em thì thầm “Anh yêu em.”

Đó là lần đầu tiên, tôi ở trước mặt em, nói yêu em. Từ trước chúng tôi đều là để ở trong tâm, tình yêu dành cho người kia cũng chỉ thể hiện bởi cuộc sống sinh hoạt chung, cũng chưa từng đòi hỏi đối phương phải hứa hẹn gì.

Tôi đưa tay ra lấy quần áo mà ba em đang định mang từ ngoài vào. “Bác đưa quần áo cho cháu đi, dù sao quần áo cháu cũng ướt cả rồi, cháu sẽ giúp cậu ấy.”

Ông ấy đưa quần áo sạch của em cho tôi, tôi giúp em mặc đồ. Nhìn dáng vẻ đang há hốc kinh ngạc của em như đang muốn nói gì đó, nhưng là ba em đang ở ngoài cho nên cuối cùng vẫn không nói câu nào.

Em muốn nói gì đây? “Em cũng yêu anh” sao? Nhưng thân thể của em không cho phép em nói chữ ‘yêu’, cả hai chúng tôi cũng không chịu nổi điều đó, chúng tôi không có cơ hội, không có thời gian, không có tương lai...

Tôn Dập cau mày nằm trên giường, cũng không còn sớm nữa nên ba em giục tôi mau trở về... Lúc đứng chờ thang máy, ông ấy cũng đứng cạnh tôi, thở dài rồi bảo: “Cậu nếu ngày mai rảnh rồi, thì cứ tới đây nhé. Sau này, có lẽ không...”

Tôi không để ba em nói hết câu đó, cười, đáp lại: ‘Mai cháu sẽ tới.’

Một đêm mất ngủ...

Ngày hôm sau tôi đến bệnh viện thì vừa đúng sáu giờ rưỡi sáng, Tôn Dập sắc mặt vẫn nhàn nhạt như vậy, đang ngồi yên trên giường, ba em thì đang ăn bữa sáng.

“Ăn sáng chưa?” Nhìn thấy tôi nên ba em đã hỏi thế...

Tôi lắc đầu, rời giường liền thay đồ chạy tới đây, đầu nghĩ tới ăn uống gì...Ông ấy đưa cho tôi một cái bánh bao, bảo “Có nhiều lắm, cậu ăn đi.”

Tôi nhìn về phía em, em gật đầu một cái. “Em hôm nay không thể ăn sáng, anh ăn đi.”

Tôi nhận lấy cái bánh, ăn mà mùi vị là gì cũng chẳng rõ...

Bảy giờ là đến giờ phải vào phòng phẫu thuật, thế nhưng đến phút chót vẫn không thấy có bác sĩ đến gặp, ba em có chút nóng nảy liền đi tìm y tá hỏi chuyện. Lúc trong phòng chỉ còn lại tôi và em, tương đối trầm mặc, chúng tôi chỉ lặng lẽ nhìn đối phương. Không có ai khác ở đây, cũng không cần che giấu ánh mắt tràn đầy tình cảm, em nhìn tôi, nói: “Hạo Nhiên, đừng lo lắng, em sẽ thật tốt.”

Tôi gật mạnh đầu, lại không nhận được cảm giác chua xót dâng lên trong lòng.

“Chờ lần phẫu thuật này xong, em không sao nữa, cũng sẽ không về lại bên kia, chúng ta sẽ ở bên nhau, mỗi ngày đều gặp nhau...”

Tôi nhìn lại dòng nước mắt trực tuôn, không nói được lời nào, chỉ biết ra sức gật đầu. Hành lang truyền tới tiếng bánh xe lăn vòng của chiếc giường cấp cứu, bác sĩ sắp tới.

Đi theo em đến cửa, bác sĩ ý bảo chúng tôi dừng lại...

Cánh cửa chậm rãi đóng lại, Tôn Dập đột nhiên ngược lên nhìn tôi, ánh mắt tràn ngập sự lo sợ, và hoảng hốt...Tâm can tôi bất chợt đau như bị ai nhéo, nước mắt đến cuối cùng vẫn là không kiềm được.

“Tôn Dập!” Tôi đánh mất lý trí, liều mình xông tới chỗ em, thế là bàn tay bị kẹp. Mọi người nhìn thấy thì sợ hết hồn, ba em vội vàng kéo tôi lại, vị bác sĩ nhìn tôi như trách cứ vì làm gián đoạn, sau đó lại ấn nút đóng cửa. Tầm cửa kim loại lạnh băng đóng chặt, tôi không thể làm gì khác ngoài nhắm chặt mắt lại...

Đó là một ngày dài nhất trong cuộc đời tôi. Trong phòng bệnh, trên hành lang, trước cánh cửa đó, tôi cứ đi qua đi lại, không ngừng nhìn đồng hồ. Từng giờ đồng hồ trôi qua, đến trưa...rồi tới tận một giờ chiều, tôi

đánh theo ba em đến căn tin bệnh viện ăn chút gì đó lót dạ. CƠM ở bệnh viện đúng là khó ăn, từng chút từng chút nuốt xuống, tôi có cảm giác dạ dày mình quặn lại.

Ba giờ rưỡi cửa phòng phẫu thuật cũng mở ra, họ nói phẫu thuật rất thành công, bảo chúng tôi chuẩn bị đồ dùng sinh hoạt hợp lí cho em, trước mắt em sẽ nằm trong phòng điều trị tăng cường (ICU). Ba em vội vàng sắp xếp khăn lông, chậu rửa các loại đồ, tôi ngồi lặng trên băng ghế ngoài hành lang, cảm thấy thực may mắn, chỉ là làm thế nào cũng không cười nổi...

Chúng tôi mặc vào bộ đồ y tá đưa sau đó vào phòng chăm sóc đặc biệt, nhìn xem em thế nào. Em nằm một chỗ, dáng người đơn bạc yếu gầy. Nếu lúc trước nói rằng trông em nhợt nhạt, thì bây giờ là cả người trắng bệch, ngay cả đôi môi hay móng tay cũng không còn chút sắc nào. Em giống như đã bị rút kiệt linh hồn, trầm trầm ngủ say...

Trên người em cắm đủ loại dây lằng nhằng, máu trong túi truyền tích tắc rỏ xuống... Những thứ dây dợ ấy, giống như từ trước đến nay, buộc chặt vận mệnh của em, cõi lòng tôi nát bấy...

Năm phút ngắn ngủi, y tá liền vội vàng bảo chúng tôi đi ra. Tôi cũng nên trở về, cũng sắp quay lại công ty làm việc rồi. Tôi nói với ba em: “Cháu sẽ lại đến.”

Ba em lắc đầu một cái. “Mấy ngày nay cậu để phải mệt mỏi nhiều rồi, nằm trong phòng ICU nên còn lâu nữa mới lại được vào, nên không cần tới đâu. Chờ nó tỉnh lại tôi sẽ gọi điện cho.” Tôi vẫn là muốn đến, mặc dù đến cũng không làm gì. Không gặp em, không nói chuyện với em được...

Ba em đưa tôi tới chỗ thang máy, trầm ngâm một lát, chần chừ mở miệng nói: “Lúc nào nó ra khỏi phòng ICU, tôi cũng phải trở về. Thời gian này trong nhà và cả công ty xảy ra nhiều chuyện quá. Tôi cũng tìm hộ tá chuẩn bị chăm sóc cho nó, nhưng là nếu rảnh, cậu có thể đến thăm nó chứ? Nó ở đây....rất cô đơn.”

Trong lòng dâng lên một trận chua xót, tôi mỉm cười gật đầu một cái.

## 14. Chương 14

Bốn ngày tiếp đó tôi không đến bệnh viện, nhưng mỗi ngày đều gọi cho ba em để hỏi tình hình em ra sao.

Mấy ngày đó, tôi rửa bát thì làm đổ cả mâm, ở công ty cầm văn kiện giấy tờ thì bất cẩn làm rơi tứ tung, công việc cũng làm không hiệu quả, đi đường còn đụng phải người khác...chỉ thiếu nước công ty cho tôi nghỉ việc.

Buổi tối ngày thứ tư tôi gọi cho ba em, ông nói: “Tồn Dập ngày mai là chuyển đến phòng thường rồi.”

Ngay hôm sau đó, nhân lúc nghỉ trưa tôi liền tới bệnh viện, đại khái là em cũng phải trải qua cả buổi sáng

thăm khám, cho nên đã ngủ. Hộ tá là một người đàn ông trung tuổi được bác sĩ ở đây đề xuất, bởi vì người này có nhiều năm kinh nghiệm, cho nên có thể tin tưởng.

Ba em mời tôi ăn trưa ở một tiệm cơm nhỏ gần đó, sau đó chúng tôi trở về với công việc của mình. Ông ấy ra sân bay trở về lo liệu công việc, tôi thì quay lại công ty. Tan ca tôi lại tới bệnh viện, Tôn Dập lúc này đã tỉnh, trông thấy tôi em đã rất vui mừng, trên khuôn mặt suy yếu nở ra một nụ cười nhẹ nhàng. Người hộ tá đang giúp em ăn cháo, mới ăn vài thìa em đã lắc đầu, không ăn nữa. Lúc người hộ tá ra ngoài dùng bữa tối, tôi ngồi bên giường cùng em trò chuyện. Nghĩ xem nên nói chuyện gì, thế rồi tôi kể em nghe việc ở công ty, đồng nghiệp đùa giỡn nhau thế nào, làm việc thế nào. Được một hồi, em nhin cười bảo tôi: “Đừng chọc em cười, vết thương liền đau...”

Nhìn em vui vẻ mà vẫn yếu như vậy, tôi đột nhiên đau lòng vô cùng, cuống quýt hỏi em “Đau lắm hả? Thế nào rồi còn đau không?”

Em lắc đầu, cười cười: “Không đau nữa. Nhìn thấy anh, đã không còn đau.”

Tôi bảo: “Sao? Chẳng lẽ anh là thuốc tê?” Em nghiêm túc gật đầu một cái, nháy mắt một cái. “Đúng vậy, có anh rồi, sẽ không đau. Dùng rồi sẽ nghiện, không thể nào từ bỏ.”

Tôi nhẹ nhàng cầm lấy đôi bàn tay của em, nói: “Anh cũng không thể rời khỏi em. Em phải nhanh một chút khỏe lên cho anh. Chờ em khỏe lại, anh dẫn em về nhà.”

Chờ em khỏe lại, anh dẫn em về nhà. Nói đến đó, tựa như trong mắt cả hai đều ứa. “Nhà”, một từ vừa ấm áp, lại vừa xa xỉ biết bao. Tôn Dập có nhà, nhưng em không có được hạnh phúc dưới mái nhà đó. Tôi có nhà, nhưng ngôi nhà ấy đã trống hoác chẳng còn ai... Chúng tôi có cơ hội hay không? Dựa vào nhau, cảm nhận một chút ấm áp, và có đủ dũng khí đi tiếp chặng đường phía trước.

Nắm cánh tay em, tựa hồ còn nhỏ hơn trước, cúi đầu nhìn mới nhận ra trên cổ tay em ứa lại máu bầm chưa tan, khắp cánh tay còn có những vết kim, vết dán băng thuốc. Lòng bàn tay và móng tay đều nhàn nhạt, mạch máu ở mu bàn tay cũng trông thấy rõ. Tôi cầm tay em lên nhìn thật lâu, chặt vật quay đi chỗ khác lau những nước mắt còn chưa kịp tràn. Em thế nhưng nói xin lỗi, còn cười, rồi cầm lấy tay tôi mà bảo: “Bây giờ trông rất khó coi, nhưng rất nhanh sẽ hết. Em không phải rất nhanh tốt lên hay sao, không được chê.”

“Em tốt nhất nhanh khỏe lại, nếu không anh liền mặc kệ em, đi tìm người khác kết hôn.”

Em cũng cười, nhưng nụ cười ấy dần lắng xuống nơi đáy mắt. “Hạo Nhiên, nếu anh không gặp em thì tốt. Nếu không gặp em, bây giờ nhất định đã có bạn gái xinh đẹp, không chừng đã kết hôn, chờ một đứa nhỏ chào đời, cùng sống cuộc đời hạnh phúc...”

Lòng tôi đau đến xiết chặt bàn tay em. “Đứa ngốc! Em cũng không biết ở cạnh em là hạnh phúc nhất. An tâm dưỡng bệnh, chờ em bình phục thì nhớ đem hạnh phúc của anh trả lại cả vốn lẫn lãi cho anh. Em còn nói như thế nữa anh sẽ giận, cũng sẽ không quan tâm em.”

Em gật đầu, mỉm cười, lại hơi sốt.

Người hộ tá đã trở lại, chuẩn bị giúp em tắm. Tôn Dập giục tôi trở về: “Mau về đi, ngày mai còn phải đi làm đấy. Anh nhớ chuyển thì sao?” Để cho em tiết kiệm sức lực, tôi chỉ có thể nghe lời ra về...

Nói sớm cũng không phải, về nhà, tắm rửa xong cũng đã chín giờ. Không hiểu nghĩ thế nào, tôi lại quay lại bệnh viện. Lúc đến nơi thì em đã ngủ, người hộ tá cũng đang chuẩn bị ngủ, vì thế ngạc nhiên nhìn tôi, hỏi xem có phải để quên gì ở đây không. Tôi đáp: “Hôm nay cháu sẽ ngủ ở đây, chú cứ về nghỉ ngơi đi, chú vất vả rồi.”

Cùng tôi nói vài câu, người đó liền vui vẻ trở lại với người nhà. Tôi nằm lên chiếc giường của người hộ tá, đối diện em, nhìn em say ngủ. Trên người em vẫn còn dây dẫn với điện tâm đồ, nhìn qua rất không thoải mái. Thế nhưng em an tâm ngủ, nhường tôi phần bất an, đi đến bên cạnh nhìn máy theo dõi một chút, trong lòng mới yên tĩnh lại. Không biết qua bao lâu, em đột nhiên nhú mày, sau đó mơ hồ mở mắt, biểu tình có chút thống khổ. Vết thương lại đau sao? Tôi khẩn trương lại gần...

Nhìn thấy tôi, đôi mắt em nhắm lại, nhìn kĩ một hồi, lại khó tin nhắm mắt lại, lông mày càng nhíu chặt hơn.

Cái đứa ngốc này, dĩ nhiên tôi biết em đang nghĩ gì, trước kia đã có lần tương tự rồi. Ngày đó là mùa xuân đầu tiên của thế kỉ mới, tôi bất ngờ xuất hiện trước cửa nhà em, em cũng biểu lộ như vậy. Chắc lại nghĩ là ngủ mơ đi, tôi cười, cúi xuống hôn em.

Mấy giây sau, em tròn đôi mắt, nâng tay phải lên chạm vào mặt tôi, cuối cùng im lặng, kéo đầu tôi xuống ôm tại bờ vai.

“Hạo Nhiên...” Âm thanh ấy phát ra, nghe khàn khàn, nức nở. “Em vừa rồi mơ thấy anh, anh không đi, ở lại đây. Mở mắt ra lại nhìn thấy anh, cho nên nghĩ mình còn chưa tỉnh. Không nghĩ tới anh thực sự...”

Tôi nhẹ nhàng ôm lấy đôi vai gầy gò ấy, chỉ ôm cũng sợ khiến em đau.

Mặt chạm đến gối em, nước mắt rơi xuống, thấm vào gối. Vốn trong lòng tràn đầy ngọt ngào, nghe em nói vậy, đau lòng đến không biết phải làm sao. Em thực sự rất ngốc, rõ ràng muốn tôi ở lại, thế nhưng nhất quyết đuổi tôi về. Đã thế tôi còn ngu ngốc, cứ thế ra về.

Hôn lên chóp mũi lạnh lạnh của em một cái, nói: “Anh không đi nữa, cứ ở bên em như vậy có được không...”

Em gật gật đầu, trên mặt ướt nước mắt nhưng cười đến thực vui vẻ, trông hệt như một đứa ngốc... Tôi ngồi bên giường, nắm tay em, chờ em đi vào giấc ngủ. Nhưng là em một chút cũng không buồn ngủ, còn bảo tôi “Anh đi ngủ đi, em đã ngủ nên không buồn ngủ nữa.”

“Vậy anh thức cùng em, một mình rất buồn chán.”

“Không sao, em quen mà, đi ngủ đi.”

Đang nói, y tá trực đêm đi trực bước vào, em liền rút tay lại...

“Có chuyện gì vậy? Còn chưa ngủ sao?” Y tá há hốc miệng, tròn mắt nhìn chúng tôi.

“Cậu ấy không ngủ được.” Tôi nói.

“À, vậy anh đi theo tôi.”

Y tá xoay người bước ra, tôi cũng đi theo. Người này đưa cho tôi mấy viên thuốc. “Cậu ấy vẫn luôn như thế, đặc biệt là sau khi phẫu thuật. Mấy tuần lễ gần nhất sẽ thường đau dữ dội, bác sĩ đã dặn chúng tôi nếu để ý thấy cậu ấy ban đêm bị như vậy thì cho uống thuốc. Sau này không uống cũng không sao.”

Tôi gật đầu một cái, nói cảm ơn, sau đó đem thuốc về phòng.

Em quả nhiên bị đau, thế mà tôi đã không nhìn ra. Em nói là thói quen...Trước kia mỗi lần đều chịu đựng như vậy sao? Mỗi lần sẽ đau đến mức cả đêm không ngủ được?

Nghĩ đến vết sẹo dài trên người em, thở dài, không biết em phải làm sao chịu nổi nó. Lại nghĩ đến ngày trước, em một mình cô đơn ở đây...

Tôi thở hắt ra, qua đi, để cho nó qua đi, sau này, tôi muốn cùng em chịu đựng, san sẻ những gì sinh mệnh sắp đặt. Cũng sẽ không để em phải một mình nữa.

## 15. Chương 15

Mỗi một ngày sau đó, khi tan sở tôi liền đến chỗ em thay phần người hộ tá, cùng em ăn cơm, buổi tối sẽ trông cho em ngủ. Rất mệt, nhưng cũng rất hạnh phúc. Nhìn em mỗi ngày tốt lên, từ từ có thể xuống giường đi lại, tôi hưng phấn cực kì, cả ngày ở trong trạng thái tung tăng. Các đồng nghiệp hỏi liệu có phải tôi yêu rồi không, tôi chỉ cười không đáp.

Khoảng hai tuần sau đó, Tôn Dập khôi phục rất tốt, bác sĩ để em làm một số kiểm tra, nếu như an tâm thì có thể xuất viện. Ngày hôm đó tôi xin nghỉ việc, ở bên cạnh em lúc em được khám. Sau khi có kết quả, bác sĩ nói: “Khôi phục khá lắm, các mô phát triển bình thường, chuẩn bị một chút, ngày mai có thể ra viện.”

Lúc vị bác sĩ rời đi, tôi và Tôn Dập ha ha cười to, cười đến xán lạn.

Ba Tôn Dập tìm cho em một viện chăm sóc tốt, ngày em ra viện, bởi vì phải đi làm, không cùng mọi người chuẩn bị đồ đạc cho em, đưa em tới viện chăm sóc. Sau khi hết giờ làm việc, tôi liền chạy tới nơi đó xem em thế nào. Ba em cũng ở đó, bảo rằng chiều hôm sau sẽ quay về. Lúc này em đã có thể đi đứng bình thường, nhưng là vết mổ ở ngực trái khá dài, dấu dao mổ kéo tới dưới nách, nơi đó còn có dây thần kinh hết sức nhạy cảm, ngoại trừ đau, cũng ảnh hưởng đến hoạt động của cánh tay trái nữa.

Y tá ở đây rất mau bảo em tập luyện những bài tập nhỏ để khôi phục hoạt động cho cánh tay. Ban đầu người khác giúp em nâng cánh tay lên, em đau đến nhăn mặt, sau đó từ từ thả lỏng, cũng muốn tự mình nâng lên...Bất kể có đau thế nào, em vẫn nghiêm túc luyện tập. Em nói có như vậy mới không sao nữa, sau này cũng không lo bị di chứng gì.

Em quả thật không có di chứng gì sau phẫu thuật, tôi chỉ là không nghĩ đến cái “sau này” cũng thật ngắn ngủi, ngắn đến mức chẳng rõ có đáng để em chịu khổ nhiều vậy hay không.

Từ đó về sau, chiều nào tôi cũng đến thăm em, đến đêm thì về nhà ngủ. Thật ra cũng không phải không được ở lại đây, chẳng qua là tôi còn có kế hoạch khác...

Lời hứa “Chờ em tốt lên, anh dẫn em về nhà” tôi vẫn nhớ, chỉ là tình trạng của Tôn Dập lại chưa cho phép. Ở nhà không thích hợp lắm, mặc dù trước đây là tốt, nhưng Tôn Dập là bệnh nhân, cho nên không đủ điều kiện. Hơn nữa lại ở tầng cao, mặc dù lầu bốn với tôi cũng không khác gì lầu một, nhưng em leo hai tầng cũng phải dừng lại nghỉ. Bởi vậy mỗi ngày sau khi trở về tôi lại sửa soạn mọi thứ một chút, cũng đi tìm nhà quanh đó, vì tôi muốn trước khi một năm mới lại đến sẽ đón em về.

Tất cả đều thuận lợi...

Thuê được một căn nhà hơn 90 mét vuông, giá cả mặc dù kinh người, nhưng tôi cũng không phải cậu sinh viên nghèo túng ngày trước. Từ ngày đi làm, được thăng chức, lương tháng khoảng năm số, vẫn có sức...

Sau khi đồ đạc chuyển vào xong tôi mới nói cho em biết.

Ngày đó viện nấu đồ ngọt cho toàn thể bệnh nhân. Tôi từ trước đến giờ không ghét đồ ngọt, em thì càng thích. Tôi ngồi bên giường nhìn em ăn từng miếng, ăn được một nửa, em dừng lại, bảo “Không ăn nổi nữa.”

Tôi nhận lấy cái bát từ tay em, hỏi: “Muốn ra ngoài không?”

Em nhìn ra ngoài một chút rồi nói “Trời tối như vậy, đi đâu cơ?”

Tôi xoa đầu em một cái, cười. “Không phải bây giờ. Ý anh muốn nói, chuyển ra ngoài, chúng ta sống cùng nhau.”

Em nhìn tôi, khuôn mặt rõ ràng rất phấn khích. “Bao giờ? Có thể sao?”

“Anh cũng chuẩn bị cả rồi, đổi nhà mới luôn, ở lầu 11, khẳng định em thích.” Tôi gật đầu.

Em ôm lấy tôi. “Hạo Nhiên! Anh đối với em thật tốt! Yêu anh chết mất!”

Tôi còn đang cầm bát đồ ăn trên tay, cố gắng không làm rơi ra. “Em xem, đổ ra ngoài bây giờ.”

Em buông tôi ra, giằng lấy cái bát, cố gắng ăn tiếp.

Sau khi hoàn tất các thủ tục tôi mới gọi điện cho ba em, tôi nói em bây giờ khỏe lại rất nhanh, dù sao tôi cũng ở một mình, cho nên muốn chăm sóc cho em. Ba em trầm tư một lát rồi bảo: “Nó muốn sao thì làm vậy đi, tôi cũng không có ý kiến gì. Chỉ là phiền cậu đưa nó ra.”

Tôi nghe xong vui đến muốn nhảy lên, dùng giọng điệu đáng tin tưởng nhất có thể, đáp: “Không sao ạ. Bạn học nhiều năm, như thế này có là gì.”

Tôn Dập ngồi một bên nghe tôi nói vậy, cũng cười thật tươi...

Cúp máy xong tôi bế em lên, hôn em một cái, chuẩn bị xách đồ theo. “Đi! Chúng ta về nhà!”

Tôi cố ý chỉnh lại máy điều hòa, sau đó mới dẫn em vào. Tôn Dập thích thú nhìn khắp nơi. Trải qua hoạn nạn, chúng tôi lại đang ở cùng nhau. Cái loại hạnh phúc này ngay cả tôi cũng không dám tin tưởng, ban đêm tỉnh lại, thấy em nằm bên, tôi không nhịn được nở nụ cười...

Một mình tôi làm hết việc nhà, Tôn Dập muốn giúp nhưng tôi không cho, vì thế em ngoan ngoãn ngồi chờ tôi về. Mặc dù lo việc công ty rồi lại việc ở nhà, tâm tình tôi cực thoải mái, cũng không cảm thấy mệt mỏi. Các đồng nghiệp lúc này nói: “Nhất định là có người yêu rồi, khi nào đưa tới giới thiệu đi.” Bọn họ nói như vậy cũng là có nguyên nhân, tôi cả ngày vui vẻ tươi cười, thi thoảng sẽ ngáy ngẩn rồi bật cười, bởi vì nghĩ đến em. Ngoài tôi ra chẳng có ai biết em dễ thương thế nào. Hồi đại học em được gọi là “hoàng tử băng giá”, nếu như để cho các nữ sinh ngày đó thấy em lúc vừa ngủ vừa nói mê, hay lúc chọn thức ăn, không chừng sẽ há hốc kinh ngạc.

Năm mới đến, khí trời cũng ấm áp hơn. Mùa xuân sang, tôi mong hết thấy những điều không tốt cũng bị mùa đông vừa rồi mang hết đi. Nhìn những chồi non mơn mẩn bên đường, tôi thấy trong lòng nhẹ nhõm lạ kì.

Tôi bắt đầu đưa em ra ngoài, suốt mùa đông ở trong nhà khiến em buồn bực. Ngay cả ra khu phố bên cạnh cũng khiến em thấy háo hức. Có một hôm chạng vạng tối, em nói muốn ra ngoài. Thế là tôi đưa em đi dạo dọc con đường, trong khu có một nhà thờ, lúc đi ngang qua em nói muốn vào đó ngồi. Đó là một nhà thờ mới xây, tuy không lớn nhưng rất sạch sẽ, những tia nắng chiều cuối cùng còn sót lại len lỏi qua tấm kính thủy tinh, trải dài trên nền đất, in bóng những dãy bàn ghế như những pho tượng tĩnh mịch.

Chúng tôi bước vào Thánh đường,, nơi này có trần rất cao, ở chính giữa của bức tường lớn là một cây

Thánh giá, ở chiếc bực bên dưới còn khắc hình Chúa Giêsu bị đóng đinh hành hình, vì dân chúng trải qua bao khổ nạn...Chọn một chỗ sau đó ngồi xuống, tôi và em đưa mắt nhìn khung cảnh xung quanh, trong lòng rất yên bình... Tôn Dập dừng ánh mắt tại bức tượng Chúa, vẻ mặt tức tưởi, gò má em bị ánh chiều che khuất, trông có chút không rõ ràng. Em nhất định là thiên sứ, tôi cứ như vậy len lén nhìn em trầm tư, nghĩ em nhất định là thiên sứ mà thượng đế sủng ái nhất, đến nhân gian này gặp phải tôi, thượng đế xem chừng nhớ em lắm, cho nên hết lần này đến lần khác làm phiền em như vậy, may thay, tôi vẫn giữ được em. Tôi mặc kệ cho thượng đế truy đuổi, vẫn sẽ không để em bị cướp về.

Tôi ngáy ngẩn nhìn em rồi suy nghĩ băng quơ, Tôn Dập chậm rãi lên tiếng, phá vỡ không gian yên lặng.

“Hạo Nhiên, anh biết không.” Giọng em trầm mà nhẹ nhàng, nghe có chút xa xôi. “Lúc ở Mỹ, em cũng thường đến một nhà thờ, nơi ấy cũng rất giống nơi này, không lớn, rất yên tĩnh...” Em dừng lại, mi mắt rủ xuống. “Em hay ngồi ngẩn người ở đó, trong lòng nói em rất cô đơn, em rất nhớ anh.”

Tôi ôm em vào lòng, em cũng dựa vào tôi, tiếp tục. “Khi đó, em thường không thoải mái, rất khó chịu, em rất sợ, sợ lại phải làm phẫu thuật...Anh biết không, thật ra thì em rất sợ đau, ngay cả truyền nước biển cũng rất sợ, nhớ lúc mới tỉnh lại, cảm tưởng như ở dưới địa ngục vậy, trên lưng mỗi chỗ, mỗi chỗ đều rất đau. Vốn biết xương có vấn đề, không nghĩ có thể đau đến thế. Vậy mà đau đến bất tỉnh...”

Tôi đau lòng vô hạn, xoa đầu em, an ủi: “Không sao đâu, sau này sẽ không cần làm phẫu thuật nữa rồi. Bây giờ đã tốt rồi, anh sẽ ở bên cạnh em, đừng sợ...”

Em gật đầu một cái, cầm tay tôi. “Thế nhưng càng sợ hơn, đó là phẫu thuật cũng không thể làm. Vậy có nghĩa là không cứu được nữa, phải rời khỏi anh, em chưa từng sợ điều gì như vậy.” Em ngẩng lên nhìn tôi, ánh mắt ngập tràn yêu thương. “Em chưa từng yêu ai hết, ba em, ông ấy cho em biết, bị người mình thương yêu làm tổn thương đau đến thế nào, vì sợ đau, cho nên em không nói yêu nữa. Trước kia nghĩ, dù sao cũng chết, thay vì đến lúc đó không đành bỏ, chỉ bằng không nên bắt đầu.”

“Cho nên em một mực không kết bạn, rất đơn độc... Sau đó, gặp anh. Thấy gia đình đưa anh tới trường, mẹ anh cùng anh trò chuyện, anh không biết em đã hâm mộ thế nào đâu. Từ ngày đó em đặc biệt thích gia đình anh, muốn cùng anh ở gần. Những ngày nghỉ tách nhau ra, em không biết phải làm gì. Như một thói quen vậy, rất nhớ anh, lại không ý thức đó là tình yêu. Đến khi xác định đó là yêu, đã không thể từ bỏ, nhưng em biết mình không có tư cách yêu anh, bởi không thể đem lại cho anh hạnh phúc. Em tự nói với mình, em bất cứ lúc nào cũng có thể ra đi, cho nên không được như thế. Nhưng là không khống chế được, cũng thầm cầu nguyện: không muốn thượng đế đột ngột mang em đi, em còn muốn sống tiếp, muốn ở cạnh anh...Hạo Nhiên, là anh khiến em cảm thấy lưu luyến cuộc sống này.”

Lần đầu tiên nghe em nói hết thấy những điều trong lòng, tôi kinh ngạc. Tôi không nghĩ em bận lòng nhiều đến vậy, em chân thành như vậy, nhìn tôi đầy yêu thương như vậy, nói hết cho tôi nghe. “Hạo Nhiên, trước kia em không dám nói cho anh, em yêu anh. Thật ra mỗi ngày đều rất thống khổ, phải làm phẫu thuật sẽ càng đau đớn. Nhưng cho dù là như vậy, em vẫn muốn sống tiếp, anh ở đây, em không sợ.”

Em không nói nữa, tôi cũng không lên tiếng, chỉ là lặng lẽ tựa vào nhau nhìn ánh dương dần dần tan biến...

Đó là lần đầu tiên em nói yêu tôi, cũng là lần cuối cùng.

## 16. Chương 16

Bởi vì nhà khi chuyển đến là chưa từng có người ở, cho nên bên trong căn bản là trống trải. Mà tôi thì bận rộn không có thời gian đi mua thêm những đồ nội thất gì mới, vì vậy thời điểm cuối tuần thanh thoi, tôi liền đưa Tôn Dập ra ngoài mua sắm. Em cũng đề cập đến việc cùng tôi trả tiền nhà, nhưng tôi chỉ cười, bảo em đừng quên lần trước tôi còn vay em mười vạn. Em cũng lại cười, sau đó không nhắc đến chuyện này nữa.

Bây giờ có rất nhiều người nói yêu, nghĩa là trước đó còn phải tìm hiểu xem hoàn cảnh gia đình người kia thế nào đã. Cái này cũng không sai, chỉ là không phải tình yêu, hoặc thứ tình yêu đó quá ít ỏi. Đã chân thành yêu nhau, con người ta không nên tính toán vấn đề này...

Chúng tôi mua được khá nhiều đồ. Mua được một chiếc ghế bành đặt cạnh cửa sổ lớn để nằm đọc sách, còn mua được một bàn trà nho nhỏ, rồi radio mới, hay những chậu cây lá xanh ngát... Chúng tôi lại y như ngày đó, Tôn Dập cũng chỉ cái này chỗ cái kia, bảo tôi đặt cho hợp vị trí.

Đầu tháng tư, một dự án tôi đảm nhận nhiệm vụ lãnh đạo đã hoàn tất, các nhân viên vui vẻ ra mặt, hồ hởi muốn tôi tổ chức một buổi tiệc mừng. Đoạn thời gian đó là bởi vì mãi chăm lo cho em, vậy nên phần đa công việc tôi đều phân công hết cho các thành viên thuộc tổ dự án. Hiện tại Tôn Dập đã tốt hơn nhiều lắm, tôi quyết định cho mọi người ăn chơi một bữa, muốn mang theo người cũng được. Tám người tranh cãi đến nửa ngày, tôi ngồi một bên âm thầm cười, thật may mình không tham dự bàn tán. Cuối cùng mọi người thống nhất đi KTV.

Buổi tối ngày hôm đó tôi dẫn em đi theo, bọn họ lập tức kinh ngạc trông thấy. Bảo rằng vẫn nghĩ sẽ không được trông thấy mặt mũi “bạn gái” tôi mà họ đã mong chờ từ lâu, còn nghĩ không biết đó là người đẹp như thế nào... Tôi cười, hỏi: “Làm sao? Thế này còn chưa đủ đẹp hả?” Các đồng nghiệp nữ thì nhau lắc đầu nguây nguẩy, bảo em đẹp lắm, còn có thể làm ngôi sao điện ảnh.

Mặc dù tổ chúng tôi chỉ có chín người, nhưng ai cũng mang theo bạn hoặc là người yêu, cho nên trong phòng ngót đến gần hai chục người, cùng với rất nhiều bia và đồ ăn. Sau khi chơi mấy trò chơi, bọn họ nhất quyết bảo Tôn Dập hát một bài. Em từ đầu tới cuối chỉ ngồi sát bên cạnh tôi nhâm nhi ly nước, em mỉm cười, đứng lên chọn bài hát.

Giọng của em so với thanh điệu trong bài hát gốc khác hẳn, dẫu vậy ai cũng chăm chú nghe em ca. Đám người nháo loạn cả buổi cuối cùng an tĩnh, đôi tai lắng nghe ca khúc ngọt ngào, lắng sâu. Em quay lưng về phía chúng tôi, hát đến mấy câu cuối mới quay mặt lại, đứng ngược với ánh sáng từ màn hình lớn, em như một bóng đen hao gầy, đôi mắt rũ xuống, lúc ngẩng lên, nhìn chằm chằm vào những rượu, bia trên bàn. Câu cuối cùng vang lên, “...đồng ý được không, đừng rời xa em nữa, chúng ta ở đây, cùng đợi mặt trời lên.” Không biết vì em hát hay quá, hay bởi đôi mắt của em lúc ấy thật buồn, khi em hát xong liền có mấy người đưa tay lau nước mắt.

Ngày đó tôi đưa em về trước, dù sao sức khỏe em cũng không bằng người bình thường, không nói đến đám đồng nghiệp kia sức khỏe trâu bò. Mà dù là về trước như thế, buổi tối hôm sau em nhẩn mòi, kêu khó chịu. Tôi lo lắng hỏi xem có đi bệnh viện không, em lại bảo ngủ một giấc sẽ tốt hơn, bởi thế liền đi ngủ. Ngày thứ hai tôi phải đi làm, buổi trưa vẫn như mọi ngày về nhà cùng em ăn cơm, nhìn thấy em vẫn không khá hơn chút nào, tôi bảo “Đến chiều sẽ đi bệnh viện.”

Em cười cười, đáp: “Tối chủ nhật thì đi.”

Đến khi tan tầm trở về nhà, nhìn em miễn cưỡng tỏ ra bình thường để tôi khỏi lo, tôi lại lên tiếng. “Ngày mai chúng ta đi bệnh viện một chút thôi nhé?” Em trầm mặc một lúc, sau đó gật đầu... Tôn Dập có thân nhiệt thấp, tôi vẫn luôn ôm em khi ngủ. Đêm ấy em ngủ không ngon giấc, tôi mơ màng ngủ vẫn cảm giác em tỉnh, giống như đang chịu nhìn cái gì đó, chờ đến khi trời sáng.

Lúc em làm kiểm tra, tôi một mực ở đó chờ, nhìn dáng người đằng sau cửa kính mà lòng lo lắng không yên. Sau đó có kết quả, những điều bác sĩ nói làm tôi như thể phát điên lên, đầu óc trống rỗng. Trong thời gian ngắn như vậy, tim em lại có vấn đề, chẳng những thế còn ảnh hưởng đến hiệu quả của lần phẫu thuật vừa rồi. Đơn giản mà nói, em chính là cần làm phẫu thuật một lần nữa. Thế nhưng mới phẫu thuật cách đây chưa lâu, cho nên tình trạng của em không đủ khả năng tiếp tục làm. Em ngồi nghe bác sĩ nói, môi mím chặt, không nói lời nào. Bác sĩ bảo tôi thu xếp, để em ngay lập tức nằm viện. Tôn Dập không có ý định ở lại chờ, thế là em theo tôi về nhà thu dọn.

Chỉ vài tiếng ngắn ngủi, trước khi ra khỏi nhà tâm tình còn nhẹ nhàng, cũng chỉ nghĩ đi khám xem sao, sau đó trở về, chúng tôi lại tiếp tục cuộc sống hạnh phúc. Mà bây giờ, có lẽ không phải như vậy nữa... Thu dọn đồ dùng cá nhân, đủ các đồ cần thiết, cho đến lúc ăn xong bữa trưa, chúng tôi vẫn không nói lời nào. Dọn bát đĩa xong, đến lúc phải đi, Tôn Dập đi tới đi lui trong phòng, cẩn thận nhìn mỗi một đồ vật trong nhà, rồi lại nhẹ nhàng chạm vào chiếc bàn, chiếc ghế trong nhà... Tôi thoáng vô lực, ngồi phịch xuống chiếc ghế bành cạnh khung cửa sổ, trong lòng đau đến khó thở, nhìn em... Cuối cùng, em bước tới cạnh tôi, ánh mắt nhìn tôi cũng tha thiết như nhìn từng thứ đáng quý trong căn nhà của em và tôi. Ngón tay em chạm lên da tôi, em nói: “Ngôi nhà này, em lưu luyến nhất, chính là anh.” Em nói, đôi mắt mông lung nhìn. Tôi vươn tay kéo em vào trong ngực, muốn ôm em chặt thật chặt, vẫn là sợ khiến em đau... Người tôi yêu chính là một người có sinh mạng yếu ớt như thế, yếu ớt đến nỗi ôm thật chặt cũng không thể. Chỉ có thể coi em như bảo vật nhỏ bé, thận trọng yêu thương trong lòng bàn tay. Nếu như không cẩn trọng giữ lấy, có khi em sẽ ở ngay trước mặt tôi mà biến mất...

“Hạo Nhiên, thật xin lỗi.” Em khóc. Trong trí nhớ của tôi, em chỉ khóc trước mặt tôi đúng hai lần, đây là lần thứ hai, và cũng là lần sau cuối...

Không sao, sẽ tốt, anh sẽ nghĩ cách giúp em, anh sẽ đi tìm bác sĩ giỏi nhất, đừng sợ... Muốn nói với em thật nhiều, muốn nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc để an ủi em, nhưng tôi lại cũng khóc không thành tiếng mất rồi. Thật ra trong lòng đã rõ, lần này có lẽ không còn cơ hội nữa.

Ánh mặt trời ôm trọn trên người chúng tôi, ánh nắng xuân biêng bõng mà ấm áp. Chúng tôi vẫn nghĩ đông qua đi rồi mùa xuân nhất định sẽ tới, cứ đình ninh như vậy, và đi hết mùa đông... Chúng tôi ôm lấy nhau, khóc, mà không có tiếng.

Buổi chiều ở bệnh viện làm xong thủ tục này nọ, tôi gọi điện cho ba em. Ba em cùng bác sĩ trưởng nói

chuyện, vẻ mặt nặng nề. Vị bác sĩ kia lần trước làm phẫu thuật cho em là chuyên gia, có thể coi là rất được kính trọng. Người đó nói em làm phẫu thuật còn chưa tới hai tháng, hơn nữa lần này sẽ vô cùng thống khổ, tỉ lệ thành công không cao, nhưng chớ ngại vật không thể không vượt qua. Suốt buổi chiều ngày đó, ba em dấn sâu, đứng tựa vào cầu thang mà hút thuốc. Tôi muốn cất tiếng nói điều gì đó, cuối cùng chỉ lẳng lặng tựa vào lan can, không nói lời nào. Hai người cứ thế trầm mặc, sau đó cùng trở lại phòng em.

Tôn Dập đang nằm trên giường bệnh, còn đeo máy thở. Hình ảnh vui vẻ, hoạt bát của em những ngày gần đây cứ thế mất tăm, cứ như vậy dễ dàng tan biến. Ánh sáng hắt lên khiến cho khuôn mặt em càng thêm trắng bệch, nhìn vào sẽ thấy em khổ quá, hô hấp thôi cũng thật khó khăn. Em lặng lẽ nhìn chúng tôi bước vào, thế rồi hồi lâu, ánh mắt em dừng lại nơi tôi, nhưng không nhìn ra bất cứ tình cảm khác lạ nào, giọng nói lại kiên định. Em nói: “Ba à, con muốn sống.”

Ba em nhìn em, sững sốt, sau đó khẽ gật đầu, giống như đang lẩm bẩm một mình “Được, được. Ba sẽ tìm bác sĩ tốt nhất cho con. Con kiên nhẫn đợi một chút, ngày mai ba đi tìm...”

Ngày sau đó ba em đi Bắc Kinh tìm người, hai ngày sau nữa thì trở về cùng với một người lớn tuổi và hai thanh niên trẻ. Bọn họ đều là những người giỏi được giới thiệu tới, cùng là bác sĩ ngoại. Người lớn tuổi đã từ lâu không còn trực tiếp làm phẫu thuật, nhưng ông ấy vẫn luôn là người hướng dẫn người khác, tỉ lệ thành công cao, hơn thế đã nhiều lần cứu được những ca nguy hiểm. Hai vị trẻ tuổi là học trò ông ấy đặc ý nhất, có đôi mắt tinh, còn có đôi tay linh hoạt, cho nên trẻ tuổi chưa chắc đã là không có kinh nghiệm... Trong thời gian ngắn có thể mời về chuyên gia như vậy, ngoại trừ có quen biết bên ngoài, hẳn là ba em đã bỏ ra rất nhiều thứ vì em... Tôi thực sự không rõ tình cảm ông ấy dành cho em là gì. Mặc dù bỏ ra bao nhiêu tiền cho em cũng được, mọi chuyện cũng làm theo ý em, thế nhưng tôi cảm thấy...ông ấy có chút lạnh nhạt. Có lẽ tính cách ông ấy vốn như vậy? Tôi chưa từng trông thấy ba em vì em mà rơi lệ, bất kể là nhìn em có đáng thương đến thế nào, khiến cho người khác đau lòng đến thế nào, ông ấy cũng không lộ ra một tia khổ sở. Ngay cả ngày em ra đi, ông ấy cũng hết sức bình tĩnh. Giờ nghĩ lại, ba đối với em, có nhiều trách nhiệm cùng áy náy hơn là tình cảm. Mà tình cảm có lẽ cũng có, chỉ là nhìn không ra được.

Các vị bác sĩ dùng thời gian nhanh nhất có thể cùng nhau đưa ra phương án hữu hiệu nhất, tiến hành một cuộc đánh cược, mà được đánh cược, chính là sinh mạng người tôi yêu nhất. Ngày thứ hai sẽ tiến hành phẫu thuật, tuần trước chúng tôi còn vui vẻ ở KTV, em còn thương lượng sang tuần mới đi bệnh viện. Nhanh quá, mọi thứ cứ vậy ulla đến, tôi không tài nào giải thích nổi. Hết thấy là thế nào đây, Tôn Dập của tôi?

Đêm trước ngày phẫu thuật, tôi và cả ba em ở với em trong phòng bệnh. Những ngày qua ba em đều ở bên ngoài, mọi chuyện cũng thuận tiện lo liệu, em cũng không cần người ngủ đêm bên cạnh, nhưng chúng tôi mỗi ngày đi rồi sẽ lại quay lại xem em... Căn phòng này không giống lần trước, chỉ là một phòng bệnh bình thường, có ba giường một phòng. Nhưng ba em thuê cả phòng luôn, tuy đắt, nhưng rất thanh tịnh. Ba chúng tôi ai cũng có tâm sự, ai cũng không nói lời nào, trong phòng yên lặng đến kì quái. Đang nằm nhắm mắt trên giường, bỗng dưng Tôn Dập hỏi ba. “Ba, chuyện hiến tạng cơ thể, vẫn không thể đồng ý sao?”

Ba em thở dài, bất đắc dĩ bảo: “Con cứ lằng lằng không được sao, cứ phải đem tặng đi làm gì? Ba cái gì cũng có thể đáp ứng, riêng chuyện này thì đừng bao giờ nghĩ tới.”

Tôn Dập lại nhắm mắt lại. Tôi nghe đến phát lạnh cả người, mặc dù rất muốn để em toại nguyện, nhưng trong lòng thực chất cũng không muốn để người khác làm thế này thế kia với cơ thể em. Em lại lần nữa mở mắt ra, nói: “Thế thì hải táng đi.” Nói xong không nhìn ông nữa, kéo chăn lên bắt đầu ngủ..

Ba em kinh ngạc hồi lâu, cuối cùng nặng nề thở dài...

Giống như mọi lần, sau khi ba em đi rồi, em không ngủ, ngồi trên giường đợi tôi quay lại. Trông em tiêu tụy và mệt mỏi, chúng tôi nói chuyện thật lâu, em mỗi một câu nói ra đều khiến tôi muốn khóc, mà cố nén khóc, cho nên đầu óc rối loạn một mảng. Còn nhớ em nói một câu thế này. “Hạo Nhiên, cuộc sống tựa như một cây đao, nếu như không mài, sẽ không thể sắc bén.” Thanh âm nghe khàn khàn, trầm trầm. Trải qua nhiều đau khổ như vậy, ở đoạn đường cuối cùng của sinh mệnh, em lại nói với tôi lời đó... Tôi chỉ có thể gạt đầu, sợ vừa mở miệng sẽ lại rơi nước mắt. Dừng lại một lát, em nói tiếp: “Anh hãy sống tốt...” Nói xong liền tắt đèn, kéo chăn lên.

Ở trong đêm tối tôi đã khóc rất nhiều, ngồi cạnh em, nắm tay em, suốt đêm đó. Câu nói của em ngày đó tôi vẫn khắc ghi thật sâu trong lòng.

“Cuộc sống tựa như một cây đao, nếu như không mài, sẽ không thể sắc bén.” “Anh hãy sống tốt...”

Đây là câu cuối cùng em nói với tôi, sống thật tốt...Bây giờ tôi vẫn lấy câu đó làm châm ngôn sống. Là bởi em đã nói, cho nên tôi đáp ứng em...

## 17. Chương 17: Mất Em

Ngày hôm sau, Tôn Dập sáng sớm đã tỉnh nhưng lại nhắm mắt vờ như vẫn đang ngủ, cho đến tận khi có bác sĩ đến thông báo chuẩn bị tiến hành ca phẫu thuật. Em không nói lời nào, cũng không nhìn tôi, cứ như vậy rời đi...

Lại là đợi chờ. Cả ngày, tôi không ăn bất cứ thứ gì, cả miệng khô rát.

Phẫu thuật thành công...

Nghe được tin này, tôi không rõ mình vui hay buồn, thậm chí cười một chút cũng không. Bởi tôi biết, thử thách bây giờ mới đến. Mặc dù vô cùng mong được nhìn thấy em, được ở cạnh chăm sóc cho em, nhưng bác sĩ nói em rất yếu, không thể vào thăm, đợi tình hình chiều nay rồi tính.

Buổi tối tôi ghé đến tiệm đồ trang sức mà nửa tháng trước đặt nhẫn. Đó là chiếc nhẫn bạc đơn giản, không nhiều chi tiết tinh xảo gì đó, trên đó chỉ khắc một chữ “Y” (1), ở mặt trong còn có chữ “H”(2). Lúc đi đặt làm nhẫn, người ta bảo một tuần là có thể lấy, nhưng là ngày đó phải đưa em đi bệnh viện... Đây vốn là quà sinh nhật cho em...

Buổi chiều ngày sau đó, chúng tôi đến phòng chăm sóc đặc biệt, lần này chỉ được một người vào mỗi lần, ba em vào trước, nhưng rất nhanh liền ra. Bước vào căn phòng, tôi trông thấy em nằm đó, hôn mê thật sâu. Có lẽ, chính từ lúc bước vào đó và nhìn thấy em, tôi đã ý thức được rằng em sẽ không tỉnh lại nữa. Bởi vì em thực sự tái nhợt, hơi thở cũng suy yếu, chỉ nhìn vào máy theo dõi bên cạnh mới biết em vẫn còn đang

hồ hấp. Thế nhưng tôi vẫn mang đầy hi vọng, ghé vào tai em thầm thì. “Dập, phẫu thuật thành công rồi, bây giờ chỉ chờ em tốt lên thôi. Chờ em tốt lên...chờ em tốt lên, anh...dẫn em về nhà...” Một giọt nước mắt lơ rơi xuống gương mặt em. Tôi đã nói, chờ em tốt lên, tôi sẽ dẫn em về nhà. Vội vàng rút ra khăn giấy lau đi giọt nước trên mặt em, lau sạch, rồi phát hiện, từ khóe mắt em chảy ra một giọt nước mắt. Tôi kinh ngạc vô cùng, vội nói: “Dập, Tôn Dập, em tỉnh đúng không? Em tỉnh phải không? Tỉnh lại thì mở mắt một chút thôi, anh ở đây này, là anh...” Nhưng là em không tỉnh, ngay cả mi mắt cũng không động, chỉ có nước mắt rơi xuống...

Lúc tôi gọi bác sĩ tới, trên mặt em đã giàn giụa nước mắt. Bác sĩ nhìn một chút, thế nhưng bảo “Vẫn chưa tỉnh”. Suốt một tuần lễ, mỗi lần đứng trước cánh cửa căn phòng đó, tôi đều cầu nguyện, chỉ mong khi đẩy cánh cửa bước vào sẽ nghe thấy giọng em... Mà không, chỉ cần em mở mắt là được. Mở mắt rồi lại ngủ, không cần hôn mê như thế... Thế rồi mỗi lần đều thất vọng, em tựa như chìm vào giấc ngủ thật sâu, ngay cả nước mắt cũng không rơi thêm lần nào nữa, cứ như vậy, an tĩnh nằm đó.

Buổi sáng chủ nhật, ba em gọi điện cho tôi, nhìn thấy tên người gọi đến là ông ấy, tôi đã sợ đến mức không bắt máy ngay lập tức được. Tôi sợ ông nói với tôi em đã đi... Lấy dũng khí ấn nút nghe, ba em nói: “Công ty xảy ra chuyện, tôi phải đi Hàng Châu một chuyến, ngay bây giờ phải đi, hai ngày tới làm phiền cậu chăm sóc cho Tôn Dập...”

“Bác yên tâm, cháu nhất định sẽ chú ý cậu ấy.”

Có lẽ ông ấy không nhớ, hôm đó là sinh nhật thứ 25 của em... Buổi chiều ngày đó vào viện, em vẫn chưa tỉnh lại.

“Dập, sinh nhật vui vẻ.” Tôi đem chiếc nhẫn kia nhẹ nhàng đeo vào ngón áp út của em. Ngón tay em bây giờ gầy quá, tôi đã cố ý làm chiếc nhẫn cỡ nhỏ, thế nhưng hiện tại vẫn rộng... Nâng bàn tay em lên, tôi hôn lên bàn tay cùng chiếc nhẫn bạc, ánh sáng của nó thật chói, khiến cho mắt tôi cảm thấy nhức.

“Dập, mau mau tỉnh lại nhé, anh còn chờ em đeo nhẫn cho anh đây.” Khẽ vuốt ve gò má của em, tôi lại nói. “Mặc dù chúng ta không thể kết hôn, nhưng chiếc nhẫn này chính là cam kết, anh sẽ vĩnh viễn yêu em, em cũng phải cam kết với anh đó, không được ăn vạ...”

Ngày đó ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, tôi liền đi tìm vị bác sĩ đã phẫu thuật cho em. Đó là một bác sĩ tầm sáu mươi tuổi, lúc tôi bước vào thì ông ấy đang tìm tài liệu trong tủ sách. Nhìn thấy tôi, liền hỏi: “Có chuyện gì vậy?” Tôi tìm bác sĩ ấy, là muốn hỏi xem có cách nào khiến em mau tỉnh hay không. Thế nhưng lúc ấy lời nào tôi cũng không nói được, có lẽ vì tôi biết tình trạng của em rất xấu, hoặc là do nhìn thấy ánh mắt hiền hậu của vị bác sĩ này... Tôi ngăn người đứng đó thật lâu, cho đến khi nước mắt không tự chủ rơi xuống, lý trí từ từ bị đập tan. Không biết làm gì thì tốt, tôi quỳ xuống trước mặt bác sĩ. “Cầu xin bác sĩ cứu cậu ấy, van cầu bác sĩ...” Tôi thực sự không biết nói lời nào khác, ngoài chữ “van cầu”.

Vị bác sĩ đỡ tôi đứng dậy, ngồi xuống ghế sofa, sau đó cũng ngồi xuống bên cạnh tôi.

“Tôi biết, bây giờ tâm trạng cậu rất khó chịu.” Ông tiếp tục. “Là bạn bè, có thể vì cậu ấy mà như vậy, tôi tin tình cảm của hai người rất sâu nặng.”

Tôi vui mặt trong tay, ra sức gặt đầu.

“Làm bác sĩ vài chục năm nay, bao nhiêu người ra đi tôi đã không còn nhớ rõ” Bác sĩ thở dài. “Một mặt trách sao y thuật của mình không tốt, mặt khác, bọn họ cùng với người thân thật sự đau khổ, dù sao cũng tiếp xúc một thời gian, tuy không gọi là lâu, nhưng vẫn có chút tình cảm. Đặc biệt Tôn Dập lại là một đứa trẻ tốt đẹp như vậy, càng cảm thấy đáng tiếc...”

Ông ấy nói thật chậm, thật chân thành, tâm tôi dần bình tĩnh trở lại...

“Bây giờ y học rất tiên tiến, tôi cũng biết là với y học hiện nay có thể cứu sống rất nhiều mạng người. Nhưng bất kể có hiện đại đến đâu, cũng không thể chống lại quy luật của tự nhiên, đó là cái chết. Đời người, chung quy cũng phải ra đi.” Dừng một chút, vị bác sĩ đã có tuổi này lại nói. “Có mấy lời, là bác sĩ đáng lý tôi không nên nói với cậu. Nhưng với tư cách là lớp người đi trước, tôi vẫn muốn nói cho cậu biết. Mặc dù tôi cũng hi vọng sẽ xuất hiện kì tích, nhưng Tôn Dập bây giờ đã sức cùng lực kiệt, ngày đó sớm muộn cũng phải tới, mọi người...nên chuẩn bị hậu sự đi...”

Tôi gặt đầu, thanh âm phát ra gần như nghẹn lại. “Bác sĩ, cảm ơn...” Tôi là thật lòng cảm ơn ông ấy, thật ra tôi đã sớm rõ ràng mọi chuyện, chỉ là lời nói của bác sĩ kéo lý trí của tôi trở về.

Tôi đã không ôm hi vọng, thế nhưng lúc đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Tôn Dập mở mắt, nhất thời tôi đã không phản ứng được. Em quả thật đã tỉnh, đôi mắt hơi mở ra, tôi chạy tới... Thế nhưng em không trông thấy tôi, rõ ràng tôi ở trước mặt em, nhưng dường như em không nhận thấy. Tôi gọi: “Dập, em tỉnh sao? Là anh này...” Em cố gắng mở to đôi mắt, nhìn vào tôi.

“Dập, ngày hôm qua là sinh nhật em, quà anh tặng em nhìn thấy chưa?” Tôi nhẹ nhàng đem bàn tay em nâng cao lên, để trước nhãn trước mặt em. “Là một chiếc nhẫn bạc, anh cũng có, chờ em khỏe lại thì đeo cho anh...” Đôi mắt em dần dần đỏ lên. “Dập, sinh nhật vui vẻ, mặc dù đã muộn, nhưng mà hôm qua anh cũng nói rồi, em có nghe được không? Bây giờ mọi chuyện đã tốt, bác sĩ đã chữa được cho em rồi, chờ em khỏe lên, chờ em không sao nữa, anh dẫn em về nhà...”

Nghe được câu cuối, tôi cảm giác em run lên một chút, trong hốc mắt đầu những nước. Bộ dáng này, đôi mắt này, hết như ngày đó, bi thương, tuyệt vọng. Đôi môi em khô khốc, cổ mấp máy nhưng không tài nào phát ra tiếng được. Tôi cũng không gọi bác sĩ tới, chỉ ngồi lặng yên, ngắm nhìn em.

Em như thể rất mệt mỏi, giống như một lăm, mí mắt không tự chủ muốn khép lại, nhưng em lại cố gắng không khép lại đôi mắt, cố mở mắt thật to nhìn tôi, một hồi lâu như thế, đôi mắt chậm dần khép chặt... Trên điện tâm đồ hiện lên một đường thẳng tắp, hết thấy thuộc về con số không... Đó là 16:15 phút ngày mười tám tháng tư, ngày vĩnh biệt người tôi yêu. Một giọt lệ ngưng đọng trên khóe mắt em, không có rơi xuống... Tôi vẫn nắm chặt tay em, ngồi lặng nơi đó, nhìn em. Linh hồn tôi không rõ rốt cuộc đã lui về nơi đâu, khi đó hết mực an tĩnh, và man mác. Lúc y tá đi vào bảo tôi đã hết giờ thăm bệnh mới phát hiện chuyện này, sau đó hoảng hốt đi gọi bác sĩ.

Tôi chọn cho em một chiếc áo sạch sẽ, một chiếc áo rất đơn giản. Hồi học đại học chúng tôi thường mua những chiếc áo kiểu vậy khi nắm tay nhau dạo bộ. Đây là một trong số chúng, Tôn Dập rất thích, em luôn thích màu trắng... Lau thân thể ốm gầy giăng đầy những vết sẹo lớn nhỏ, nhất là vết sẹo gần nhất vẫn còn

đỏ ửng, tôi cố gắng thật nhẹ, thật nhẹ, sợ làm đau em. Mặc cho em chiếc áo em thích, những vết sẹo đều được che khuất đi, ống tay áo cũng bao trùm lên bàn tay cùng một nửa những ngón tay, che đi chiếc nhẫn. Chúng tôi vốn như vậy ở trước mặt người khác lặng lẽ yêu nhau, bỏ qua tất cả những luân lý mà người ta thường nói, chúng tôi âm thầm hạnh phúc. Không được ủng hộ, chẳng được chúc phúc... Cuối cùng cũng bị trừng phạt...

Chuẩn bị xong tất cả, trời cũng không còn sớm nữa. Ba em nhận được tin liền rất nhanh quay lại, cũng đã liên lạc chuẩn bị đưa em đi theo cách mà em muốn. So với mấy ngày qua em hôn mê, khi em đi tôi bỗng nhiên bình tĩnh đến lạ, thậm chí còn một mình chuẩn bị trước hết thảy, còn liên lạc với bạn bè đại học. Nghe tin Tôn Dập mất, bọn họ rất kinh ngạc, và cũng nói sẽ thu xếp để về đây, tiễn em một đoạn đường cuối...

Tôi lại rất bình tĩnh, ngủ một đêm. Buổi sáng ngày hôm sau, khoác lên người bộ tây trang màu đen mà em thích, cũng là em mua cho. Mọi thứ đã được bố trí đầu vào đây, tôi tiếp đón những người bạn cũ, nói với họ vài câu sau đó bước tới chỗ em. Em nằm đó, khuôn mặt hết như lúc say ngủ, mà tôi thì vẫn một mực tin rằng là em đang ngủ thôi. Như khi nằm bên cạnh tôi ngủ vậy, em ngủ rất say, rất say... Thiên sứ phải trở về...

Lúc em chuẩn bị được đưa vào lò hỏa thiêu, tiếng chuông sắt vang lên, tôi chờ đợi nhìn em bị đưa đi, càng ngày càng xa tôi...

“Không, không muốn!” Tôi không khống chế được mà la lên, thanh âm lớn đến nỗi cả tôi cũng không ngờ. Dùng tất cả sức lực mình có, tôi lao về phía trước. Mọi người xung quanh hoảng hồn, vài giây kinh ngạc đi qua, đám bạn chạy tới kéo tôi lại, nói: “Hạo Nhiên, đừng như vậy. Tôn Dập đã đi rồi...” Bọn họ an ủi tôi, mà cũng như khiến tôi tỉnh lại vậy. Nhưng là không ai hiểu, người sắp đưa vào lò thiêu, là người tôi yêu nhất, người tôi dùng cả sinh mệnh của mình để yêu cho trọn. Bây giờ, em sắp bị thiêu... Cái nhú mày của em, nụ cười của em, nụ hôn của em, chiếc ôm ấm áp của em... Tôi vẫn nhớ, vẫn rất nhớ... Lần đầu tiên nhìn thấy em, khi em xoay người lại, hết thảy vẫn còn trước mắt tôi, rõ ràng như vậy, như thể mới chỉ ngày hôm qua thôi... Nhưng thiêu em đi, hết thảy cũng không thể nào tìm lại nữa.

“Dập, Tôn Dập, không muốn, không muốn.” Tôi liều mạng kêu gào, giấy giụa, mấy người liền ngăn tôi nhưng lại bị tôi kéo cả về phía trước. Không muốn thiêu em... Em cũng đã mất, tại sao còn phải đốt thành tro... Em sẽ đau, em rất sợ đau, em đã nói với tôi như thế... Em đã phải chịu đựng nhiều đến thế, đừng hành hạ em nữa... Những lời đó muốn nói, lại không thể nào phát ra được. Những gì nói ra, chỉ là “không muốn”. Tôi vừa kêu, vừa cầu xin, vừa khóc...

Trong cổ họng tràn lên vị máu tươi, thế nhưng tôi vẫn không dừng lại. Người tôi thương nhất, đang ở trước mặt tôi mà tan biến... Vô luận tôi có cố gắng thế nào, cũng không thể níu giữ chút gì. Tiếng cửa lò đóng lại, tôi hiểu thế nào là tuyệt vọng.

“Tôn Dập.” Tôi lao đảo nhào tới trước cửa sắt, dùng sức lực cuối cùng sút lại mà gào lên. Nháy mắt đó, tôi quỵ rạp xuống nền, tôi biết, lần này, em rời khỏi tôi thực sự.

Không có khí lực đứng lên, thậm chí mở miệng cũng không, tôi để mặc cho mọi người đưa mình trở về, mặc bác sĩ tới truyền nước biển cho. Tôi sốt cao. Một người bạn học ở lại chăm sóc tôi, tôi sốt đến mê man, ý thức cũng không rõ ràng, chỉ nhớ rằng lúc chạng vạng tối dường như có mưa, còn mưa rất to.

Ngày hôm sau khi tôi tỉnh, người bạn tôi nói ba em tới... Tôi mở mắt ra, ông ấy ở trước mặt tôi, trong tay còn ôm một hộp gỗ nhỏ màu đen, nhìn qua rất trầm. Tôi vô lực chào hỏi ông ấy, ngơ ngác nhìn chiếc hộp.

“Là tro cốt của Tôn Dập.” Ông ấy đưa ra. “Một nửa tôi đã đem thả ra biển, như ý nguyện của nó. Nửa còn lại, phải đem vào đất, đừng trách tôi mê tín, đây là quy củ.”

Tôi gật đầu, ba em muốn lưu lại mộ phần, dẫu sao như vậy còn có thể đi thăm em, nếu như đem thả hết xuống biển, một chút cũng không dư lại, tôi hoài nghi không biết em đã từng tồn tại hay chưa...

“Cái đó...tôi vốn định trực tiếp đem đi, chiều nay lên máy bay.” Ba em cho tay vào túi. “Nhưng có chuyện tôi muốn hỏi một chút.”

Tôi mờ mịt nhìn ông, bàn tay ông mở ra, trong lòng bàn tay là một chiếc nhẫn, bóng loáng như mới...

“Tôi xem qua thấy đây không giống như chiếc nhẫn đeo chơi bình thường, hơn nữa ở nhiệt độ trong hỏa lò như thế mà cũng không bị sao hết. Có lẽ là đồ thuần kim, nên muốn hỏi một chút, cậu có biết nó có ai hay chưa?”

Tôi không nghĩ ông ấy sẽ cho tôi xem cái này, hốc mắt nhanh chóng nóng lên, đây là nhẫn của chúng tôi, Tôn Dập thành tro bụi, nó lại một chút cũng không thay đổi...tựa như tình yêu của chúng tôi, tồn tại suốt đời. Tôi hít sâu một hơi, không nhìn nữa, gật đầu nói: “Vâng, bọn họ tình cảm rất tốt.” Vừa mở miệng mới biết cổ họng khản đặc. “Tôn Dập rất yêu người đó, đây là nhẫn kết hôn, bọn họ kết hôn, chẳng qua là không có giấy tờ gì mà thôi.”

Ba em ngạc nhiên, sau đó nói: “Đứa nhỏ này cái gì cũng không nói cho tôi biết.”

Tôi lại lần nữa ngẩng mặt lên, chân thành nhìn ông ấy. “Bác, tình cảm của bọn họ rất tốt, bác có thể...để chiếc nhẫn ở bên Tôn Dập được không? Nó thuộc về cậu ấy, ở bên cậu ấy không đời.”

Ba em cúi đầu do dự một chút, sau đó đồng ý, mở nắp chiếc hộp ra, thả chiếc nhẫn vào... Ba em vĩnh viễn cũng không biết, chiếc nhẫn được ông ấy nhẹ nhàng thả vào trong chiếc hộp, là tình yêu của tôi...

Sau khi ông ấy đi, người bạn học của tôi cũng phải quay trở về, mọi người rồi cũng phải quay về quỹ đạo sống của mình. Tôn Dập từng nói, cái chết thật ra là một chuyện rất bình thường, mỗi một giây trên thế giới này đều có người ra đi, thế nhưng hết thảy sẽ không vì thế mà thay đổi, chẳng qua là ít người đi mà thôi... Chẳng qua là thiếu đi một người, mà thôi. Tôi lẳng lặng nằm trên giường, nghiêng mặt qua nhìn ánh nắng ngoài khung cửa sổ, mặt trời cuối cùng cũng lên... Mấy ngày trước sắc trời một mực âm u, trận mưa ngày hôm qua đã mang tất cả gột sạch, một mảnh xưa cũ cũng không còn.

Ngước nhìn bầu trời quang đãng, phẳng phất trông thấy em với đôi cánh màu trắng, nhìn tôi, và mỉm cười...

Kéo ngăn tủ đầu giường lấy ra chiếc hộp bọc nhung đen, tôi cầm lên chiếc nhẫn tự đeo vào tay mình. Một

chiếc đi theo em, chiếc còn lại cũng sẽ theo tôi suốt cuộc đời.

Ở mặt trong của chiếc nhẫn ấy, cũng khắc sâu một chữ “Y”.

---

\*Chú thích: (1) và (2) là chữ cái đầu tiên trong tên phiên âm của hai người. “Y” là Yi (Dập) và “H” là Hao (Hạo).

Tôi đoán mọi người có lẽ cũng hiểu, nhưng vẫn muốn chú thích cho bản dịch.

## 18. Chương 18: Kết

Chuyện của tôi, có lẽ nên kể đến đây thôi... Những chuyện muốn cùng em thực hiện còn rất nhiều, nhưng cuối cùng chỉ còn lại tôi ở đây.

Sau đó tôi mau chóng trở lại công việc ở công ty, các đồng nghiệp nhìn thấy chiếc nhẫn liền trêu tôi “Lúc nào thì được uống rượu mừng đây? Không chờ nổi ngày nhìn thấy hai người kết hôn rồi.” Tôi lại muốn khóc, cất giọng khàn khản bảo: “Em ấy mất rồi.”

Từ đó về sau không có ai hỏi tôi về em nữa, cũng không đề cập đến việc giới thiệu đối tượng cho tôi. Bọn họ đều biết tôi đã rất yêu, chỉ là tôi yêu một người đàn ông. Thế nhưng tôi biết mình rất yêu em là được rồi. Yêu, yêu em, tình yêu ấy sẽ không thay đổi.

Ba năm, tôi quẳng mình vào công việc, làm việc đến phát cuồng. Tôi sợ phải trở lại nơi đó, nhà của chúng tôi. Bởi mỗi góc đều phảng phất dáng hình em, thế nhưng làm thế nào tôi cũng không tìm nổi em... Tất cả, tất cả, mỗi thứ lật vật liên quan đến em, bất chợt nhìn thấy sẽ khiến tôi nhớ em đến cồn cào, hít thở không thông, mà chẳng thể làm gì được. Ngón tay gơ lên không trung, nhưng không tài nào chạm vào làn da lúc nào cũng lạnh lạnh của em. Chỉ còn lại trống rỗng, không có lấy một chút thanh âm.

Ngồi một mình trong nhà thờ nơi lần đầu tiên em nói yêu tôi, nhẹ nhàng chạm tay vào chỗ ngồi bên cạnh, tôi lại ngược lên cây thập giá to lớn, và cầu nguyện...

Thượng đế...

Thế giới bây giờ của tôi, không có thương đau, cũng chẳng còn hạnh phúc...

Trước năm lên mười tám, tôi không lo không nghĩ, từng ngày sống...

Sau đó, tôi yêu một người...Rất yêu, rất yêu...

Người đó khiến cho tôi vui vẻ, hạnh phúc...

Những tháng ngày ở bên em, là những ngày có ý nghĩa nhất...

Bây giờ, em đã ra đi.

Cuộc đời này, tôi chẳng còn hi vọng vào điều gì nữa... Chỉ mong rằng tôi có kiếp sau...

Đến khi đó, bất kể em là nam hay nữ, bất kể tôi là nam hay nữ, đều không quan trọng... Chỉ cần cho chúng tôi được yêu nhau, và trải qua những tháng ngày bình bình đạm đạm trong đời...

"Giá như lúc ban đầu anh không yêu em nhiều như thế

Có lẽ đến bây giờ anh không khóc khi nghĩ về em

Ngỡ đâu những ân tình hôm qua phai phôi tựa cơn gió

Thế nhưng... không ngờ đến bây giờ còn yêu nhau lắm

Nếu như kiếp sau mình còn duyên anh xin được bên em

Khắc tên em vào lòng anh xin phép nợ em tình yêu

Nếu kiếp sau gặp lại anh xin được bên em mãi mãi

Sẽ cho em tháng ngày mà anh đã nợ em kiếp này." - trích Nếu Có Kiếp Sau

- END -

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-toi-da-ra-di-mai-mai>*